P R E F A Ţ Ă

Se spune că dacă doreşti să cunoşti în intimitatea gândirii sale un scriitor sau un poet, un slujitor al condeiului va trebui pentru început să-i cunoşti opera.

Dacă nu poţi avea acces la toată opera în ansamblul ei, uneori poţi izbuti analizând ceea ce de regulă este numită "opera capitală" sau opera care "l-a consacrat" ca autor printre noi, muritorii de rând ai cetății.

Dorind să prefațez cea mai recentă scriere a prezentei autoare, *Mariana Gavrilă,* a trebuit să-i revăd opera scrisă şi să o compar cu noua creație ce o aveam spre studiu...

Când citeşti cartea RĂDĂCINI[1] a autoarei descoperi chipul unei ziariste profesioniste obsedată de repunerea binelui în drepturile sale într-o societate ce pare că nu mai are sisteme de valori, implicit sisteme de referință ale acestora din urmă.

În acest rol, autoarea, o ziaristă cu un dezvoltat spirit gazetăresc, incisiv şi de analiză, secondat de un tip de observație superioară**,** face o introspecție a cotidianului nostru arătându-ne ceea ce noi nu vedem sau nu vrem să vedem, facem şi ne prefacem că nu ştim, evidențiind căi de împrospătare şi vindecare a realității noastre foarte domestice în care trăim. Acum, încă o dată remarc, dacă mai era nevoie, că gazetăria este o artă, iar jurnalistul, pe drept cuvânt, un artist, unul din artiştii consacrați ai cuvântului.

Când eşti un bun ziarist şi treci de la interviu şi reportaj la scrisul profesional al prozei de tip românesc, vii cu un bagaj uriaş de deprinderi scriitoriceşti care îți fac orizontul narativ extrem de variat şi nelimitat în forme, căi de cunoaştere şi exprimare.

Am citit cu interes romanul ISPITA EPISCOPULUI[2] al autoarei *Mariana Gavrilă* şi am avut revelația naşterii unui nou talent care, cultivat în continuare cu atenție, ne va oferi multiple desfătări intelectuale în viitor, gândeam eu privind încrezător la steaua de romancier ce începea să apară timid, dar sigur la orizont.

Romanul a plăcut publicului, s-a epuizat în câteva tiraje şi chiar gândeam că, poate, nu peste mult timp, am să văd o continuare în zona deosebit de generoasă a subiectului tratat de roman. Părea că mai era ceva de spus...

Nu ştiu cum arată laboratorul de creație al autoarei şi nici nu i-am desluşit toate secretele creației, dar intuiesc că ceva intern, intim, s-a petrecut pentru că din zona romanului zis şi clasic, cu reguli clare şi unde nu prea mai ai cum să vii cu inovații şi noutăți, autoarea a trecut în zona scrierilor literare cu caracter

---

1 Mariana Gavrilă, Rădăcini, Editura Arca, Oradea 2008,
2 Mariana Gavrilă, Ispita Episcopului, Editura Arca, Oradea, 2008,

istoric, ce au, de regulă, chemări ancestrale, uitate pentru noi cei nechemați de dansul armonios-fantastic al peniței.

Este cert, scriitorii adevărați văd cu ochii minții imagini, locuri, întâmplări, au trăiri o dată cu personajele şi mai mult decât atât, simt dincolo de realitatea obiectivă, uneori fermecătoare, alteori cumplită şi neiertătoare.

Este exact ce am descoperit la autoare după prima lectură a scrierii istorice MAREA PREOTEASĂ[3] cu subtitlul *Rădăcinile Ardealului*, lucrare pe care am şi recenzat-o la emisiunea Conspirația Tăcerii4 al cărei realizator sunt şi care s-a bucurat de o primire nesperat de favorabilă din partea publicului. Am primit multe aprecieri pozitive după emisiune de la cititori, ceea ce, recunosc sincer, nu se întâmplă prea des pentru toate cărțile recenzate.

Privind introspectiv, cartea era un salt pozitiv evident pentru autoare şi un succes editorial cert pentru un tip de lucrare care, de regulă, are numai un anumit segment de public foarte bine definit şi mai presus de toate… avizat!

Când alegi să scrii lucrări cu caracter istoric, dincolo de talentul literar intrinsec pe care trebuie să-l posezi, mai ai nevoie de ceva: de accesul la acel inefabil inițiatic şi călăuzitor care te conduce prin narațiune ca Firul Ariadnei spre tălmăcirea sensurilor vremurilor de mult apuse.

Dacă evocarea vremilor trecute o rezolvă cei mai mulți dintre autori, intrarea în mitologicul ancestral cere har de detectiv istoric**,** ceea ce se pare că nu lipseşte autoarei prezente prin opera literară de față.

Am în față manuscrisul cel mai recent al autoarei *Mariana Gavrilă* intitulat INIȚIERE DACICĂ cu subtitlul *Osiris s-a născut în Carpați.* Am studiat atent manuscrisul atât ca formă literară, cât şi din punct de vedere al conținutului.

Mergând pe o linie ascendentă ezoterică, a cunoaşterii inițiatice, autoarea explorează zone nu tocmai bătătorite ale antropogenezei umane şi ale zonei mitogenetice din spațiul Carpato-Danubiano-Pontic. Dorind să demonstreze că totul este un întreg şi întreg este totul, apelează la căi de cunoaştere ce au legătură cu diferitele forme ale stărilor modificate de conştiință.

Cunoaşterea inițiatică cere sacrificii, ce altceva fiind acestea decât activarea uneori chiar forțată a limitelor celor mai subtile ale propriului suflet şi conştiințe.

Călătoria în zonele mitice alese cu grijă se vrea deopotrivă descoperitoare, dar şi subtil educativ-civică chiar şi pentru cititorul secolului XXI. Simbolurile folosite au înțelesuri precise şi cred sincer că nu toți vor înțelege această călătorie inițiatică în forma pe care autoarea a dorit să ne-o transmită nouă celor absorbiți de televizor, video şi calculatorul personal.

Am avut impresia că autoarea face un gen de dublă introspecție**,** în esența ființei umane şi în propriul sine**,** căutând un acordaj al Universului cu cele două

3 Mariana Gavrilă, Marea Preoteasă, Editura Arca, Oradea, 2009
4 Emisiunea Conspirația Tăcerii, Televiziunea Canal N-24 PLUS, Realizator dr.Emil Străinu

entități majore pentru propria-i existență, fiind, în final, un fin translator pentru noi cei încă aflați în stadiul de profani în ale "înaltei inițieri."

Este multă speranță în această scriere, deşi nu întotdeauna atinge cote maxime, ceea ce o aduce pe autoare mai aproape de noi şi o putem înțelege mai uşor.

Cartea în sine consider că este un eveniment care împreună cu cea anterioară poate să dea naştere unui adevărat subgen literar care se pare că este foarte apreciat şi cerut în ultimul timp de un segment de cititori fideli, exigenți şi în creştere din punct de vedere numeric, în momentul în care unii dintre consacrați (nu aş dori să-i numesc aici) ies pur şi simplu de pe piața literară datorită secătuirii sevei subiectelor tratate în operele lor.

Recomand totuşi autoarei o apropiere mai profundă de izvoarele istorice şi ştiințifice ale subiectelor tratate**,** ce vor da în lucrările viitoare o credibilitate mai mare surselor de informare, faptelor şi întâmplărilor narate.

Este de remarcat ataşamentul autoarei pentru spațiul mitogenetic românesc, cât şi față de Ardeal, leagănul civilizației noastre, într-un moment în care se pare că atacurile la adresa ființei naționale a poporului român s-au întețit. Asistăm la o acțiune concertată de destructurare a realității etnice româneşti, fapt realizat pe multiple planuri şi, în astfel de momente, gruparea şi întoarcerea noastră, a tuturor, în sânul tradițiilor noastre etnogenetice sunt mai necesare ca oricând.

Este un merit al autoarei de a ne ține trează originea conştiinței noastre naționale, izvorul puterii fiecăruia dintre noi şi a tuturor laolaltă.

Această carte s-ar putea să fie lucrarea de consacrare a autoarei într-un domeniu nou şi feeric intelectual.

Cred că această carte va fi primită bine de public şi va fi încă o treaptă în devenirea autoarei, cât şi a noastră, a celor ce înțelegem deopotrivă trecutul, prezentul şi viitorul în plan real, mitic, inițiatic şi ezoteric, căutând să ne realizăm ca viitori "cetățeni terrieni", membri ai fascinantului Club Galactic!

Dr. Emil Străinu

emilstrufo@gmail.com

Directorul Centrului de Studii şi Cercetări Psihotronice şi Ufologice

Mariana Gavrilă

INIŢIERE DACICĂ

OSIRIS S-A NĂSCUT ÎN CARPAŢI

Norii începură brusc s-o ia la goană, spre răsărit. Nici o adiere de vânt, nimic să-i stârnească. Frunzele copacilor, înțepenite-n crengi. Curioasă, Silvana dădu fuga în grădină să vadă. Câțiva nori pufoşi pe cerul unei dimineți obişnuite de toamnă. Norii mari, cei din față, se adunaseră grămadă chiar în mijlocul muntelui Biharia; cei mici, rămaşi în urmă, alunecau ca magnetizați în aceeaşi direcție. Din toate direcțiile. Apoi, ca şi cum s-ar deschide o grotă uriaşă, toată formațiunea aceea noroasă fu înghițită de munte. Silvana urmări cu privirea câțiva norişori… dar parcă se topiră, dispărură, pur şi simplu. „S-or fi evaporat" – îşi spuse. Urmări în continuare creasta muntelui. Imediat, din pântecul lui, începură să iasă trei cocoloaşe imense, albe. O luară pe rând spre miazăzi. „Grozavă şedință cred că au avut norii ăştia acolo-n munte," zise amuzată. Rânduiala terestră a Mamei Naturi pe care o văzuse o puse pe gânduri. Crescuse doar acolo, la țară şi văzuse munții sub toate manifestările lor, de la dezlănțuirea furtunilor la şerpuirea viscolelor, de la ruperea norilor cumulus grei de ploaie, la naşterea curcubeielor. Însă, în acea dimineață asistase la dispariția unei dezlănțuiri noroase în mijlocul unui munte ca, după nici un sfert de ceas, să iasă de acolo organizată, rânduită şi orientată cu o precizie cosmică.

Vârful Biharia făcea parte din peisajul zilnic al Silvanei, îl văzuse ba învăluit în ceață, ba cu zăpadă strălucind până spre miezul verii. Prezicea şi vremea, tot după aspectul munților. Când lanțul muntos era atât de clar de aproape că se puteau zări animalele care-i străbăteau versanții, atunci, sigur, a doua zi vremea se strica. Când crestele se pierdeau undeva într-un orizont îndepărtat, cu siguranță urmau zile senine, fără ploaie.

Ziua se scurse calmă, liniştită şi senină. Silvana ajunse să se întrebe dacă a fost real sau nu ceea ce s-a întâmplat de dimineață. Încă se îndoia. Întâmplător, se întâlni cu vărul ei, la fântâna din capătul satului.

– Marcus, tu ai văzut norii? – întrebă nerăbdătoare.

– M-am uitat un pic la cer să văd cum va fi vremea, de ce?

– N-ai observat ceva ciudat?

– Ba, parcă, la un moment dat, am văzut toți norii c-o luaseră la fugă, da' am fost prea ocupat să stau să-i urmăresc.

– Ah, am crezut că am avut halucinații, spuse răsuflând uşurată. Silvana rămase convinsă că în munte se întâmplase un miracol.

După amiază, norii aceia ieşiți din pântecul muntelui apărură din nou. De data aceasta, învolburați deasupra coamei Codru Moma, în partea de apus. Atentă, lăsă totul, privi insistent mişcarea lor. Şi observă cum încep să se disperseze încet, încet... Fixă un norişor şi... în câteva secunde, se topi tot, dispăru, parcă-l înghițise cu privirea. Mai făcu o încercare, cu grămada mare şi... reuşi. Nu-i venea să creadă. Puse mâna pe telefon şi o sună pe Dorina, prietena iubitoare a ştiințelor ezoterice. Silvana nu fusese niciodată interesată de conceptele ezoterice.

– Dori, unde eşti?

– Sunt la Oradea.

– Te uiți, te rog frumos, dacă sunt nori pe cer?

– Na, da' ce-ți veni?

– Hai uită-te, te rog...

– Sunt câțiva...

– Acum, fii atentă, priveşte-i şi vezi dacă dispar.

– Nu dispar... cum să dispară, ce ai?

– Dori, cred că-i ceva gâlceavă-n univers. Se întâmplă ceva. Nu ştiu încă ce, dar cred că... cred că... pot face norii să dispară, spuse cu o oarecare jenă.

– Măi, tu eşti şamaniță! – zise Dorina amuzată.

– Ce sunt?

– Ai calități de şaman.

– Ce-i ăla?

– Un fel de vrăjitor care poate să aducă ploaia, să împrăştie norii. Solomonarii de pe la noi.

– Auuu, vrăjitori... Nu-mi plac... Da' să ştii, Dori, că eu vorbesc serios, norii chiar dispar...

– Şi eu vorbesc foarte serios. Îți spun că eşti şamaniță, mai ales că ştiu cât de apropiată eşti de natură, cât îți place să te plimbi prin păduri şi pe coclauri, să vorbeşti cu florile, cu toți cățeii de pe drum, cu rândunelele... Mai puțin cu oamenii! – spuse Dorina zâmbind.

– Acum mă jigneşti....

– Nu te jignesc, apucă-te de citeşte şi tu despre şamanism, despre viața spirituală, mai vezi şi tu cum stau lucrurile pe lumea asta. Şi pe mine m-a preocupat şamanismul, este foarte interesant. Chiar mi-ar plăcea să citeşti ceva pe tema asta. E drept că va trebui să „înghiți" câteva sute de pagini, ceea ce e mai dificil pentru tine, dar ai să vezi că te vei regăsi foarte frumos.

– Bine, mulțumesc… de sprijin, răspunse un pic ironic, dezamăgită de tonul prietenei sale, neplăcându-i deloc denumirea de șamaniță.

Jocul începu s-o fascineze. În masa de nori cirus care se îndrepta spre sat păru că desluşeşte formele animalelor pe care le iubea, erau capete de lei, urşi, pisici… Şi, încercând să le mângâie cu privirea, uriaşele felinele se evaporau pur şi simplu. Prinse curaj. În minte-i veniră vorbele Dorinei: „vrăjitorii ăia care împrăştie norii”. Vru să verifice. Cuprinse cu privirea întreaga formațiune noroasă. Îşi puse în gând s-o mute peste crestele pădurilor, spre miazănoapte. Nici o mişcare. „Ei, asta e, nu sunt din aia,” îşi spuse ea. Dar… pe când era gata să abandoneze… norii se porniră împinşi de un curent puternic. Silvana îi privi zâmbind. „Vă mulțumesc frumos”, spuse şi, mai mult în joacă, făcu o plecăciune cu palmele împreunate în dreptul pieptului. „Ar fi cea mai mare nebunie să cred că eu am făcut asta. Gândirea umană nu poate relaționa cu fenomenele din afară!”, se auzi vorbind singură. Din curiozitate, în următoarele zile mai făcu câteva tentative… şi-i reuşiră. Avea senzația că ceva nu-i în regulă. Nu îndrăzni să vorbească cu nimeni.

***

Sfârşitul lunii octombrie, ultima zi de concediu. Silvana privea razele lunii pline abia ieşite de după munți. O adiere de vânt caldă ca o mantie lungă de mătase moale cuprinse dealul. Frunzele coapte şopteau în nucii de la marginea grădinii. Mai la vale, dinspre codrul de stejari venea în foşnet blând, o adiere de pădure, o străveche chemare. Crescuse cu acea chemare. Întâi simți în nări mirosul scoarței, al muşchilor de pe copaci, a frunzelor veştede, apoi… veni un imbold puternic de-a pleca, de a pătrunde în „biserica verde a lui Dumnezeu”. Rezistă. Se lăsă în voia simțurilor şi le trăi. Ca şi cum ar fi fost acolo. Deodată, intră cu toată ființa ei în comuniune cu natura, era o invitație, simți că i se face onoarea de a participa la un ritual sacru. Nu rezistă însă tentației şi o luă peste țarini. Nici țipenie de om. Niciun animal prin preajmă. Era singura creatură a nopții. Nimic nu-i era străin. Purta o mare încărcătură emoțională. Se descălță. Păşi ca o felină prin iarba răcoroasă. Simți sub talpa piciorului senzația aceea de catifea moale. Se mişca în ritmul muzicii greierilor, inima-i pulsa o dată cu vibrația pământului. Începu să se rotească, cu brațele deschise, ca într-o vrajă. Era un dans magnific, de la dreapta la stânga. Luna era deasupra capului. Silvana fu atrasă de vraja astrului. Intră într-un fel de învăluire celestă cu razele lunii. Dansul se termină brusc, de parcă Luna i-ar fi spus: „Gata, ți-ajunge pentru azi”. Trupu-i era greu ca pământul, dar nu simțea nici strop oboseală.

Plecă spre casă. Luna se afla aproape de apus. În vârful dealului, iarba rămase bătătorită-n rotocoale.

Dimineață, Silvana se trezi cu o fărâmă de nelinişte în suflet. În capul ei, năvăleau avalanşe de gânduri, de stări, de sentimente pe care nu reuşea să le cuprindă cu rațiunea. Se declanşase ceva în interiorul ei. Mai avusese şi un vis, din acelea care-i rămâneau foarte clar întipărite în minte. Se făcea că privea de undeva de la distanță cum într-o vale adâncă iau naştere câteva caiere de ceață albă. Ceața aceea crescu apoi până cuprinse un deal împădurit. Se învolbură pe vârful lui şi încet, încet, prinse contur şi împleti litere cât dealul de mari. Apoi literele formară clar trei cuvinte: EXPERIENȚĂ, CUNOAŞTERE, ADEVĂR.

Toată ziua Silvana îşi bătu capul cu semnificația cuvintelor. După amiază, plecă la Oradea. Tot drumul încercă să facă o legătură limpede între experiență-cunoaştere-adevăr. Nu reuşi..

Ajunse în oraş. Intră cu dezinvoltură în viața cotidiană şi n-apucă să se mai gândească la cele întâmplate. Viața ei deveni din ce în ce mai apăsătoare. Parcă se întorsese cu susu-n jos. Tot ce prețuise până atunci, acasă ori la serviciu, se încăierase ca-ntr-o pâclă groasă, greu de desprins. Nimic nu-i mai ieşea ca înainte. Făcea eforturi să se adapteze situației, dar nu reuşea. Căuta ceva, nici ea nu ştia ce... dar căuta, în oraş, acasă, pleca de acasă, venea din oraş, nimic n-o mulțumea.

Lunile de iarnă se scurseră îngrozitor de trist. Silvana deveni tot mai gânditoare, mai abătută. Prietenii n-o pricepeau şi nici ea nu era în stare să le explice. Universul ei terestru devenea tot mai strâmt. Avea o stare ciudată care nu semăna cu nimic din viața ei ocupată de până atunci. Un vierme-al căutării o rodea continuu. Citea multă filozofie, domeniu de care era atrasă. Înghiți un ocean de cuvinte scrise-n cărți, pe internet şi nu găsi nimic din ceea ce şi-ar fi dorit să afle.

– Ştii ceva? Cred că, de aici încolo, ar trebui să-ți cauți singură cărțile. Criteriul este să pui mâna pe ele, să le răsfoieşti şi să le citeşti pe cele care te atrag. De-acum eşti pe calea ta. Caută şi vei găsi. Poate aşa reuşeşti să te lămureşti, să ştii şi tu ce ai de făcut în viața asta, îi spuse Dorina, după ce îi împrumutase o mulțime de cărți ezoterice pe care le considera benefice pentru evoluția ei spirituală.

Silvana află din cărțile recomandate de Dorina despre existența unei lumi sensibile, descoperi existența corpului energetic, citi despre karme, lucruri pe care nu le găsise la filosofii pe care-i studiase. În mintea ei încolțise o nouă idee. Vroia să suprapună conceptele gândirii metafizice antice peste teoriile elaborate de noul val ezoteric. Nu îndrăzni să vorbească cu nimeni despre asta, pe de-o parte, pentru că nu-i era nici ei prea clar, şi apoi prietenii ei încercau de fiecare

dată s-o convingă să se ocupe cu lucruri practice, să-şi asigure o existenţă materială îndestulată, nu să-şi dedice timpul căutărilor deşarte.

– Să mă lămuresc, să înţeleg, asta vreau şi eu, Dori. Asta vreau: să mă lămuresc o dată şi-o dată, să mă opresc, să-mi văd de treburile mele. Se pare însă că mi-am pierdut ceva de… mare preţ în viaţa asta. Mi-am pierdut… liniştea sufletească. Şi doare, Dori şi… Doamne, de-ai şti ce lucru de nepreţuit am pierdut.

– E un semn bun! – spuse încântată Dorina. Dar vreau să-ţi spun că din minunata aventură a cunoaşterii nu te poţi opri, cum zici. Vei afla căutând. Şi punându-ţi întrebările potrivite. Chiar dacă, în acest moment, cred că pentru tine ar fi, probabil, mai bine să ieşi în lume, să-ţi cauţi o ocupaţie, să fii mai mult printre oameni, să comunici…

– Da, ştiu şi eu asta, ai mare dreptate, numai că uite, nu pot… E ceva aici, în interiorul meu, care mă roade, mă ţine… E ceva mai presus de voinţa mea. Parcă ar fi cineva sau ceva undeva care încearcă să mă izoleze, să mă ţină într-un fel… ocupată.

– Tu şi numai tu trebuie să fii stăpână pe viaţa ta. Tu ai liberul arbitru să faci ce crezi şi ce vrei. Încearcă să treci peste acest obstacol. Iar, dacă nu poţi şi accepţi totuşi această idee, înseamnă că Sinele tău superior sau Dumnezeu ştie cine încearcă să te conducă pe o cale mai bună sufletului tău. Pare anevoios în acest moment, dar, când vei trece dincolo, vei înţelege altfel. Omul a venit pe acest pământ cu un scop, să facă ceva pentru el, împreună cu semenii lui, să lase ceva divin în urmă…

– Ei, dacă am şti noi scopul acela, dacă am cunoaşte conţinutul acelei scrisori, a acelei promisiuni pe care am făcut-o atunci când am venit pe acest pământ.

– Toţi avem de îndeplinit o misiune, de aceea am venit aici.

– Sigur că da, doar că nu mai ţinem minte care-i misiunea aia.

– Cred că un indiciu ar fi dat de îndemnurile sufletului. Ce te împinge cel mai mult să faci, ce îţi place foarte mult, în ce domeniu te simţi fericită să activezi. Toate te îndrumă cumva. Apropo, ai citit ceva despre şamanism?

Silvana uitase. Îşi aminti întâmplarea cu norii şi zâmbi.

– Dori, alegeţi un nor.

– Uite, acela, zise indicându-i un norişor răzleţ de pe cerul primăvăratic.

– Acum, lasă-l, spuse ea după ce-l privi câteva clipe, să vedem ce se întâmplă.

Făcură câţiva paşi pe aleea de pe malul Crişului. Dorina se întoarse curioasă.

– Uauuu, a dispărut! – exclamă uimită.

– Te rog să nu mai spui nimănui, te rog frumos.

– Bine, hai să mergem la librărie să vedem dacă are ceva despre şamani. Eu îți cumpăr cartea!

Intrară în prima librărie.

– Ce aveți despre şamani? – întrebă Dorina.

– Avem „Şaman, spiritul plantelor”.

– Buun. Mai aveți şi altele? – interveni Silvana, cu gândul să-i dea cât mai multe informații.

– Altceva... Da, mai avem Alberto Villoldo, „Să reparăm trecutul şi să vindecăm viitorul prin recuperarea sufletului”. Asta-i o carte foarte bună, chiar acum am primit-o. Altceva nu mai avem, spuse vânzătoarea oferindu-i cartea.

***

Silvana făcu cunoştință cu o nouă abordare a lumii spirituale, o abordare la care nu se gândise până atunci. Înțelese că şamanismul nu era filo**s**ofie, nici religie, ci o altă modalitate de a intra în legătură cu natura, era practic ceea ce căuta. „Învață de la copaci, râuri şi stânci”, moto-ul şamanic îl avea deja adânc întipărit în simțuri. Nu-i plăcea, în schimb, legătura practicanților acestor ritualuri cu lumea spiritelor. Autorul, în calitate de psiholog, reda în cartea sa o serie de exerciții pe care susținea că le-a învățat de la şamanii Laika. Existența unor lumi imperceptibile simțurilor fizice, faptul că alții, precum şamanii Laika, le percepuseră deja încă din cele mai vechi timpuri au fost primele provocări. Silvana n-avu răbdare să citească până la capăt, doar câteva din practicile expuse de Villoldo şi se aventură. Experimentă prima „călătorie şamanică”. N-avea nici o țintă, nici o destinație, habar nu avea ce face, singurul lucru care o preocupa era să verifice. Închise telefoanele, se întinse în pat, îşi găsi o poziție confortabilă şi aşteptă...

Întâi îi apăru în imagine o poartă în cer, aceeaşi pe care o visase odată. Acum părea atât de reală încât avu un imbold puternic s-o deschidă, să treacă dincolo. Deodată fu învăluită într-o lumină albă, blândă, liniştitoare şi îi apărură furnicături în tot corpul. Apoi nu le mai simți, tot din jurul ei dispăru. Era numai lumina albă şi senzația aceea extraordinară, greu de descris în cuvinte. La un moment dat, văzu un cer cu nori subțiri şi lumina o trase spre apus, irezistibil spre dreapta. Aici i se dezvălui un peisaj absolut mirific pe care îl simți atât de familiar de parcă era acasă. Privea totul ca pe o secvență de film. Era costişa unui deal care avea spre vârf o pădure cu copaci seculari, pe cealaltă parte se afla o rarişte, o cărare care ducea peste deal. Simțea prezența unor ființe, dar nu le vedea. Din nou învăluită într-un abur alb, în jurul ei se conturară clar chipuri de bărbați negri. Păreau a fi şefii unor triburi, unii aveau pe cap curele din piele, alții pene. Se învârteau în jurul ei ca nişte medalioane imense. Pentru a le vedea

trăsăturile feței trebuia să privească în sus. I se făcu frică, instantaneu i se derulau în imagine trupuri de bărbați cu busturile goale, păreau sălbatici, negri toți. Văzu pădurea şi... ajungând acolo, intui prezența animalelor sălbatice şi-şi reveni din sperietură. În spatele ei simți colții ascuțiți şi respirația fioroasă a unui leu cu gura larg deschisă. Brusc, avu sentimentul că se află în siguranță. Era atât de plăcut încât respiră uşurată. Se odihni. Senzația era că se află acolo fizic. Văzu profilul unei fețe de creolă cu câțiva zulufi de păr cârlionțat pe frunte, nas mic şi ochi pătrunzători. Imaginea se focaliză pe tâmpla stângă, simți bătăile inimii ei ca şi cum ar pulsa în propriu-i trup. Dintr-o dată o cuprinse o seamă de gânduri şi preocupări venite de undeva din negura vremii... Purta responsabilitatea unui trib sau a unui popor, era un sentiment care îi dădea forță, putere, dar şi o mare, mare îngrijorare. Simți pe piept luciul şi răcoarea unor metale grele. Le privi. Îi atârnau la gât ca nişte blazoane brute, peste o curea din piele în diagonală şi una la centură. În picioare avea o încălțăminte tot din curele împletite până la genunchi. Silvana trăia atât de intens responsabilitatea acelui moment încât simți că-i explodează capul. Vru să se refugieze în detaliile costumației, dar nu reuşi, încercă să revină înapoi la lumina aceea albă primitoare de la poartă, nu putu. Era prinsă în hățişul acela de gânduri ca într-o ciutură de spini încolăciți.

Reuşi cu mare greutate să-şi revină în forma ei fizică din planul terestru. Privi afară şi, pentru prima oară, i se păru totul anost şi fără sens, toate lucrurile din jurul ei păreau banale, o agoniseală de tâmpenii. Trei zile îi trebuiră până apucă din nou să intre în viața cotidiană.

***

Dacă până atunci Silvana se afla într-o relație neutră cu biserica, în sensul că nu o frecventa deloc, din cauza unor convingeri contrare dogmelor bisericeşti, după ce crezu că ridicase un pic „voalul lui Isis”, percepțiile sale despre Dumnezeu şi divinitate se schimbară radical. Simțea divinitatea atât de aproape, încât avea impresia că o poate atinge, că e printre oameni, numai că nu o putea vedea.

Rămase cu gândul la miraculoasa lume pe care abia dacă o întrezărise. Un imbold puternic o împingea să mai verifice, încă o dată.

Ajunse într-un loc ce semăna cu un nor pufos alb. Deasupra lui o cuprinse o linişte atât de profundă încât nu mai vru să plece de acolo. Simțea o oboseală grea cât veacul. Locul era atât de curat încât îşi simțea până şi toxinele din respirație. Ceru Sinelui superior să-i arate perioada când a deținut cele mai mari puteri divine şi rămase surprinsă de respectiva formulare pentru că nu se

gândise niciodată la aşa ceva. Deodată, o învolburare de nori i se învârti prin față. Apoi i-a apărut un chip de bărbat, brunet cu barbă, ochi pătrunzători, frunte înaltă. Era îmbrăcat în veşminte cenuşii peste care avea o mantie albă fără mâneci. Pe cap purta o căciulă neagră din blană, cu o diademă în față. În jurul lui zări câteva chipuri de femei şi bărbați cu glugile trase pe cap.

Apoi norii se învolburară din nou. Silvana se simți prinsă ca-ntr-un vârtej de nori care o absorbea spre cer. Vârtejul se mai potoli, apucă să vadă silueta unui bătrân adus de spate, în veşminte de călugăr cu gluga trasă pe cap. Se îndrepta spre un glob imens ce emana o lumină de un alb indescriptibil, era ca discul soarelui pe jumătate apus. Avu sentimentul că bătrânul mergea spre lumina aceea de bună voie, că era conştient de ceea ce face. Apoi se simți prinsă din nou de un vârtej, intră într-un vortex ce o ridica amețitor spre înaltul cerului. Viteza de înălțare fu atât de mare încât simți că i se blochează gândirea, crezu că-i paralizează creierii. Reveni cu greu la starea ei normală. „Uuuu, acum cred că m-am dumirit de un lucru, îşi spuse. Ştiu că pot muri când vreau eu. Dacă nu mor când mai ajung o dată acolo sus, în locul acela de odihnă din care cu siguranță n-o să mai vreau să cobor, atunci precis mor într-o probă… din asta, de încercare. Mai mult ca sigur, concluzionă ea, cei care se aventurează în astfel de „călătorii" stăpânesc şi arta de a se întoarce acasă". Nu înțelegea însă ce căutau bărbații aceia în „viziunea" ei şi-i tratá ca atare, ca pe nişte personaje de film.

Silvana apucase să perceapă o lume din afara celor pe care le învățase până atunci, se născu în ea un sentiment nou, mai înălțător. Deveni mult mai îngăduitoare cu lumea din jur, iar căutările ei începură să se îndrepte spre găsirea unei căi către lumea divină, alta decât cea clasică propusă de credințele creştine. „Ce-ar fi să mai dau o dată mâna cu filo**s**ofii antici, să le percep operele din perspectiva altei lumi, poate aflu de la ei calea ascunsă. Citi mai întâi toate cărțile lui Villoldo, până la capăt. Doar vreo trei exerciții îi atraseră atenția. Instinctual, avea o mare reținere față de călătoriile şamanice în aşa zisa „lume de jos", simțea că acolo-i ceva mult mai periculos decât joaca ei cu norii. Ezită o vreme. Apoi se aventură în căutarea animalului de putere, unul din exercițiile propuse de autor.

– Mi-am găsit animalul de putere, strigă triumfătoare a doua zi, când se întâlni cu Dorina.

– Ai citit cartea şamanului?

– Am citit, dar găsirea animalului a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat până acum… Dori, a fost o întâlnire de-a dreptul divină.

– Şi care-i animalul tău de putere? – întrebă Dorina.

– Leul este animalul meu de putere, spuse Silvana mai potolit, pe el l-am găsit. Dori, dacă ai şti cât de impresionant a fost. Nici nu m-am aşteptat. Întâi i-

am văzut labele, apoi m-am simțit atât de atrasă de acest animal încât… m-am aşezat lângă el, l-am cuprins de după gât, iar el s-a rostogolit în fața mea revenind în poziția culcat la picioarele mele. În momentul acela am simțit aşa o imensă bucurie în suflet încât… mi-au dat lacrimile.

– Tu, dacă te-ar auzi cineva ce vorbeşti, ar zice că ai luat-o razna.

– Ai, iai, iai, da…cred că ai mare dreptate, spuse roşindu-se toată. Neapărat trebuie să găsesc pe cineva care practică şamanismul, să mă conving… că mai sunt şi alții. O să întreb să văd dacă nu-i careva pe aici prin Oradea, te rog, întreabă şi tu printre cunoscuții tăi.

– Maestrul vine când elevu-i pregătit, îi spuse Dorina, încercând s-o liniştească.

Câteva săptămâni trecură fără nici un eveniment important în viața Silvanei. Într-o zi îi căzu, din nou, în mâini cartea lui Villoldo. Era în prima săptămâna după Paşti. Deschise cartea la întâmplare. „Următorul exercițiu vă va permite să vindecați urmele pe care morțile anterioare le-au lăsat în matricea voastră de Lumină, eliberându-vă astfel de greşelile pe care le-ați făcut atunci şi de modul în care moartea a pus stăpânire pe voi. Veți realiza acest lucru călătorind în trei vieți anume, pentru a ajuta Sinele care ați fost odată să experimenteze în linişte, aceste morți.(…) Permiteți acestor vieți să se desfăşoare înaintea voastră, observați-le, dar nu vă amestecați în ele. Respirați adânc şi permiteți-vă să retrăiți ultimele cinci minute din fiecare viață care a fost a voastră – dar nu mai este – vorbiți Sinelui vostru anterior şi ajutați-l să moară în pace. Urmăriți sfera luminoasă a sufletului vostru, în timp ce părăseşte corpul, se ridică în ceruri… Viețile cu care veți lucra sunt: cea în care ați suferit cel mai mult, cea în care ați avut cea mai mare putere şi cunoaştere, dar ați abuzat de ea şi cea în care ați avut cea mai mare putere şi cunoaştere şi v-ați folosit de ea ca să-i serviți pe ceilalți.”

Din nou nu rezistă tentației. Începu exercițiul. Aplică doar prima parte din tehnicile propuse de autor, apoi, inconştient, îşi direcționă atenția către gorunul bătrân din pădurea ei de la țară, ca poartă de ieşire către lumea de dincolo. Reformulă în gând: „viața în care am greşit cel mai mult” şi nu „viața în care am suferit cel mai mult”, aşa cum prevedea exercițiul.

„Simțindu-vă complet relaxați şi continuând să respirați adânc, imaginați-vă că sunteți într-un mic canion înalt în deşert, înconjurat de pereții de rocă roşie. Stați pe un bolovan lângă un iaz puțin adânc, cu apă cristalină, încât puteți vedea fundul nisipos”, se preciza în exercițiu. Silvana nu reuşi să-şi imagineze deşertul şi nici iazul, în schimb, imaginația ei ajunse fix în valea răcoroasă din aceeaşi pădure.

Peisajul dispăru. În viziunea ei apărură nişte nori cenuşii-gălbui de care reuşi cu greu să treacă, apoi se derulă o imagine sumbră cu bucăți de carne, oameni şi animale spintecate şi, în câteva flash-uri, un bărbat îmbrăcat în armură. Era atrasă de imaginea unei coroane regale, dar nu reuşi să desluşească chipul. Însă simți că întreaga urgie i se datora acelei creaturi purtătoare de coroană şi că, din porunca acesteia, se provocase foarte multă suferință. Creatura s-a ridicat spre cer ca un bulgăre de nor întunecat. Silvana ceru iertare tuturor celor cărora le-a greşit acea persoană şi se rugă bunului Dumnezeu s-o binecuvânteze.

Silvana insistă să vadă a doua viață, aceea în care a avut putere şi cunoaştere şi le-a folosit greşit. Întâlni o apă limpede plină de alge verzi care se unduiau uşor aproape de suprafață. Reuşi uşor să treacă dincolo. Îi apăru în față un trup de femeie tânără care purta o rochie roşie. Insistă să-i vadă fața şi brusc fu izbită de doi ochi imenşi, pătrunzători. Privirea aceea o cutremură. Ca într-un film, Silvana văzu femeia îmbrăcată în haine incredibil de frumoase. Erau dintr-o epocă veche, din acelea după care era şi ea topită. Simțea țesătura fină şi broderia de parcă erau pe propria ei piele. Femeia purta mantie roşie brodată cu fir de aur, pe cap avea o bijuterie împletită, credea Silvana atunci, abia mai târziu află că era vorba despre „Floarea vieții", de care atârna un voal violet, la fel brodat în aur. Silvana se identifică cu toată strălucirea şi bogăția de acolo. Văzu două lădițe încrustate pe margini cu metal prețios, pline cu monede de aur asemănătoare ca mărime cu monedele de 5 bani. Tânăra luă un pumn de monede dintr-o lădiță, deschise palma şi le lăsă să cadă înapoi. Un fior incredibil de plăcut străbătu tot corpul Silvanei. Simți o satisfacție lăuntrică greu de descris în cuvinte şi mai zăbovi. Apucă să vadă fața femeii. Avea nişte ochi mari, incredibil de frumoşi şi un chip angelic. Toată puterea ei părea că stă în ochi. De data aceasta, purta o rochie lungă de mătase, în culoarea florii de cais, un voal tivit cu perle. Cobora scările unei construcții somptuoase. Silvana insistă să vadă dacă avea pe cineva apropiat şi zări un bărbat brunet cu barbă, părul cu cărare pe mijloc, lung până la umeri. Purta cămaşă albă cu mânecile largi strânse la încheietura mâinilor. I se păru că-l cunoaşte, dar se gândi după aceea că probabil a fost impresionată de noblețea, eleganța ținutei şi frumusețea chipului lui. Ceru să vadă sfârşitul vieții femeii. În imagine îi apăru un şarpe şi trupul ei tânăr peste care era dat cu un fel de pudră verde. Silvana avu impresia că asistă la o îmbălsămare, despre care nu ştia prea multe. În schimb, fu atât de impresionată de cele văzute încât uită să ceară scuze celor răniți şi binecuvântarea bunului Dumnezeu.

În viața în care a avut putere şi cunoaştere şi le-a pus în folosul celorlalți, în imaginea Silvanei apăru un luciu de apă peste care nişte norişori albi alunecau în valuri de la centru spre margine. Prima dată văzu o poartă înaltă sculptată, de culoare gri. Era poarta unei impozante mănăstiri din piatră. Văzu apoi din spate

un bărbat cu o mantie vişinie pe un cal alb coborând un deal în goană. Văzu caldarâmul din pietre cubice din fața mănăstirii, apoi imaginea se focaliză pe un baston din lemn cu noduri şi o mână cu degete lungi şi fine, puțin noduroasă. Era un bătrân, puțin adus de spate care purta veşminte simple de călugăr, de culoare gri, cu o glugă de aceeaşi culoare, trasă pe cap. Părea preocupat de o misiune importantă. Începuse o ploaie măruntă de toamnă. Bătrânul călugăr urca pe o cărare costişa dealului de pe care coborâse călărețul. Apoi apăru pe un platou, nu prea lat, situat aproape de vârful unui deal, de altfel destul de înalt. Platoul acela arăta ca o platformă făcută din piatră suprapusă, înaltă de vreo 10 metri. Călugărul stătea cu fața spre miazăzi. Nu-i desluşi chipul, dar observă clar fețele a doi călugări mai tineri cu veşminte negre. Unul semăna leit cu un episcop pe care Silvana îl cunoştea, doar că era puțin mai slab, celălalt, de aceeaşi înălțime ca primul, avea o față ovală, palidă, păr şaten. Bătrânul întinse mâna dreaptă, tinerii se închinară. Îi sărutară mâna. Brusc, Silvana avu furnicături prin tot corpul, apoi se simți atât de uşoară de parcă ar fi avut un balon de aer în interiorul trupului. Avu sentimentul că zboară şi... chiar zbura peste întinderile acelea. O luă într-o plutire lină de pe deal peste valea din față, apoi din ce în ce mai mult se îndepărta spre marginea unei păduri. Sub ea văzu iarba deasă, nu prea înaltă şi multă ferigă uscată. Făcu un ocol roată după deal. Observă atunci forma transparentă a trupului bătrânului călugăr... un contur de lumină stelară se înălță spre cer. Mai apucă să vadă chipul „episcopului" suferind. Rămase cu această imagine.

Nu-i venea să creadă. Parcă văzuse un film în care trăise la intensitate maximă rolurile personajelor principale. Încercă să-şi explice cumva ceea ce întâmplase. Mintea era atât de îngustă încât nu putea cuprinde vastitatea informațiilor din fața sa. Logica Silvanei se făcu ferfeniță, iar rațiunea începu să-i gâfâie, la poalele unui munte necunoscut.

Căutând explicații, Silvana se afunda tot mai tare într-un tărâm necunoscut. Avea mare nevoie să discute cu cineva, să înțeleagă, dar, ca un făcut, nu găsea pe nimeni. Pe Dorina o cam plictiseau povestirile ei amănunțite despre astfel de... călătorii astrale, cu ceilalți prieteni nici nu se punea problema. Cărțile scriau, scriau, mii de volume pe rafturi. Nici un autor pe care-l citise nu reuşea să atingă esența pe care ea o căuta cu atâta ardoare... ceva lipsea.

În sfânta zi de Rusalii, Silvana decise să facă încă o „excursie". Aflase de existența Sinelui Superior. Spera că i se va revela ceva pe înțelesul ei, ceva care s-o dumirească, să pună capăt frământărilor. Începu pregătirile pe scheletul exercițiului descris de Villoldo. Îi apărură în față doi ochi imenşi, de culoare albastru închis, aproape negri. Se sperie. Vru să abandoneze. Un punct dintre ochi o țintui pe loc. Atrasă spre ochiul stâng se trezi ieşind printre nori călăuzită de o stea de lumină albă, imaculată. Poposi pe un cer cu nori lăptoşi. Apoi trecu

ca printr-un inel într-un fel de spațiu incolor. Aluneca, nu mai ştia nici ea dacă în sus, în jos, lateral… era extraordinar de plăcut. Era un norişor alb. La un moment dat, în fața îi apărură nori negri, de diferite forme, care încercau să-i blocheze drumul. Norişorul alb fu tras cu forță de un nor negru care semăna cu o mână uriaşă cu gheare. Silvana avu o senzație îngrozitoare de captivitate. Şi… deodată se auzi spunând: „Sunt o sursă de lumină, nimic din întuneric nu mă poate atinge. Viața mea aparține bunului Dumnezeu”. Şi repetă, repetă formula aceea până când simți că o forță dinspre răsărit o atrage spre ea. Se concentră cu toată puterea spre acea atracție, repetând întruna**:** „Sunt o sursă de lumină”, însă nu reuşea să se desprindă, se trezea din nou şi din nou în palma aceea neagră cu gheare. Cu mare greutate, reuşi să se strecoare printre gheare şi rămase agățată-n vârful lor, sleită de puteri. Mâna neagră începu să se retragă, trăgând-o după ea. Disperată, Silvana făcu un ultim efort şi… se eliberă. Senzația aceea înfricoşătoare încă o mai urmărea.

Apoi. Plutea din nou printre nişte nori, de data aceasta de un alb spălăcit, aproape murdari. Spunea în continuare: „Sunt o sursă de lumină… Viața mea aparține bunului Dumnezeu”. Reuşi să treacă uşor de nori, se simți minunat . Îi apăru din nou steaua albă strălucitoare. Norişorul se ivea din când în când, trecând ca prin puf printre nişte nori spălăciți ce se suprapuneau peste câțiva negri. Ajunse deasupra lor. Se transformă într-un punct care radia o lumină aurie. Silvana simți o bucurie fără margini. Cânta acum: „Sunt o sursă de lumină, nimic din întuneric nu mă poate atinge. Viața mea aparține bunului Dumnezeu”. Parcă se prinsese într-un dans, acolo sus. Deodată, băgă de seamă că melodia, cântecul acela venea de undeva din interiorul ei. Era o voce interioară familiară parcă, dar şi străină, n-o mai auzise până atunci. Venea de undeva… din adâncul ființei ei. Îi oferea atâta linişte şi o bucurie atât de mare încât rămase fascinată de descoperirea făcută.

Ghidată parcă de cineva, urmă, după aceea, un fel de coborâre. Ajunse pe vârfurile unor dealuri înalte, acoperite cu un strat subțire de zăpadă. O privelişte de panoramă. Pe fața dealului se iviră nişte foi de hârtie, scrise mărunt. Un fel de rezumat. Cifre, o numerotare, apoi urma scrisul, în propoziții scurte.

Mai întâi au ieşit în evidență trei numere: 11, 13 şi 15.

Apoi s-au evidențiat cuvintele: URCARE, IERTARE, ÎNVAȚĂ. Silvana făcu un efort să rețină exact poziția cifrelor şi a cuvintelor… Încheie exercițiul.

Trăise cea mai puternică experiență din viața ei. Avu sentimentul că scăpase ca prin urechile acului de unul dintre cele mai mari pericole. O urmărea spaima provocată de gheara uriaşă şi neagră. Îşi reveni cu greu.

Spre seară, se apucă să desluşească mesajul cuvintelor din ultima parte a călătoriei. La prima parte, care era prea urâtă, încercă să nu se gândească. Scrise cuvintele pe hârtie, le aşeză atât în ordinea apariţiei, cât şi a poziţiei lor.

IERTARE (penultimul cuvânt)

URCARE (pe la mijlocul propoziţiei)

ÎNVAŢĂ (ultimul cuvânt)

Aplică teorema lui Pitagora.

1 – DIVIN, 2 – OM şi 3 – ECHILIBRU

Urmară cifrele: 11 = 1+1= 2 ; 13 = 4 = 1+2+3+4= 10 =1; 15 = 6 = 21 = 3. Deci 2, 1, 3.

Merse mai departe.

Aşeză în spaţiu cele trei cuvinte şi le uni într-un triunghi.

Notă laturile cu cifrele rezultate, 2, 1, 3 şi … surpriză..

Dezlegarea enigmei suna: URCĂ precum omul, IARTĂ ca divinul şi ÎNVAŢĂ să le echilibrezi pe amândouă.

Mai departe: Aplică cifrele uzitate de Pitagora, 3, 4, 5 şi-i dădu următorul rezultat.

Ipotenuza la pătrat, 5 ori 5 = 25

Iar laturile, 3 ori 3 = 9, 4 ori 4 = 16, 9 + 16 = 25

2+5=7, 1+2+3+4+5+6+7=28, 2+8=10; 1+0 =1. „ Totul se reduce la UNUL, adică la bunul Dumnezeu", concluzionă Silvana. Nu reuşi să desluşească alte înţelesuri din mesajele primite.

Se scurseră lunile de vară fără să afle sensul preocupărilor ei. Din ce apucase să citească trase concluzia că toţi cei care se aventurau în astfel de „călătorii" aveau câte un „ghid protector". Nu aflase de la niciunul cum reuşiseră să şi-l „procure". Îl aleseseră ei? Erau aleşi? Era nevoie pentru asta de un ritual aparte? De vreo pilă la divinitate? Deşi trăsese mare spaimă la ultima „călătorie", Silvana nu se abţinu. Îi trecu prin cap să se aventureze după „ghidul protector".

Se izbi, iarăşi, de cei doi ochi imenşi şi… îi apăru în imagine chipul unui tânăr, brunet, cu o tunsoare rotundă, degajând o atitudine atât de serioasă încât Silvana nu îndrăzni să meargă mai departe. Renunţă la exerciţiu, uitând să mai facă ritualul de închidere a spaţiului sacru. Săptămâni în şir, chipul acela o urmări cu obstinaţie.

***

Pe la începutul lunii septembrie, Silvana primi un telefon de la prietena ei, Dorina.

– Măi, am aflat că e cineva în Oradea care practică şamanismul.

– O, eşti grozavă, acum chiar că am mare nevoie…

– Vrei să-ți dau numărul lui de telefon?

– Da, te rog frumos, repede, repede.

Nu trecu nici o jumătate de oră de la convorbirea cu Dorina, că Silvana se afla deja față-n față cu Nunu, un tip pe care-l cunoştea din vedere. Avu o ezitare la început. Cu toate că Nunu era mai rezervat în dezvăluiri, Silvana observă însă că tipu-i acasă în domeniu şi îşi dădu drumul, se spovedi fără sfială. El o invită pentru ziua următoare să-i facă „o recuperare de suflet". Silvana ar fi acceptat o recuperare de orice numai să afle mai multe amănunte.

Ritualul se desfăşură cu bătaia tobei. Silvana nu se putu concentra. Toba îi trezi o amintire. Venea cu ropote de cai de undeva… din adâncurile veacurilor.

– Te-am găsit în Egipt, spuse Nunu, după ce finaliză ritualul.

– Egipt? Ce căutam acolo?

– Nu scriai, ci sculptai parcă sau pictai ceva pe o stâncă, încercă Nunu să-şi amintească. Erai în slujba faraonului şi pictai carul lui când peretele unei stânci s-a prăvălit peste tine. Aveai părul tuns aşa cumva rotund, erai tânăr, ten închis…

Silvana rămase cu gura căscată, nu ştia ce să mai zică, descrierea era identică cu imaginea ei obsedantă.

– Ți-am adus un animal de putere, continuă el. Este bivolul…

– Eu credeam că-i leul.

– Noi avem mai multe animale de putere. În fiecare moment important din viața noastră poate să apară un alt animal de putere. Probabil, în acest moment, tu ai nevoie de sprijinul bivolului. Bivolul poate face legătura între spiritul uman şi Creatorul universal, aduce prosperitate şi dă dovadă de o mare putere de sacrificiu pentru umanitate.

– Nu mi-ar strica un strop de prosperitate…

– M-am întâlnit cu Maica Preacurată şi mi-a spus cu mare blândețe că te sfătuieşte, că ar fi bine să ai grijă de un copil. Nu ştiu dacă ai sau nu copii, nici nu ştiu care este atitudinea ta față de copii, dar eu îți transmit ce mi s-a comunicat, îi explică el văzându-i uimirea de pe față.

Silvana se blocă.

– A venit Horus şi mi-a spus să-ți transmit că el este ghidul tău.

– Cum ți-a venit ideea să-l chemi pe Horus? – întrebă ea, gândindu-se că asta-i deja prea mult.

– Nu l-am chemat eu, el a venit.

– Tu ştii cine-i Horus? Horus e fiul lui Isis şi Osiris.
– Eu ştiu că Horus are simbolul acela cu ochiul…
În momentul acela, Silvana simți că i se prăvale cerul în cap. Nici prin firul gândului nu-i trecuse să facă legătura între simbol, ochii din viziunea ei şi Horus.

După întâlnirea cu Nunu, frământările Silvanei se mai potoliră. Nunu o acceptă să participe la întâlnirile săptămânale ale grupului de practicanți, iar ea se putu convinge că nu era singura care „o luase razna". Rămase uimită când văzu că toți puteau să comunice cu spiritele animalelor, ale plantelor şi cu entitățile pe care le întâlneau în „călătoriile" lor. Nu-şi putu da seama cum fac asta, dar nici nu întrebă. Se temea să nu se facă de ruşine. Toți făcuseră cursuri de inițiere cu „specialişti" din afară, iar ea le era recunoscătoare că o primiseră în grup. Îşi dădu seama într-un târziu că ceilalți tratau cu foarte multă seriozitate practicile şamanice şi că munciseră mult până să ajungă la o anumită performanță. Ea privea totul simplu, ca pe nişte secvențe de film. Mergea la întâlnirile săptămânale ca la cinematograf. Nu se putea arunca într-o discuție mai amplă, serioasă, pentru că ei vehiculau nişte nume şi se exprimau în termeni care se rostogoleau pe lângă urechile ei ca roțile de tren. Vorbeau despre „profesorii" lor şi tehnicile şamanismului tibetan, indian ori egiptean cu atâta pricepere şi venerație ca despre operele întregii pleiade de gânditori antici.
Silvana nu auzi însă niciodată povestindu-se despre vreun ritual dacic sau vreo practică spirituală autohtonă.
– Sigur că au practicat, îi spuse Nunu, există încă vechi practici rămase de la ei, unele socotite păgâne, precum bocitul morților, lucrul cu plantele, iertarea pe care o cere tăietorul de lemne copacului, legende cum ar fi cea a solomonarilor, despre care se spune că îşi trag învățătura chiar de la Solomon, pe filon dacic – Deceneu. Ascultă cântecele vechi româneşti în care vorbirea cu plantele, cu animalele e ceva obişnuit, îi explică şamanul, şi el inițiat în tehnicile şamanismului european, adaptate cumva după modelul siberian, african, australian si nord american

***

Pe la mijlocul toamnei, Silvana primi invitația Ceciliei. „Vreau să cunoşti pe cineva", îi spuse aceasta, în cabinetul ei de astrologie.
Silvana o cunoscu pe Mihaela. Cele două avură o reacție de-a dreptul şocantă. O emoție puternică simțiră amândouă. Păreau că se cunosc de când lumea. Discuțiile curseră automat spre străbunii daci. Cecilia şi Mihaela, mari admiratoare ale istoriei vechi, lansară, mai mult în glumă, ipoteza reîncarnării.

– Apropo, cred că ar trebui să mergem la Igniş, veni Cecilia cu o idee ca o străfulgerare. Ce zici, Miha, o luăm şi pe Silvana? De un an de zile ne tot propunem că mergem şi uite că n-am mai apucat.

– Ce-i la Igniş? – întrebă Silvana.

– E un templu dacic, spuse Mihaela. Rămase pe gânduri de parcă ar fi ascultat ceva. Gata, ştiu, ştiu de ce nu am putut merge… Trebuia să vină şi ea, zise luminându-se la față, indicând spre Silvana. Vii? – o întrebă.

– Bineînțeles.

Silvana uită să întrebe unde vine Ignişul. Imediat după ce ieşi din biroul Ceciliei, uită şi numele.

A doua zi, după vreo cinci ore de mers cu maşina, Adi, Mihaela, Cecilia şi Silvana ajunseră pe un drum forestier într-o zonă împădurită absolut mirifică.

– Unde ziceați că trebuie să ajungem? – întrebă Silvana.

– Ai să vezi singură, răspunse Adi, deocamdată ne oprim aici, în vale, că nu mai pot urca cu maşina şi luăm la pas dealul acesta din față. Nu-s decât vreo şase kilometri…

Silvana urca pieptiş costişa dealului de parcă avea aripi la picioare. Grupul rămase undeva în urma ei. De după crestele stejarilor, un piuit lung ca o chemare răsună peste toată întinderea. La scurt timp, un alt piuit se auzi din aceeaşi direcție. Un corb făcu roată în jurul ei, apoi al doilea… Le urmări zborul care părea să-i indice o anumită direcție. Mai merse câțiva metri şi, dintr-o dată, drumul i se păru cunoscut. Calea, pietrele şi peisajul din împrejur îi erau atât de familiare încât nimic din privelişte n-o mai surprinse. Corbii făcură cale-ntoarsă. Era singură. Privi înapoi. Grupul abia de se zărea. Pe moment, crezu că prietenele ei s-au răzgândit, dar nu, văzu că înaintau şi ele destul de vânjos.

Un miros de ceva foarte vechi, ceva ce semăna cu aerul dintr-o grotă umedă din piatră, o înconjură din toate direcțiile. Emana până şi din hainele ei. Părăsi cărarea şi-o tăie direct prin iarba înaltă şi printre nişte arbuşti pitici şi deşi. Ceva o zorea să înainteze peste covorul acela verde, aspru şi-ncâlcit. Atât de grăbită şi preocupată era că n-a observat nimic în jurul său. Urcă un fel de zid acoperit cu muşchi şi iarbă şi… se trezi direct pe o lespede de piatră. Avu un şoc. Scoase un țipăt. Lacrimile o năpădiră. Era ca o întâlnire zguduitoare cu cineva tare bine cunoscut. Brusc, picioarele i se muiară… Căzu în genunchi… Inima începu să-i bată cu putere… Îşi puse ambele mâini pe piept, să nu-i sară afară. Timpul dispăruse… Respirația i se opri. Inima-i era ca un bolovan încins… în ceafă. Nu avea aer…. Cu greu se ridică-n picioare. Întinse mâinile ca pentru a cuprinde aerul în brațe… Făcu eforturi să respire. Inspiră şi expiră adânc. O singură dată şi se linişti. O emoție şi-o bucurie atât de plăcute o cuprinseră de parcă ar fi trecut peste examenul vieții sale.

Deodată, o atingere blândă ca o adiere de vânt îi mângâie brațul drept de parcă voia s-o împingă în spate. Făcu câțiva paşi înapoi amuzată, la fel ca un copil care se joacă cu părintele său. Se simțea în siguranță. Se lăsă în voia acelei adieri şi... începu să se rotească, cu spatele, spre dreapta. La început a râs, „ce frumos”, îşi spuse, apoi rotirile deveniră din ce în ce mai precise, mai rapide... Gândi că era bine dacă le număra de la început, dar le pierduse şirul. Apoi percepu că-i ceva important şi-i veni ideea că poate dă timpul înapoi. Îi trecură prin minte câteva secvențe istorice, n-avu timp să socotească dacă-s veacuri, ere sau eoni, desfăşurarea era rapidă. Fu prinsă-ntr-un vârtej, spațiul se învârtea în sensul invers rotirii sale. Era gata, gata să se desprindă de pământ... Intră în panică.

Văzu, ca-ntr-o străfulgerare, fețele palide ale prietenelor sale care tocmai sosiseră. Era şi Adi, şoferul, şi el se uita la ea la fel de speriat de parcă ar fi văzut o fantomă. Nici unul nu avea curajul să se apropie. „Uitați, dau timpul înapoi,” se auzi spunând. „Nu mă mai pot opri,” zise, încercând să zâmbească să nu-i sperie prea tare. „Concentrează-te,” strigă Cecilia. Silvana mai execută încă trei-patru rotiri şi... ori s-a împiedicat, ori... atât a trebuit să... deşurubeze acolo, reuşi să se oprească. Nimeni nu scotea o vorbă. Tot grupul trăia o emoție puternică. Silvana merse din nou spre lespedea de piatră. Cecilia făcu un semn discret cu mâna către Mihaela s-o ia de acolo şi să urce cu toții puțin mai sus.

În acel moment, Silvana văzu a doua lespede de piatră, la circa doi metri de prima şi pe a treia situată la aceeaşi distanță. Toată carnea trupului ei începu să tremure. Simțea un imens impuls să sară pe lespedea din mijloc şi să-şi ia zborul. Peste toată întinderea care se desfăşura la picioarele ei. Într-o fracțiune de secundă, Cecilia o apucă de mână şi-i opri avântul. „Nu te duci acolo!”, țipă la ea. „Trebuie”, îi spuse cu furie, smucindu-se. Aproape de piatră reuşi s-o prindă de spate, de gluga hanoracului. „Măi, tu nu înțelegi? Nu te duci acolo!”. „Trebuie”, repetă obsesiv, altfel nu mai pot merge acasă de aici”, îi spuse, aproape urlând. Cecilia văzu o privire de fiară prinsă-n căpăstru, îi dădu drumul.

Silvana se apropie de piatră cu picioarele tremurând. Încercă să nu cedeze impulsului de a se arunca în zbor. Avertismentul Ceciliei îi răsuna în minte: „Nu te duci acolo”.

Grupul se retrase. Formară un cerc şi invocară lumina divină. Silvana îngenunche pe lespede şi închise ochii. O lumină albă porni din cer şi se revărsă în fața ei. Jos, lumina deschise prin piatră o formă sferică. Cerul se oglindi în străfundul pământului. Deschise ochii, privi în jur. În față se aflau trei coloane făcute din blocuri de piatră suprapuse una peste alta, până la înălțimea celor trei lespezi. Pe o linie dreaptă către sud, la vreo mie de metri distanță, se afla vârful unui munte în formă de piramidă. Închise ochii. O lumină similară cu cea din imaginea anterioară țâşni din vârful muntelui, apoi o alta cu luciri stelare, formă un vortex şi intră în vârful piramidei. Exact din acelaşi loc ieşi un curcubeu.

Silvana îi urmări linia şi văzu deasupra muntelui semnul infinitului format de curcubeu. Rămase în contemplare... Mâna Mihaelei o strânse de umărul drept. Puse palma peste mâna ei şi... un voal i se ridică de pe ochi. Văzu împrejurimile şi înălțimea de vreo zece metri de unde era gata să-şi ia zborul...

„Aici am mai fost. Jur că am mai fost," spuse cu convingere, spre surprinderea tuturor. „Cunosc muntele acela şi valea asta. Ah, da, îmi amintesc...dar parcă nu erau atâtea case acolo jos şi pădurea era... deasă şi mai multă ferigă... dincolo... muntele, da, da, ştiu exact cum e."

Soarele spre scăpătat coloră arămiul de toamnă târzie a pădurilor de fag şi stejar într-o nuanță atât de interesantă încât Mihaela exclamă: „Uite, Silvana, pădurea are culoarea părului tău!". Deodată, Silvanei i se păru că tot dealul acela este al ei, nu să-l stăpânească, ci... să şi-l amintească.

Pe măsură ce soarele se apropia de nocturna-i retragere, dinspre văi spre creştetul munțilo**r** se aşternu o mantie de raze de un violet cosmic. În fața acestei minuni, grupul se închină apusului, se retrase din templul dacic precum la ieşirea din biserică şi rămase cu brațele întinse până când miraculoasa lumină se pierdu încet, încet, în primele străluciri ale lunii pline.

„Templul Dacic de la Igniş este muuult mai vechi decât Cetatea Sarmisegetuza," sparse Cecilia tăcerea după vreo cinci ore în care nu se auzise decât zgomotul făcut de motorul maşinii.

Trei zile Silvana nu ieşi din casă. Nu vorbi cu nimeni. Avea febră musculară, toți muşchii o dureau. Trăise una dintre cele mai puternice experiențe, pe viu. Ce se întâmplase la templul dacic nu fusese un film şi nici o „viziune" din alea de care începuse să se îndoiască. Întâlnirea zguduitoare, bucuria, extazul, dar şi pericolul pe care le simțise trec dincolo de orice descriere.

După această experiență, Silvana simțea că nu mai era aceeaşi persoană şi nici n-a mai putut să fie.

EXPERIENȚĂ

Discuția se încinse pe tema credinței lui Zamolxis. Câțiva bărbați şi femei, pasionați de istoria veche, se întâlniră să dezbată problema reînvierii credinței zamolxiene. Erau convinşi că un prim val de strămoşi daci s-au reîncarnat deja, în această viață. Unii povesteau ce au simțit, alții ce au auzit, aşa încât într-un

final ajunseră cu toții la concluzia că cel puțin o bună parte dintre conducătorii dacilor, trăiesc azi printre oameni. Aceştia au misiunea de a scoate la suprafață credința străbună.

Silvana, ajunsă întâmplător în gaşcă, observă că, deşi nici unul nu avea curajul s-o spună, în străfundurile sufletului fiecăruia încolțise ideea că ar putea fi reîncarnarea vreunuia din elita conducătoare.

Dacă e aşa după cum spuneți voi, atunci de ce credeți că nu s-a aflat nimic… până acum, despre credința lui Zamolxis? Ați auzit de vreo descoperire, i s-a revelat vreunuia vre-o „viziune" în acest sens?. Deocamdată văd că toți reîncarnații daci se agață cu disperare de singura mărturie lăsată de un grec, nu fac altceva decât să sucească şi să răsucească citatul lui Herodot pe toate fețele. Mai urmează să-l citească… de la dreapta la stânga şi de jos în sus… E şi asta un început, spuse Silvana.

Dar, haideți să vedem ce spune grecul: „După câte am aflat de la elenii, acest Zamolxis, fiind om ,ca toți oamenii, ar fi trăit în robie la Samos ca sclav al lui Pytagoras. Apoi, câştigându-şi libertatea, ar fi dobândit avuție multă şi, dobândind avere, s-a întors bogat printre ai lui. Cum tracii erau lipsiți de învățătură, Zamolxis acesta, care cunoscuse felul de viață ionian şi moravuri mai alese decât cele din Tracia, ca unul ce trăise printre eleni şi mai ales alături de omul cel mai înțelept al Elladei, lângă Pytagoras, a pus să i se clădească o sală de primire unde-i găzduia şi-i ospăta pe cetățenii de frunte; în timpul ospețelor, îi învăța că nici el, nici oaspeții lui şi nici urmaşii acestora în veac nu vor muri, ci se vor muta numai într-un loc unde, trăind de-a pururea, vor avea parte de toate bunătățile. În tot timpul cât îşi ospăta oaspeții şi le cuvânta astfel, puse să i se facă o locuință sub pământ. Când locuința îi fu gata, se făcu nevăzut din mijlocul tracilor, coborând în adâncul încăperilor subpământene, unde stătu ascuns vreme de trei ani. Tracii fură cuprinşi de părere de rău după el şi-l jeliră ca pe un mort. În al patrulea an se ivi însă iarăşi în fața tracilor şi aşa îi făcu Zamolxis să creadă în toate spusele lui. Iată ce povestesc elenii că ar fi făcut el".

Asta ne-a lăsat istoricul grec. Herodot a spus lucruri şi mai urâte despre unele neamuri de traci…dar cine ştie pe care teritorii au trăit şi acestea. Din Rusia până în India e totuşi o distanță, nu? Însă, de la el, atât ştim despre Zamolxis.

Bun. Acum. Să judecăm. În primul rând, admitem că Herodot, face „o descriere istorică" după ureche; „după câte am aflat de la elenii". Însă, continuarea ascunde o enigmă. Şi anume…Dacă Zamolxis ar fi predicat numai nemurirea, atunci tracii n-aveau de ce să-l „jelească ca pe un mort". E corect, nu?. Bun… Aici e Marea Taină.Pentru a-şi dovedi nemurirea, Zamolxis a mai făcut ceva. "În al patrulea an, se ivi iarăşi în fața tracilor"… Cu ce seamănă asta? Citez din Întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni. "Dacă nu este o înviere a

morților, nici Cristos n-a înviat. Şi dacă n-a înviat Cristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică şi, zadarnică este şi credința voastră".

Acuma. Ce n-au înțeles Herodot şi grecii lui? N-au înțeles că Zamolxis a încercat să dovedească… învierea din morți.

Vă e clar? Văd că nu. E bine, nici pentru greci n-a fost. Citez tot din Herodot: „Cât despre mine, nici nu pun la îndoială, nici nu cred pe deplin câte se spun despre Zamolxis şi locuința lui de sub pământ; de altfel, socot că acest Zamolxis a trăit cu multă vreme mai înaintea lui Pytagoras. Fie că Zamolxis n-a fost decât un om, fie că o fi fost, într-adevăr, vreun zeu de prin părțile Geției, îl las cu bine."

Şi acum, mergem la credință. Dăm drumul izvoarelor istorice…

„Iată în ce chip se socot ei nemuritori: credința lor este că ei nu mor, ci că cel care piere se duce la Zamolxis – divinitatea lor – pe care unii îl cred acelaşi cu Gebeleizis. Tot în al cincilea an aruncă sorții, şi întotdeauna pe acel dintre ei pe care cade sorțul îl trimit cu solie la Zamolxis, încredințându-i de fiecare dată nevoile lor.

Trimiterea solului se face astfel: cîțiva dintre ei, aşezîndu-se la rînd, țin cu vîrful în sus trei sulițe, iar alții, apucîndu-l de mîini şi de picioare pe cel trimis la Zamolxis, îl leagănă de cîteva ori şi apoi, făcîndu-i vînt, îl aruncă în sus peste vîrfurile sulițelor. Dacă, în cădere, omul moare străpuns, rămîn încredințați că zeul este binevoitor; dacă nu moare, atunci îl învinuiesc pe sol, hulindu-l că este un om rău; după ce aruncă vina pe el, trimit pe un altul. Tot ce au de cerut îi spun solului cât mai e în viață ».

Sper că am citat corect.

Şi acum presupunem că:

Unu: Povestirile preluate de istoricul grec sunt adevărate.

Doi: Că Zamolxis a întemeiat un cult despre care grecii habar nu aveau.

Întrebare: Ce fel de credință aveau adepții lui Zamolxis?

– Nu era bazată pe vărsare de sânge. Clar, spuse cu hotărâre Emilia.

– Buun. Atunci : ritualul « trimiterii de soli spintecați prin sulițe » a fost inventat de greci ? A fost importat ? Sau… a fost inventat de vreun « patriot » carpatin ?

Şi-apoi, ce fel de credință vreți voi acum… să « reînviați »?

Întreaga suflare sări ca arsă. Silvana îi lovi exact în orgoliul străbun. Negară cu vehemență posibilitatea sacrificiilor umane, însă nu putea pune nimic în loc. După mai bine de trei ore de argumentații bazate pe preziceri, pe astrograme, pe interpretări karmice, patriotice, naționale, nici unul nu putu veni cu nimic concret, logic, rațional, pe care să-l priceapă tot „reîncarnatul".

– Ei bine, ți-am terfelit logica?, sări George, cel mai înverşunat dintre „daci".

– Mi-ați cam terfelit-o, da…răspunsă Silvana, deja plictisită. Acum dați-mi voie să mi-o scot de sub picioarele voastre, să mi-o duc acasă, să mi-o curăț, s-o aranjez şi… promit că data viitoare… nu v-o mai arăt.

***

Prea prinsă cu rezolvarea problemelor financiare, Silvana nu dădu prea mare importanță discuțiilor anterioare despre daci şi credința lor. Finalizase o lucrare importantă şi-şi bătea capul cum să facă rost de bani pentru tipărirea ei. „Excursiile" în lumea de dincolo o atrăgeau în continuare. Şi cum banii erau pentru ea prioritatea zero, încercă o variantă spirituală.

„Ce-ar fi să încerc să mă întâlnesc cu spiritul banilor?", își zise. Se gândi la lădițele cu monezi şi la sentimentul acela pe care îl trăise când i se relevase „filmul" cu viața îmbelşugată. Nu ştia dacă există sau nu spiritul banilor, dar îşi propuse să încerce.

Întâlni din nou ochii lui Horus, apoi îi apăru un ghem de lumină jucăuşă de un alb spre albastru sidef de o frumusețe incomparabilă. Şi din nou o învolburare de nori. Se concentră pe dorință, iarăşi învolburare de nori. Reformulă. „Vreau să mă întâlnesc cu spiritul banilor". Nimic, doar nori. „Cer să mă întâlnesc cu spiritul banilor… sau al prosperității… sau cu cineva care răspunde de partea asta financiară". Norii se învolburară şi mai rău. „Atunci vreau să–i cer scuze… dacă i-am greşit cu ceva… să mă ierte… şi-l rog să revină asupra deciziei, dacă se poate…". Cu cât insista în căutarea banilor cu atât intra mai adânc în nişte nori întunecați; cum îi slăbea un pic intenția, cum ajungea într-o lumină crepusculară, pe vârful unor munți. Secvența se repetă în câteva rânduri, până… renunță. Se lăsă în voie, nu se mai împotrivi. Alunecă rapid pe lângă nişte stânci sau printre ele, nu mai înțelegea nici ea ce se întâmplă, până ajunse la un lac cu apă ce…dispăru instantaneu. Iar apărură munții. Dintr-un vârf se desprinse un fascicul de lumină albastru – sidef. Formă întâi un triunghi, unind trei vârfuri, apoi din ce în ce mai multe şi … explodă ca un vulcan de lumină albastră. Silvana se trezi în interiorul muntelui, luminat. Simțea prezența cuiva, dar nu văzu pe nimeni Ca şi ghidată, coborî treptele în spirală, săpate în stâncă. Spațiul era doar atât cât să cuprindă treptele şi înalt de vreo doi metri. Pereții şi scara erau de un alb imaculat. În față îi apăru un fel de tunel pătrat prin care ieşi.

Ajunse la o apă limpede imensă. Sub ea pământ cu vegetație şi drumuri care şerpuiau peste nişte dealuri. Se gândi că acela trebuia să fie continentul scufundat. Sau, oare, sediul spiritului banilor şi al abundenței? Brusc, imaginea

dispăru. Ajunse iarăşi în vârful muntelui. De data aceasta toţi munţii din jur erau învăluiţi într-un fel de ceaţă alb-albăstruie…

Telefonul suna deja de câteva minute bune.

– Am găsit o carte grozavă, începu Dorina.

– Ia.

– Uite, scrie aici cum să devii fantastic de bogat, în cel mai scurt timp!

– Hai, mă laşi?

– Vorbesc serios, autoarea propune nişte tehnici pentru a atrage prosperitatea şi abundenţa. E simplu, e vorba de legea atracţiei, atragem orice lucru căruia alegem să-i acordăm atenţia noastră. Dacă te plângi mereu că nu ai bani, nu vei avea bani, pentru că asta afirmi. Dacă schimbi atitudinea, însă, se schimbă şi starea psihică şi rezonanţa.

– Mie îmi spui? Tocmai acum căutai să atrag şi eu spiritul banilor şi… ajunsei în nişte munţi.

– Şi ce făceai acolo?

– Habar n-am. Am văzut numai nişte lasere albastre şi o mare explozie de lumină, apoi sunaşi tu.

A doua zi, Silvana primi un telefon de la Gabriel, un bun amic, cu care făcea schimb de cărţi.

– Pot să vin să-ţi restitui cărţile?

– Oricând.

Discuţia alunecă spre câteva documentare văzute de Gabriel pe Youtube, în care câţiva tineri relatau experienţele lor din lumile subtile, experienţe care i-au condus după aceea la descoperirea unor fenomene extrasenzoriale ce păreau de-a dreptul descrieri SF.

– Admir curajul celor care fac publice astfel de lucruri. Eu, dacă aş ajunge la o asemenea performanţă, nu mi-ar păsa de nimeni şi de nimic. Când un om atinge starea aceea, se schimbă radical în bine, adică nu-i mai pasă de lumea din jur, de bani şi alte lucruri. Mie, unul, nu mi-ar păsa. Experienţele spirituale trebuie făcute pentru înălţarea personală. Fiecare trebuie să se ridice pe el însuşi. Recent, am citit o carte despre un tip care a trăit doi ani cerşind pe străzi şi nu i-a păsat de ce-au spus ceilalţi.

– Nu cred, Gabriel, în ruptul capului că un om trebuie să treacă prin sărăcie, umilinţe şi tot felul de lipsuri pentru a-l întâlni pe Dumnezeu. Nici nu poate să guste din plin acea fericire. Starea aceea e umbrită de amintirea chinurilor prin care a trecut. Şi-apoi n-ar fi exclus să vadă totul ca pe o oportunitate de salvare din situaţia în care a fost. Nu zic că-i rău, dar consider că nu-i soluţia corectă. Nici să nu-ţi pese de ceilalţi nu sunt de acord. Am observat că, în ultimul timp, din ce în ce mai multă lume este interesată de latura spirituală. Toată lumea caută ceva, cei mai mulţi nu ştiu ce, dar simt un zbucium interior pe care nu şi-l pot explica. Oamenii încă sunt temători să vorbească. De

aceea, consider că în acest moment au nevoie de cât mai multe exemple care să se asemene trăirilor lor. Vezi, tu, pe sfinți îi respectă şi-i cinstesc în felul lor, dar de urmat... n-au curajul, calea aceea este prea grea. Sunt convinsă că Dumnezeu ne iubeşte pe toți în egală măsură, problema e găsirea unei portițe de acces către El. Trebuie să existe o portiță de legătura cu divinitatea, mult mai simplă. Eu simt că e o cheiță pe undeva... aşa simt eu.

– Poate că, dacă oamenii ar şti exact de ce au venit pe acest pământ şi ar cunoaşte care le este misiunea de îndeplinit, poate, atunci ar fi mai simplu. Ar şti că acela a venit să construiască, acela să repare, altul să sufere ca să se purifice. Atunci n-ar mai exista competiție şi ură între ei, ar rămâne doar la liberul lor arbitru, să-şi îndeplinească sau nu misiunea.

– Cred că Dumnezeu n-a vrut să nu ştim, ci mai degrabă cred că omenirea, de-a lungul veacurilor, atâta şi-a înşurubat mintea cu tot felul de concepte încât a ajuns ca o funie răsucită, gata, gata să se rupă. Acum, dacă cineva i-ar da drumul, gândirea oamenilor s-ar pulveriza. Când ar vedea funia dreaptă şi lucrurile simple, eliberate de deşurubeala teoriilor, dogmelor şi a altor interese meschine, oamenii ori ar muri pe loc ori s-ar lumina de tot.

Şi mai cred că Adevărul este atât de simplu încât ar ucide mintea dacă în acest moment ar fi revelat. Spun asta, Gabriel, pentru că am o vagă bănuială. Mi se întâmplă uneori să am câte-o străfulgerare, în care îmi apar toate lucrurile foarte clar şi limpede, încât mă sperii, n-am curajul să merg mai departe şi iar mă „înşurubez” agățându-mă de ceea ce cunosc deja, de ceea ce am fost învățată...

– Şi mie mi se întâmplă uneori să am nişte flash-uri din astea, dar nu țin mult. Îmi spun că a fost doar o părere. Nu m-am gândit până acum să intru mai profund în problema asta... Oricum, când ai găsit portița, cheița aia simplă către divinitate, să mă anunți şi pe mine, spuse Gabriel în glumă, dând să plece.

– Fii fără grijă, răspunse Silvana, conducându-l. Până atunci... mai am să-mi deşurubez propria-mi minte că-i răsucită rău după nişte bani de care, sincer, am... o albastră nevoie. Uite, problema banilor e o nouă temă de dezbatere.

Banii par să fie una dintre cele mai mari piedici în calea desăvârşirii umane. Cineva a avut grijă ca libertatea, fericirea şi întreaga existență a sufletelor venite pe pământ să depindă de bani. Prin intermediul banilor, oamenii au ajuns sclavii salariilor, de mici sunt orientați şi educați să urmeze doar acele pârghii care duc exact la acest tip de subjugare. Se văd obligați să-şi bage capul într-una din zalele lanțului social şi trebuie să țină pasul cu turma, altfel riscă să fie excluşi şi marginalizați. Şi-o trag aşa, cu silă, până la capătul vieții.... Mă rog, zic şi eu, Gabriel, dar nici eu nu-s mai brează... nici eu nu reuşesc să mă desprind de pluton.

– Uneori, mi se pare că nici nu-i bine să ştii lucrurile astea, că numai te enervezi şi te zbați degeaba, tot nu scapi din lanț.

După amiază, Silvana se întâlni cu grupul lui Nunu. De data asta, propuseră o temă legată de îndeplinirea unor dorințe. Dorința Silvanei fu, normal, legată de bani. „Şi acum, să ne dăm mâinile şi să ne amintim că toți suntem unul şi unul suntem toți sau că toate sunt în noi şi noi suntem în toate, că suntem una cu divinitatea”, le explică Constanța.

Pentru prima dată, Silvana simți un clocot în interiorul ei, apoi o învăluire caldă, blândă, prietenească şi avu un imbold puternic de a-i îmbrățişa pe toți. Greu se putu stăpâni. Deodată, Silvana văzu, în jurul capetelor lor, spre interior, cum apare un cerc de lumină aurie care începe să se rotească. Apoi, deasupra capului ei şi a colegului din dreapta, se formă în semicerc, un curcubeu, urmară celelalte două persoane, apoi următoarele, până curcubeul se roti în cerc deasupra lor.

– A fost ceva fantastic, le relată Silvana la finalul exercițiului. S-a născut în mine un sentiment incredibil de plăcut, un ceva care mă face şi acum să vă iau în brațe pe toți şi să vă țin aşa strâns în jurul meu.

– Şi banii? – întrebă Eugen.

– Ei, cu banii nu mi-a ieşit. N-am apucat să văd nici măcar… un mărunțiş acolo.

– Bag seamă că tu ai vrut să ajungi direct la bancă, interveni Consuela, spre amuzamentul tuturor.

– Nu chiar, da’ nici departe nu eşti… În fața mea a apărut tot timpul o cărare, un drum care urca un deal, pe care se aflau nişte pomi desfrunziți şi o vegetație uscată, de toamnă târzie. Mai la vale, parcă erau şi nişte ruine. Neputând ajunge la „banca” aceea, m-am lăsat dusă pe cărare. Am ajuns repede în vârful dealului de unde începea, brusc, cerul. La un moment dat era cer pretutindeni, la picioare, lateral, deasupra şi… a început să plouă. Inițial, am crezut că-i grindină, apoi mi-am dat seama că sunt cristale, cădeau mărunte în fața mea, iar albastrul acela de cer, care parcă se materializase, era ca din sticlă. În cădere, cristalele lăsau pe suprafața aceea urme filigranate. În partea stângă a avut loc o explozie de cristale albastre, erau şi stele, multe stele, ca la o sărbătoare cu artificii la Hollywood. Apoi m-a prins un vârtej şi am alunecat în neant prin cer – stele, cer, stele… Pe bola înstelată mi-a apărut un inel. Inelul avea deasupra un pătrat plin cu diamante, strălucirea stelelor. În mijlocul pătratului s-a conturat la început semnul sfintei noastre cruci, apoi semnul anch, crucea egipteană, apoi a apărut un simbol pe care nu-l cunosc. Era sub forma literei Z, dar întoarsă şi tăiată la mijloc. Am ajuns apoi la o apă mare, un fel de lac. La un moment dat, pe apă a apărut un colier alb cu perle strălucitoare ca stropii de apă. Apoi am trecut cu o viteză mare printre vârfurile unor brăduți, învăluiți într-o lumină albastră şi am ajuns lângă nişte buşteni şi… exercițiul s-a terminat.

Ştie careva să-mi spună ce reprezintă toate astea, ce înseamnă ele?

– Astea-s nişte simboluri care au semnificație doar pentru tine. Ele ți-au apărut cu un anumit scop, ți-au fost date pentru a-ți transmite, probabil, un mesaj important. Poate avea legătură cu viața ta sau cu ce ai de făcut în continuare. Nimeni din afară nu-ți va putea spune exact ce reprezintă, tu singură va trebui să ți le decriptezi. În şamanism**,** îți sunt puse lucrurile față-n față. Ți le prezintă aşa cum sunt. Alegerea îți aparține. Şamanii îți aduc mesajul de care ai tu nevoie**.** Aici şi Acum. Restul depinde de tine. Mesajul poate fi spre binele tău cel mai înalt sau… al tuturor. Fii atentă la ceea ce se întâmplă în jurul tău, la ce simți, la senzațiile pe care ți le creează anumite evenimente, obiecte, persoane… Şi, ține minte, nimic nu-i întâmplător pe lumea asta, conchise Constanța.

....

Toamna se agățase de frunzele copacilor şi refuza să mai plece. Toată luna noiembrie şi jumătatea lui decembrie, natura întreagă se scălda în mirificul peisaj autumnal. Silvana îşi înteți ieşirile în păduri. Ca într-un ritual, la sfârşitul fiecărei săptămâni, trecea întâi pe la bătrânul ei gorun. Se lipea cu spatele de trunchiul zgrunțuros şi rămânea aşa până intra în comuniune cu copacul, crengile, frunzele şi toată pădurea din jur. Pleca atât de uşoară şi de revigorată de parcă gorunul îi luase toate grijile. Apoi urca o costişă, se descălța, ca la intrarea pe un teritoriu sfânt şi străbătea desculță platoul unui deal, călcând sfioasă peste pajiştea deasă şi moale ca mătasea. Cobora apoi în vale. O lua prin pădurea de stejari tineri, plină cu ciuperci îmbietoare. Silvana constată că micuțele „creaturi" ale naturii aveau şi ele simț. Simțul dăruirii. Se dăruiau pe ele însele. Creşteau de-a lungul cărărilor, special ca să poată fi găsite. Se bucurau când erau culese. O dată, Silvana văzu nişte hribi mici şi se gândi să le lase acolo, să mai crească, până a doua zi. Surpriză însă. A doua zi băgă de seamă că, nu numai că nu crescuseră, dar ciupercuțele chiar se uscaseră de tot, nu mai puteau fi folosite. „ Aşa se zice, că dacă vezi o ciupercă îi bine s-o culegi, că altfel ea se usucă. Nu ştiu nici eu de ce, da' aşa spune o vorbă din bătrâni", îi explică Flori, soția lui Marcus.

Silvana era nelipsită de la întâlnirile cu grupul de practicanți şamanici. Îi iubea pe toți în egală măsură. Era mult mai atentă la responsabilitățile care-i reveneau în timpul unei „călătorii în lumea de dincolo", în care erau implicați toți.

La un ritual de vindecare, simțind un pic slăbiciunea grupului pe parcursul rezolvării cazului unei persoane, Silvana fusese gata, gata să cedeze. Gândul că se afla în joc soarta celorlalți îi dădu curaj, poate cam mare, dar parcă prinse aripi. „ Nu vă temeți, sunt eu aici", se trezi transmițându-le din adâncul ființei ei.

Deveni mai atentă la viziuni. La următoarea „călătorie", în față îi apărură ochii lui Horus. De data asta nu ştia dacă sunt de pasăre sau de om. Se „văzu" sub o apă mare, întunecată. O rățuşcă tot încerca să ajungă la ea. Deasupra, un vultur cu pene albe pe cap şi aripile larg deschise o trase şi... o înălță suuus, atât de sus că se simți ca-n al nouălea cer. Vulturul făcu câteva rotații de la est spre vest, dinspre sud la nord. Zborul se repetă de trei ori, pe aceleaşi coordonate.

Silvana reveni. Greu de descris fericirea şi bucuria pe care le trăia în acele momente. Brusc i se lumină totul. „E noul semn al crucii", spuse ea cu voce tare. Luă o foaie de hârtie. Reconstitui traseul vulturului. De la dreapta la stânga şi de jos în sus. „E clar acesta e o mantră cu o vibrație puternică. E deschiderea către bunul Dumnezeu". Fu atât de entuziasmată de descoperire încât fugi să se întâlnească cu Dorina.

– Am descoperit noul semn al sfintei cruci, i de adresă cu mult entuziasm. Fii atentă. Pleci de la est, masculinul, de pe umărul drept, către vest, femininul, pe umărul stâng. Vii jos, sud – copilul, urci către nord, înțeleptul. Buuun. În dreptul celui de-al treilea ochi deschizi mâna către bunul Dumnezeu. Fă şi tu, vezi ce simți.

– În locul tău, n-aş face asta. N-ai nevoie de astfel de provocări. Nu-i voie să iriți multe persoane... Poate că tu l-ai văzut în oglindă. Nu ți-ai pus problema ? iar ...catolicii, ştii, au invers decât noi, pe lateral.

– Serios Dori. Acum, nu ştiu dacă se ştie despre asta, sau e provocare, dar... pare că-i o mantră extrem, extrem. extrem de puternică... Gândeşte-te la semnul crucii, cel pe care am fost învățați să-l facem până acum. Odată că... porneşti de sus, adică cobori „înțeleptul" la copil. Apoi tai această linie cu ultima mişcare, cea de la dreapta la stângă. Asta mi se pare că... aşa seamănă o mantră de închidere.

– Da, dar se zice că, prin acest semn îl cobori pe Dumnezeu în tine...

– Bine, şi atunci de trebuie să-L închizi acolo, ca şi cum ai trage un fermoar? Eu cred că prin clasicul semn al sfintei crucii s-a încercat să-i țină pe oameni jos, să nu poată să aibă acces la energiile superioare... Pe când în acest semn, uite, dacă începi cu o deschidere de la dreapta la stânga, sau... stânga – dreapta, cred că nu are importanță, cobori mâna şi iei energie de jos...aşa... o urci prin dreptul frunții şi...îi dai drumul în chakra creştetului. Imediat apare o deschidere, e ca o uşurare...

– N-am auzit pe nimeni, până acum, vorbind despre asta.

– Mă rog, poate că mă înşel eu... Mi se pare totuşi, un lucru atât de evident încât mă mir că nu le-a trecut şi altora prin cap.

– Şi acum, foarte serios. Nu-ți recomand să te apuci să faci vreodată lucruri pe care nu le cunoşti…Silvana e foarte periculos să execuți mantre care s-ar putea să facă parte din ritualuri vrăjitoreşti. Da… hai să lăsăm astea. Ştii ce mi se pare mie cel mai interesant? Faptul că ai reuşit tu să te apropii de lucrurile asta sfinte. Până mai ieri nici nu vroiai să auzi de ele, iar azi vorbeşti de energii, de chakre, de… bunul Dumnezeu şi mai nou văd că… vrei să schimbi şi semnul cruci?

– Na, fix la asta nu m-am gândit. Nu ştiu Dori… Se întâmplă ceva cu mine…E ceva care vine de aici, din interiorul meu… Cred, în sinea mea, că l-am redescoperit pe Dumnezeu. Spus de mine, pare ceva ieşit din tiparele normalului, dar e un sentiment pe care nu l-am avut niciodată… Sunt momente când simt o asemenea fericire, o bucurie, un extaz, încât reuşesc să mă desprind de toate lucrurile… parcă nu mai am corp, nu mai simt nici o influență exterioară. Crede-mă Dori, când ating starea aceea, sunt numai eu cu sentimentul acela indescriptibil, de fapt cred că nu mai sunt nici eu. E numai sentimentul. E ceva incredibil. Păcat că nu durează mult… Dar revine. Şi… odată ce l-am cunoscut n-am mai putut renunța la el. Am simțit ca şi cum, deasupra capului meu ar exista efectiv un fir, o energie care mă leagă de ceva imens… Cred că toți avem câte un fir care ne leagă cu imensitatea aceea extraordinară, doar că nu suntem încă conştienți de prezența lui. Această legătură e cu noi tot timpul şi ne ajută… În acest moment, tot ceea ce pot să-ți spun cu certitudine, din propria-mi experiență, este că noi nu suntem singuri niciodată, chiar niciodată. Fiecare om are o legătură cu divinitatea, care-l susține…

Acum să nu mă înțelegi greşit, asta nu înseamnă că în viața mea lucrurile sunt limpezi, liniştite, aş spune că, din contră, am atins o frecventă şi pare-se că am intrat pe o „bandă radiofonică”, din care nu prea ştiu cum am să ies. La cât sunt eu de aiurită în acest domeniu, tare mă tem că n-o să nimeresc prea uşor… banda potrivită.

Simt însă că ființa mea interioară merge spre asta ca spre un destin….

***

Spre finalul anului evenimentele se precipitară. Silvana puse tot ce-i apărea în cale pe seama purei întâmplări. La o nouă „călătorie”, văzu vulturul planând uşor, uşor spre vest, se ridică pe verticală cu capul în sus spre nord, apoi corpul ei fu cuprins de o lumină aurie spiralată. Urmărea mişcarea vulturului. Alunecă cu toată lumina aceea, aşa cum curge apa printr-o pâlnie. Avu o stranie presimțire că părăseşte pământul către o altă dimensiune. Tentația era să se lase. Însă, la jumătatea tunelului, presimți că ceva nu-i bine, era ca un avertisment care spunea că încă nu-i pregătită. Îşi aduse aminte de divinitate şi-i ceru ajutorul. Ieşi la fel de lin precum intrase.

– Cred că am găsit cheița către bunul Dumnezeu şi către minunile sale frumoase, îi mărturisi Mihaelei, cu care se întâlni întâmplător, chiar în după amiaza aceleiaşi zile. Mihaela privea aceste lucruri cu multă seriozitate. În prezența ei, Silvana se simțea protejată, avea sentimentul că face parte din familie, ca şi cum ar fi soră-sa. După întâmplarea de la Igniş, între ele se legă o prietenie extrem de puternică.

– Cheița e în inimă, continuă Silvana. Dacă asculți inima, vorbeşte, ştie şi iubeşte. Sincer, Miha, inima nu minte.

– Inima nu minte, inima înşeală…. Râseră amândouă.

– Nu ştiu ce să zic, dar.. cred că în universul acesta există nişte unde energetice care sunt la fel ca posturile de la un radio. Ei bine, una dintre aceste unde face legătura dintre Iubire, Dumnezeu şi Realitate. Sunt convinsă că oamenii o simt. Nu pot rămâne permanent pe ea. Şi mai cred că Dumnezeu vrea să ne ajute, numai că nu găsim frecvența potrivită. Bâjbâim ca proştii pe tot felul de posturi. Bruiajul cel mare îl face mintea care ca o țață clănțăne tot timpul „da' dacă nu-i aşa…", „ da' dacă-i pe dincolo…". Atâta te suceşte de cap până cazi din nou în rutina zilnică, în ceea ce eşti obişnuit să faci…

– Aici înclin să-ți dau dreptate… Apropo, tu ce ai de gând să faci cu viața ta?

– Asta da întrebare… Dacă aş şti Miha, dacă aş şti exact ce am de făcut în viața asta sau măcar să-mi iasă lucrurile aşa cum le gândesc eu, poate că nu m-aş mai frământa atâta.

Întrebarea Mihaelei rămase adânc întipărită în minte. La o întâlnire „întâmplătoare" cu Nunu, Silvana deschise subiectul. Sperând în vreo sugestie îi spuse despre intenția ei, de-a lua totul de la capăt, mărturisindu-i că nu ştie de unde să pornească, că nu vede nimic în jurul ei de care să se agațe.

– Nimic nu-mi iese, Nunu. Şi vreau să te întreb dacă nu cunoşti vreo metodă sau ceva din cele la care te pricepi tu prin care aş putea să aflu ce am de făcut cu viața asta.

– E simplu, întrebi…

– Întreb pe cine?

– Îți întrebi spiritele protectoare.

– Da, şi cum fac asta că eu nu ştiu vorbi cu ele. Nu ştiu cum comunicați voi acolo la grup, dar eu nu reuşesc.

– Uite te ajut eu, facem un exercițiu de respirație, o… respirație holotropică, dacă vrei şi poate reuşeşti să afli ce ai de făcut.

– Holo – ce?

– Lasă, hai mâine dimineață şi ai să vezi.

Nunu pregătise totul cu multă minuțiozitate, nu mai folosi toba, ci selectă câteva melodii pe un CD. O avertiză că exercițiul putea dura şi până la trei ore, că

putea să treacă prin senzații extrem de puternice, să i se facă rău, să plângă, să țipe…

– Indiferent ce ți se întâmplă, să nu te sperii, să nu intri în panică, mergi mai departe, gândeşte-te că sunt aici, sunt lângă tine.

Mergi cu intenția clară şi întrebi „ care este misiunea mea cea mai înaltă, acum?”. Atât. Nu te mai răzgândeşti.

Silvana prinse repede tehnica respirației holotropice.

– Fă tot ce-ți vine prin minte, să nu ai nici un fel de rețineri, dă-ți voie…

Silvana inspiră şi expiră rapid, puternic, ritmat de câteva ori, aşa după cum o învățase, şi sesiză că, pe măsură ce inspira mai adânc imaginile îi deveneau tot mai clare. Îi apăru în față un simbol ce semăna cu semnul infinitului… Era un desen în linii aurii, atât de evident încât avu impresia că i se lipise de frunte, că-i rămase acolo, imprimat. Cu fiecare inspirație părea că se înalță. Simbolurile se înmulțeau. Apăreau tot felul de figuri geometrice din ce în ce mai clare, pe care nu reuşea să le înțeleagă. Picioarele şi mâinile îi deveniră reci ca gheața. Degetele începură să-i tremure. Era un tremur rece. În imagine îi apărură nişte nori lăptoşi plini cu un soi de musculițe negru-roşietice. Întâi crezu că-s de la oboseala ochilor pe care se străduia să-i țină închişi, tentată fiind, la fiecare simbol ce-i apărea, să-i deschidă, să-l priceapă mai bine… Se auzi spunând cu toată convingerea. „Să dispară tot ce-i rău şi negativ din mine şi din afara mea”, „să dispară tot ce-i rău şi negativ din mine şi din afara mea”, „să dispară tot cei rău…”. Roiul începu să fie absorbit ca de un vârtej şi supt în interiorul norilor. Repetă formula de mai multe ori până rămase totul curat.

Deasupra ei îi apăru o deschidere, un cerc înconjurat de lumina curcubeului, prin care se vedea înaltul cerului. Îi trecu prin minte că ar putea fi ochiul lui Dumnezeu şi-i mulțumi. Deodată fu inundată de o lumină aurie. Nu mai simți frig şi nici mâinile nu-i mai tremurau. Avea un sentiment atât de plăcut încât… îndrăzni să ceară să simtă îmbrățişarea lui Dumnezeu. Întâi o învălui o lumină aurie cu reflexe verzui şi… nu-şi mai simți corpul, nici respirația …nici timpul, nici spațiul. Nu mai era NIMIC…jos. Ea era undeva… Se dilata… Se pulveriza… în imensitatea cosmică… .

Era PULBERE DE IUBIRE RĂCOROASĂ….

Era PARTE DIN IUBIREA ETERNĂ,

ERA.

Era ceva ce nu va putea nimeni, niciodată reda în cuvinte.

La o vreme, după DIVINA PURIFICARE, ochiul din cer înconjurat de curcubeu o atrase pe Silvana spre un alt cer incredibil de senin, apoi îi apăru un

norişor care o călăuzi către un ochi de apă limpede precum cristalul. Coborî prin apa aceea cristalină, ajunse printre nişte stânci. De acolo, pe vârful unui deal, în față deschiderea unei depresiuni. Se întrebă ce caută în locul acela necunoscut, în care nu vedea pe nimeni. Îşi aminti de intenția cu care pornise. „Rog să mi se arate care este misiunea mea, acum", spuse accentuând pe timpul prezent. De undeva din stânga îi apăru curcubeul, îi urmă linia care trecea peste piscurile unor munți până ajunse în vârful unuia din care țâşnea o lumină albastră ca de laser. Era ceva similar cu ceea ce mai văzuse când căuta spiritul banilor . Nu înțelese nimic. Reveni din nou la intenția cu misiunea de acum. În sinea ei se aştepta să vadă ceva care să aibă vreo legătură cu realitatea pe care o cunoştea. Ajunse din nou pe dealul acela, doar că de data aceasta avea o deschidere mai largă. I se conturară, foarte clar, ruinele unei cetăți. În centru, un zid din piatră în formă de cerc, spre vest un semicerc de zid care mai rămăsese. Zări un drum cu pietre albe pe margini care urca spre cetate. Întrebă dacă a mai fost prin acele locuri şi reuşi să se vadă, ca şi cum ar privi de undeva de sus. Purta ceva roşu şi păşea ca într-un ritual în cercul din centrul cetății, la fiecare pas vegetația se dădea la o parte. Apoi se văzu coborând dealul, dar nu pe drum, ci direct, alunecând pe o coaste. În față îi apăru o apă mare. Era o noapte cu lună plină. Pe apă venea un convoi de corăbii. Silvanei i se păru foarte, foarte cunoscut. Se văzu în prima corabie, ținând în mâini o torță cu lumina stelară. Era călăuzită de semnul crucii care înainta, pe suprafața apei, strălucind de la razele lunii. Convoiul trecu pe lângă o stâncă abruptă ce ieşea direct din apă. Deodată se trezi într-un tunel înaintând ca într-un fel de peşteră. Acolo văzu un cadran rotund, ceva similar cu ecranul unui laptop, pe care se aflau o serie de simboluri şi desene. Pe moment i se păru ceva familiar. Nu reuşi însă să desluşească nimic.

Reveni din nou la dorință. „Rog frumos ca de data aceasta să fie totul mai explicit, mai pe înțelesul meu". Ajunse înapoi în cetate. Aceeaşi. Numai că de data asta simbolurile pe care le văzuse la început erau aplicate chiar pe cetate. Un simbol format din trei romburi, unul mai mic în centru şi două mari pe laterale, se aflau în centrul cetății. Peste el treceau linii duble în semnul Sfintei Crucii. Pe marginile cetății şi până la poalele dealului se aflau linii curbe de lumină albastră. Întreg ansamblul de lumini avea forma florii de trandafir. Acolo era o energie puternică. De la cetate ajunse pe munte. Din vârful lui ieşea lumină-energie albastră. Platoul de pe munte avea aceiaşi configurație rotundă ca zidurile cetăți.

Exact în punctul central, Silvana se văzu într-un con de lumină care venea din ochiul cerului şi care se împreună la picioarele ei cu un ochi similar de lumină de jos, din fundul pământului.

„Călătoria" durase aproape patru ore. Nu îşi dădu seama. Pentru Silvana timpul se destrămase de mult.

– Dacă nici acum n-ai aflat ce ai de făcut, atunci înseamnă că n-o să mai afli niciodată, îi spuse Nunu care o supraveghease tot timpul.

– Ai să râzi, dar chiar nu ştiu. În schimb am avut parte de o ...PURIFICARE DIVINĂ... În rest, ce să-ți spun? M-am dus, după cum am stabilit, să aflu care-i misiunea mea acum şi... am dat peste o ruină de cetate.

Nunu se amuză.

– Vorbesc serios, încercă Silvana să se justifice. Am insistat de vreo trei sau patru ori şi tot acolo am ajuns. Nu cunosc locul acela, n-am văzut cetatea aceea în viața mea, nu ştiu ce treabă am eu cu toate astea, nu înțeleg şi pace...

– Nu înțelegi acum. Ți s-a mai spus, acestea sunt lucruri pe care nu le poți aprecia cu rațiunea. Ai răbdare şi ai să înțelegi singură când va veni vremea.

Totul la timpul potrivit...

– Nu ştiu de ce, Nunu, da' simt o aşa de mare responsabilitate... Parcă aş avea de înfăptuit ceva care mă emoționează, mă apasă până la nervozitate.

– Desenează ce ai văzut şi pune totul de o parte. Răspunsurile o să le primeşti la timpul potrivit.

– Mii de scuze, spuse Silvana întorcându-se din pragul uşii. Mi-au apărut, mai la început călătoriei, o puzderie de musculițe care mă deranjau, nu mă lăsau să merg mai departe.

– Alea-s gânduri, nu-s musculițe...

– Am zis de câteva ori să plece tot ce-i rău şi întunecat din mine şi din afara mea şi-au dispărut.

– De unde ai ştiut să zici asta?

– Habar n-am, aşa mi-a venit.

– Poate ți-ai reamintit dintr-o viață anterioară... Aşa se şi face, e o regulă şamanică.

Silvana ajunse acasă de-a dreptul amețită. Simțea apăsarea unei mari responsabilități. Avea o stare de agitație şi de nervozitate pe care nu şi le putea explica. Încercă să judece rațional semnificația imaginilor şi a simbolurilor apărute, dar constată că o depăşesc... Era precum semințele de mac împrăştiate în imensitatea universului. Aşa se şi simțise. Ca sămânța macului într-o lumină aurie. Avusese parte de o trăire maximă.

***

La fiecare întâlnire, careva din grupul de şamani venea cu câte o temă nouă. Silvana era încântată. Nu îndrăznea vreo inițiativă personală. Se bucura că află lucruri la care nici nu se gândea. Şi erau gratis. O singură dată şi-a permis să facă un gest .Şi s-a dovedit a fi în totală contradicție cu conceptele grupului.

La un ritual de curățare a țării, Silvana aşeză o sticlă de apă pe harta României şi spuse „să te speli şi să fii limpede şi curată ca apa aceasta". În ziua următoare a început o ploaie măruntă ce ținu lanț o săptămână întreagă. La următoarea întâlnire ceru grupului să se roage ca să oprească ploaia.

– Când dai o palmă unui om, nu te duci a doua oară să-i mai dai una şi pe cealaltă parte ca să-l îndrepți, îi replică Eugen, destul de supărat. Ce faci tu nu are nici o legătură cu ce facem noi aici, gesturile tale seamănă mai degrabă cu vrăjitoriile…

– Acuma, dacă am dat o palmă, dați-mi voie să mă duc să-mi cer scuze… spuse Silvana, roşindu-se toată. Făcu singură rugăciunea. A doua zi pe la prânz soarele străluci din nou.

De data asta Nunu le propusese să exerseze o „recuperare de suflet". Pentru aceasta trebuia efectuată o călătorie în lumea de jos. Grupul formă perechi de câte doi, cel mai experimentat era şamanul, iar celălalt „pacientul". Şamanul Silvanei era Emil, un tip de o bunătate, sensibilitate şi o noblețe exemplare.

– N-am reuşit să merg nicăieri… îi spuse Emil la finalul exercițiului.

– Cum, n-ai ajuns în lumea de jos?

– Nu, oricât am încercat. Mi-au apărut dealurile Oradiei ca-ntr-o panoramare. Era primăvară. Peste dealuri trona chipul tău. Am încercat să merg cu tine spre graniță dar nu s-a putut, reveneai obsesiv peste dealuri… Pe urmă am vrut să merg mai departe şi am cerut ajutor spiritului ursului, animalul meu de putere. Când i-am spus ce vreau, a râs şi mi-a spus. „Nu-ți fă probleme că, pare ea aşa, dar are o putere cât nici nu-ți poți imagina". Acum, chiar nici eu nu ştiu ce să înțeleg. Nu ştiu ce să-ți spun mai mult, asta a fost tot.

– Emil, spune-i ursulețului tău că-i mulțumesc frumos. Şi mai spune-i că atâta bătaie de cap am, cu tot felul de dealuri şi munți, cu… nici eu nu mai ştiu ce şi… mai ales de ce…încât la dealurile din Oradea n-am apucat încă să mă gândesc.

La următoarea temă, grupul formă un cerc, urmând ca fiecare să-şi deschidă punctul luminos, scânteia divină din inimă, să trimită cu toată puterea lumina şi iubirea din interiorul şi din jurul său către centru, apoi să împingă totul spre țară, spunând „Ofer lumină din lumină, iubire din iubire". Silvana era mai mult decât încântată. Pentru ea exercițiul părea atât de măreț încât nu se putu abține să nu-şi exprime toată admirația față de cel care venise cu propunerea. Spre surprinderea tuturor, la sfârşitul ritualului, ea rămase în picioare, continuând să-şi exprime o bucurie până la lacrimi.

– Hei, ce-i cu tine?

– Nu-mi vine să cred, spuse revenindu-şi cu greu. La început am văzut o bandă de lumină tricoloră ce se rotea deasupra noastră, apoi, pentru prima dată am văzut granițele țării…A fost ceva atât de măreț încât n-am cuvinte să mă

exprim…, am fost pe la Dunăre, Mare, am urcat spre Moldova şi am venit peste Carpaţi. A ieşit curcubeul de undeva din partea asta vestică a munţilor şi s-a unit cu munţii din partea de nord. De aici din mijlocul nostru…nu-mi amintesc prea bine, s-a deschis un ochi. A ieşit o lumină albă ca printr-un con ce se unea cu un ochi similar din cer. Am simţit că trebuie să fac ceva cu acea energie şi, după ce am ezitat un pic, am direcţionat-i spre Calea Lactee.

– Aici te-am ajutat şi eu, că la un moment dat energia aceea dispăruse, zise Lucian

– Ai văzut şi tu?

– Am văzut şi. ..cerul plin cu stele.

– Incredibil! Însă ce m-a impresionat până la lacrimi a fost prezenţa unui vultur. Vulturul mi-a apărut clar în faţa ochilor, avea pene albe pe cap şi maro spre mai închis în rest. La început am văzut tricolorul în interiorul aripilor lui. A venit direct spre fruntea mea, i-am văzut ochii strălucitori şi mari. A făcut o roată şi a venit din nou spre mine. Tricolorul era acum deasupra aripilor. S-a mai întors o dată cu o panglică tricoloră în cioc. Zbura atât de jucăuş prin faţa mea, încercând parcă să mi-o ofere mie, încât am râs şi-am plâns de bucurie şi… m-am simţit obligată să-i mulţumesc frumos… A fost un moment atât de emoţionant încât… nu cred că-mi revin în grabă.

Primele călătorii ale Silvanei o impresionaseră atât de mult încât nici nu se mai gândea la pericole.. Simţea în interiorul fiinţei ei că ceva nu face bine, dar se agăţase sentimental de nişte imagini şi trăiri încât… se aventura tot mai des într-o lume din ce în ce mai necunoscută. „O fi oare şi asta o înălţare sufletească?, se întrebă.

Începu o altă „excursie”, în lumea de dincolo. Îi apăru o imagine cu munţi şi ape, privită de undeva de sus, sus din înaltul cerului. Pe măsură ce se apropia, relieful părea format dintr-o energie care se mişca continuu. Ici, acolo apăreau nişte găuri şi observă că sub relieful acela fluid se afla un cer senin. Apoi fu trasă în jos. De aici spre un tunel mai întunecat până ajunse într-un spaţiu larg, dar sufocant. I se păru că se află în burta pământului. Se simţea prinsă ca-ntr-o peşteră imensă. Deasupra rocile căpătau forme ciudate, ca nişte sculpturi de oameni, de animale. Avu un sentiment de teamă amestecată cu repulsie. Vru să iasă din nou la lumină, însă blocuri uriaşe de stânci îi blocau calea. Invoca lumina şi iubirea divină, însă o forţă extrem de puternică o trăgea înapoi. Zări undeva, printr-o deschizătură, o lumină blândă dar simţi că nu-i cea adevărată şi continuă să se roage până îi apăru o lumină curată , albă, strălucitoare şi se simţi eliberată.

Avu o stare de beatitudine. O cuprinse un sentiment de iubire imensă, simţi nevoia să treacă cu palmele peste coama copacilor, peste dealuri, munţi, peste luciul râurilor, să mângâie animalele şi… întinse braţele ca şi cum ar strânge-ntr-o îmbrăţişare întreaga suflare. Milioane de fire albe de lumină se

înălţau din capetele oamenilor către un punct din imensitatea cosmosului. Erau ca razele de soare. Silvana rămase un pic speriată, dar atât de îndatorată că scăpase, încât simţi nevoia să mulţumească divinităţii.

„Doamne Dumnezeul nostru al tuturor îţi mulţumesc pentru toată mângâierea Ta pe care am primit-o pe acest pământ.

Te rog să mă ierţi pentru nerecunoştinţa mea faţă de darurile pe care le-am primit, neştiind ce reprezintă, ba de cele mai multe ori supărându-mă, împotrivindu-mă şi suferind ca în urma unei nedreptăţi.

Recunosc că încercând să judec raţional o problemă, să ies dintr-o anumită situaţie, nu ştiu cum am făcut, că m-am încâlcit mai tare. Mă prind uneori ca într-o pânză de păianjen, în care făptura aceea cu multe picioare vine exact când dau să scap şi mă leagă şi mai tare.

Mărturisesc că n-am învăţat să mă rog cum trebuie şi nici să mă feresc de pânza de păianjen".

Mihaela apăru la uşă neanunţată. Silvana se bucură enorm. N-o mai văzuse de ceva vreme şi simţea nevoia să i se „spovedească"

– Silvana, ţi-am adus ceva. Mihaiela desfăcu un pacheţel din care scoase o pictură pe piatră.

Silvana făcu ochii mari.

– Miha, eu cunosc chipul acesta… îl ştiu…măi, atât de bine îl ştiu, dar nu-ţi pot spune acum de unde… Silvana era atât de emoţionată că tremura toată.

– Toţi spun că ar fi un înţelept dac, dar nimeni nu ştie cine ar putea fi…

– Ooo, scuză-mă, la asta nu m-am gândit… dar mi-e atât de cunoscut… prima impresie a fost că-i cineva din familie. Nu ştiu ce să spun, dar cunosc foarte bine acest chip, îl cunosc de undeva, nu reuşesc acum să zic cine-i, dar… parcă-mi stă pe limbă.

– Ai văzut pictura aceea pe piatră despre care se spune că ar fi chipul lui Zamolxis?

– Am văzut, dar nu-mi spune nimic. În schimb, chipul acesta mi-a produs o emoţie atât de puternică încât, uite, şi acum tremur… Mi-e ciudă că nu ştiu de unde să-l iau, mi-e ceva atât de aproape…

– Ai răbdare, toate răspunsurile vin la timpul potrivit…

– Dacă ai şti ce mă enervează pe mine toate aşteptările astea. Măi, parcă aţi înnebunit cu toţi. Răbdare, răbdare, răbdare şi apoi, iar răbdare, răbdare, răbdare…

– Ce făceai când am venit eu?, o întrerupse Mihaela.

– Of, chiar voiam să-ţi spun. Tocmai am trecut printr-o experienţă incredibilă. Am ajuns într-o lume întunecată, din care numai bunul Dumnezeu m-a salvat, îi spuse Silvana începând să descrie întreg fenomenul.

– Cred că tu într-o zi o încurci. Să ştii Silvana că sunt o serie de practici pe care extrem de puţini le stăpânesc. Astea-s nişte ritualuri străvechi pe care noi,

cei din ziua de azi, nu suntem capabili să le stăpânim... Şi zi-mi ce-ai simțit când ai scăpat ?

– Am simțit că mă cuprinde o iubire imensă. E ceva ce nu seamănă deloc cu iubirea aceasta pe care o ştim noi dintre oameni, dintre un bărbat şi o femeie, mamă-copil...Adică nu-i aşa caldă şi emoțională.

Iubirea Lui Dumnezeu e cumva neutră, nici caldă, nici rece, nu te ia cu fiori. E o iubire imensă, serioasă, nu-mi vine în minte altă comparație... Este extrem, extrem, extrem de protectoare. Mihaela IUBIREA LUI DUMNEZEU E PROTECTOARE.

– E protectoare?

– Şi parcă mai e ceva, mai presus...

– Cum o poți simți?

– Uite cum. Tu ştii ce-i aia formă gând.

– Bun. Forma ta gând cuprinde o sământă de mac.

Acum o aduci în capul tău. Aşa...

O laşi să cadă în corp.

Lasă-ți simțurile libere, libere... Buun.

Acum lasă fiecare simț să-şi ia câte o formă gând sământă.

Simți semințele prin tot corpul?

Aşa... Acum lasă-le să se reverse.

Nu gândi.

NU GÂNDI..

Eşti pulverizată-n cosmos.

Eşti O IUBIRE RĂCOROASĂ,

Eşti parte din IUBIREA ETERNĂ...

EŞTI.

– Eşti NIMIC.

– Nu. Nimicul e altceva. Eu nu am ajuns la NIMIC

– Atunci, EU SUNT CEL CARE ESTE.

– Da. Doar că El ştie că... ESTE.

Tu nu. Tu...EŞTI...Atât.

– Şi apoi?

– Apoi, îți aduni semințele şi...vine... IUBIREA PROTECTORE.

Am simțit o astfel de iubire, Mihaela... Şi-am trimis-o mai departe oamenilor. Am însoțind-o cu gânduri de pace, linişte, frumusețe, prosperitate şi tot ce mi-a venit în mintea unui om cât o sământă de mac..

Cred, Miha, că deasupra noastră, există însă o zonă întunecată, de unde nu ni se permite să ieşim, să avem acces la acele planuri, decât cu mare greutate. E o boltă acoperită cu gândurile rele şi credințele false. Sunt ca nişte umbre, fără strălucire şi pot să ia orice forme doresc, de oameni, de animale şi chiar de sfinți. La prima vedere par de treabă, ți se par prietenoase, dar dacă te laşi amăgit de

vreo astfel de imagine te trezeşti atras în nişte locuri unde te înhață, nu te mai lăsă să te ridici. Brusc, ele capătă forme hidoase şi încearcă să te facă să renunți, se țin agățate de tine şi te sperie până te fac ori să li te supui, ori să nu mai ai curajul să ajungi la planurile lui Dumnezeu a doua oară.

Nu rezistă tentației şi imediat după plecarea Mhaelei, Silvana luă piatra şi îşi propuse să facă o meditație să afle ce-i cu chipul din pictură. Nu prea ştia ea bine cum vine meditația, dar îşi propuse să încerce să-şi oprească trăncăneala minții şi să aştepte, aşa cum făcea de obicei. După minute bune scurse, îşi dădu seama că nu făcea altceva decât să se plângă, ba, cât e de greu cu nu ştiu ce lucru, ba că altul nu-i iese. Mângâia pictura şi se văicărea.

„Scuză-mă, spuse, adresându-se pietrei, cu oarecare jenă, eu mi-am exprimat intenția să aflu ce legătură am eu cu tine, nu să mă smiorcăi aici". Silvana simți că o învăluie un val de căldură şi-o dragoste puternică părintească. Apoi se văzu din profil, îmbrăcată în negru, cu o eşarfă neagră tricotată pe umeri, părul legat la spate. Admira munții sau poate respira o dată cu vibrația lor. În imagine apăru o peşteră largă, ce avea parcă o deschidere în partea de sus. Se văzu deasupra peşterii, aşa în negru cum era, executând un ritual de rotire. Auzi bătăile unei inimi care veneau din interiorul peşterii, bătea în acelaşi ritm cu inima ei. La un moment dat i se păru că-s bătăile ei, dar presimți că acolo, în peşteră, aceea bate inima cuiva tare drag ei.

Străbătu o cărare prin pădure, trecu peste un pârâu şi văzu cum, din partea opusă, venea un bătrânel îmbrăcat într-o mantie neagră cu glugă. Îi era oarecum teamă de el, îl percepu ca pe un bunic din partea mamei care o inițiase în tainele unei magii negre. Se văzu pe platforma rotundă din vârful muntelui care-i apăruse şi-n călătoriile anterioare. De acolo parcă-şi luase zborul, însă se trezi brusc pe o stâncă privind îngrozită imaginea unui lac de la poalele ei. În lac se oglindea piscul unui munte, avea circa patru, cinci metri lățime, marginile rotunde şi o apă curată, albastră. Insistă să vadă de unde vine spaima şi observă că se afla la o înălțime considerabilă, pe o cărare ce urca spre munte. Avu senzația că alunecă pe pietrişul stâncii până în lac. Văzu gluga aceia neagră ca de sub apă şi înțelese că el a împins-o. Sentimentul ei era că totul făcea parte dintr-un ritual de care îi era teamă. Alunecă spre fundul lacului, fu trasă undeva în dreapta şi ajunse la o deschidere largă cu apă cristalină, sub care văzu, din nou, relieful acela de un verde nemaiîntâlnit ce semăna cu al unei lumi scufundate. Ori vibrase piatra aşa cum i se păru, ori era ea prea emoționată, dar îşi reveni rapid în fire, gata să renunțe. O cuprinse iar sentimentul acela protector, părintesc şi se văzu printre ruinele unei cetăți cu zidurile construite din piatră albă. Şi pavajul din curte era parcă făcut din dale albe, crescuse iarba pe alocuri. Apoi ajunse pe un platou de munte, mărginit în partea de nord-est de o stâncă abruptă ca de granit. Era un copil de vreo şapte-opt ani şi alerga către un bărbat înalt, aproape uriaş, ce purta plete deschise la culoare. Era îmbrăcat cu o mantie

vişinie şi haine cu mâneci albăstrii. El o cuprinse în brațe cu multă iubire. Îi puse o mână ca de urs pe după umeri, merseră împreună spre est şi intrară printr-o galerie înaltă, săpată în munte. Dincolo, ca-ntr-o ecranare, o vale adâncă şi munți abrupți prinseră a se fluidiza până formară valuri albastre. Silvana nu rezistă, simți o presiune puternică în cap şi renunță. Ramase oarecum dezamăgită că nu apucă să vadă chipul bărbatului acela înalt de care se simțise atât de atrasă. Nu putea dezlega enigma din pictura pe piatră. „Pare că pletele bărbatului seamănă întrucâtva cu pictura, da, dar ar trebui să am o certitudine mult mai clară". În mintea ei rămaseră ca o obsesie, lacul acela albastru, peştera şi galeria din munte.

***

În fiecare dimineață, Silvana îşi urma propriul ritual. Inspira şi expira adânc de mai multe ori, apoi trimitea iubire, linişte, pace şi fericire peste dealuri, munți, oameni şi în întreaga natură ...

După un astfel de ritual, într-una din dimineți, se întâlni cu Lucian, un practicant al ritualurilor străvechi.

– Tu ai mai văzut „cilindrii" aceia de lumină, ți-aminteşti când am trimis iubire pentru țară şi lumina albă în Calea Lactee?

– Dacă ai şti Silvana, câte conuri de lumină am văzut eu de atunci...

– Hai povesteşte-mi şi mie, te rog. Sunt curioasă. I-am auzit pe mulți vorbind despre această lumină, alții chiar merg în munți şi fac meditații, ei zic că lucrează cu acest tip de lumină.

– Nu-i lumină, Silvana, e energie, e un tip de energie. Prima data, mie mi-a tremurat tot trupul şi a început să vibreze, apoi vibrația a urcat de la chakrele inferioare în valuri pe coloana vertebrală până în creştetul capului. M-am poziționat în mijlocul cercului şi am trimis iubire, lumină şi energie spre cer. Respiram ritmic ca în ritualul holotropic. Deodată m-am trezit într-un peisaj cu văi seci şi dealuri înverzite, mărginite de munți. Am fixat un punct de la deschiderea dintre două dealuri şi am observat cum punctul acela rotund se lasă tot mai jos până a dispărut pământul şi vegetația şi apărut un ochi senin din care s-a ridicat o energie albă ce s-a unit cu o alta venită ca dintr-un ochi din cer...Am privit în jur şi am băgat de seamă că zeci de conuri de lumină albă stelară, cam de un metru diametru, penetrau munții. Aşa găuriți, munții păreau ca o bucată uriaşă de caşcaval schweitzer. Pe vârful muntelui pe care mă aflam eu, ochiul de lumină din cer a apărut din nou deasupra capului meu. La picioarele mele s-a deschis un tunel de lumină şi ochiul de sus s-a oglindit în cel de jos. „ Unesc

cerul cu pământul”, mi-am spus atunci şi am rămas o vreme în energia albă care curgea în valuri de sus în jos şi de jos în sus, până valurile s-au oprit.

– Impresionat… Ție nu ți se pare că aceste lucruri sunt cam nelalocul lor, nu ştiu cum să mă exprim mai clar, adică … dacă ne manipulează cineva?

– Silvana.Totul în lumea asta este ritm, este un acord perfect între armonie şi frumusețe, sincronicitate totală. E păcat însă că oamenii se cufundă atât de mult în fumul gros al fricii, legate de supraviețuire, de economic, de material… Puțin doar dacă ar sălta capul din norul dens deasupra lui, ar putea vedea atâta frumusete! E păcat…

– Nu suntem oare prea idealişti ?

– Dumnezeu se autoexperimentează în continuare chiar sub ochii noştri!

– Interesant mod de a face experiențe a găsit Dumnezeu în ultima vreme… Eu cred că Dumnezeu nu are nevoie de aceste „experiențe”, Dumnezeu nu are nevoie de nimic. Noi, Lucian, noi suntem plini de nevoi şi, cel mai grav e că nici nu ştim ce vrem şi nici cum să acționăm…

– Dumnezeu se autoexperimentează prin noi. Iar noi ne uităm în găurile de canal, acolo unde se înghesuie să se scurgă toate sistemele care nu mai funcționează. Eu Îi mulțumesc că-mi deschide ochii! Şi îl rog să mă ierte pentru norul ăsta gros, negru şi dens, la care şi eu am contribuit cu gândurile, vorbele şi faptele mele! Îl rog să mă ajute să manifest toată iubirea în ceea ce fac, pentru că nu-mi ajung zilele vieții acesteia pentru a face suficiente mătănii să spăl “păcatele” cu care am încărcat Pământul!

Acum se întâlnesc din nou elemente deosebit de importante din calendare diferite, pentru a marca un mare moment de trecere într-o nouă etapă. E clar. Este un moment cosmic cu totul special, concluzionă Lucian.

* * *

De ceva vreme, toate „ieşirile” Silvanei rămăseseră blocate pe imaginea lacului care-i crea o stare de spaimă şi la piscurile unor munți de care nu mai reuşea să treacă.

Într-una din zile, Nunu îi făcu cunoştință cu Raeiner, un neamț inițiat în şamanismul continentului negru. Şamanul neamț tocmai părăsise Germania şi, împreună cu soția, au hotărât să se stabilească definitiv în România. Singurul lucru pe care-l ştia despre români era că îl avuseseră pe Zamolxis. „Am hotărât să renunțăm la tot şi să ne stabilim în această țară. Am simțit că aici este chemarea noastră”, răspunse Raeiner. Silvana rămase impresionată de povestea nemților. Le propuse chiar să le doneze una din proprietățile ei de la țară. „Sunt locuri cu o energie extrem de puternică, doar că sunt cam departe de civilizație”,

îi spuse Raeiner, după ce le vizitase. „Eu sunt deosebit de încântat, dar soția mea nu cred că s-ar obişnui să trăiască departe de oameni”. Discuția alunecă apoi spre ce-o frământa pe Silvana. Vrând să se dumirească asupra a ceea ce i se întâmplă, începu să-i povestească de experiențele prin care a trecut. Raeiner rămase şocat când află că Silvana nu făcuse cursuri de inițiere. „Dacă nu cunoşti tehnicile de protecție, spiritele pot să te domine. Şi asta nu-i corect, pentru că toți suntem spirite egale. Pot să te ajute, să te foloseşti de sprijinul lor, dar niciodată să nu le permiți să te secătuiască de energie.” „Raeiner are dreptate, cred că am greşit când te-am primit la grup” interveni Nunu. „Acum tu conduci fără permis. Nu mai vii la grup până nu faci cursurile”.

Silvana rămase pe gânduri. Tocmai primise un avertisment puternic. La acest revers al „monedei” nu se aşteptase.

Vreo două săptămâni mai târziu, într-o noapte, Silvana avu un vis, din acelea care-i rămâneau forte bine întipărite în minte. Era undeva pe un platou, în aer liber. În jur lume multă. Raeiner vroia să demonstreze că-şi poate extirpa un organ vital de undeva de la nivelul simțurilor, nu din corpul fizic. Un spirit, îmbrăcat într-un halat negru, se angajă că-i face lucrarea. Spiritul negru ceru mulțimii să se apropie şi să execute un ritual de susținere. Silvana fu prima, în stânga ei mai apărură două negrese. Ceilalți priveau de pe margine, n-aveau curajul să participe. Cele trei tinere începură un dans în care paşii cădeau exact pe un anumit tip de respirație. Silvana păstra ritmul ca şi când l-ar şti de când lumea. „Îl pierdem”, strigă la un moment dat „medicul în negru” şi se aruncă peste trupul neamțului. Mişcările dansului se întețiră. „Uf, cred c-am rezolvat”, spuse acesta ridicându-se. Raeiner rămase însă nemişcat, nu respira. Silvana se apropie de el şi-l întări transmițându-i energie… cu ochii. Nu era sigură că-i iese, însă părea un lucru extrem de important pentru ea, vroia să demonstreze ceva sau, mai degrabă, să plătească o poliță „doctorului negru”, cu care se afla într-un fel de rivalitate, amicală însă.

Raeiner prinse a respira.”E în regulă” îi spuse, ridicându-se şi începând a umbla un pic clătinându-se. Avură o discuție mai lungă într-o limbă pe care amândoi o cunoşteau foarte bine. „Ai să înveți tu şi româneşte”, îi spuse ea după ce se asigură că totu-i în regulă. Silvana se trezi din somn cu o stare de îngrijorare. Pe la prânz, sună şi află că Rainer fusese grav bolnav, cu câteva zile în urmă. Stabiliră o întâlnire pentru a doua zi, neamțul îi promise o şedință şamanică.

Ritualul degaja un aer sobru, întregul ceremonial fu executat cu multă seriozitate şi concentrare maximă. Pentru prima dată Silvana simți că are în fața o forță puternică şi extrem de bine pregătită.

– Te-am văzut zbătându-te într-o mlaştină, îi spuse Raeiner. Deasupra ta se rotea un vultur care dorea să te salveze dar nu reuşea nicicum să ajungă la tine. Tu eşti apă, eşti un uragan de vânt şi apă. Animalul tău de putere este

ursul, este un pic supărat pe tine că nu i-ai dat atenție, dar este un animal de pământ şi, ține minte, ai nevoie de el chiar acum.

– Mie mi-a apărut un gorun bătrân, un pic înclinat, cu rădăcinile aproape ieşite din pământ, se afla deasupra unei movile, pe un teren erodat de vulcani, continuă Evelin, soția şamanului. Gorunul vroia să plece din locul acela zbuciumat. La el a venit o broască țestoasă care s-a oferit să-l ajute. L- a luat în spate şi l-a dus până la un alt copac, la fel de bătrân, care stătea bine înfipt deasupra unei peşteri. „De ce nu am şi eu o astfel de peşteră?”, o întrebă gorunul. „Ai, îi răspunse broasca, este acolo printre vulcani, numai că nu o vezi”. Țestoasa l-a dus şi l-a aşezat la locul lui. „Încearcă să priveşti în interiorul tău şi-ai să vezi că ți-o găseşti singur… Peştera ta e acolo, chiar sub tine”.

Silvana le mărturisi că, pe parcursul ritualului, s-a trezit spunând citate întregi din Hermes şi Mântuitorul Isus Cristos şi, chiar se minunase la un moment dat, de unde putea să le scoată, apoi a avut impresia că dă indicații unor spirite, repetând de câteva ori. „Să faceți aşa după cum v-am învățat eu”, atenționându-le pe un ton atât de autoritar încât îi veni greu să povestească , dar şi să recunoască.

– Era să uit, reveni Raeiner. A venit spiritul lui Anubis, zeul egiptean, prietenul morților, care te sprijină şi am văzut coborând lumina lui Zamolxis care a venit să te ajute. Misiunea ta este să scoți la lumină credința veche, aia pură. Dar vezi, încet, încet şi cu mare atenție, nu ca un vulcan, cum îți stă ție în fire. Vezi ce spui, cum spui, cum te comporți şi mai ales ce faci… Actuala credință, continuă neamțul, apasă mulțimea, s-a aşezat ca un capac peste oameni, ei bine, a venit vremea ca acest capac să fie ridicat .

După ultima experiență cu şamanul neamț, „ieşirile” Silvanei erau dirijate către un tunel albastru la capătul căruia îi apărea invariabil un bătrân cu mantie neagră şi glugă. Nu reuşea nicidecum să-i vadă chipul, iar împrejurimile erau învăluite într-o ceață albăstrie. Nu putea să treacă mai departe. În urma mai multor încercări nereuşite, renunță. N-avu nici un pic de regret, însă, înăuntrul ei, exista ceva care o îndemna să facă gesturi la care nici nu se gândea.

Într-o dimineață, spre exemplu, constată că răsăritul soarelui coincide cu respirația. Soarele se ridica de după coama dealului din fața ei în acelaşi ritm cu inspirația. Păstră ritmul până simți că intră în armonie cu pământul şi cu atmosfera dintre pământ şi cer. Totul era un puls, o singură respirație.”M-am prins, zise, secundele sunt formate din inspirație şi respirație, iar minutele reprezintă o respirație completă. Cred că, la începuturi, aşa au măsurat înțelepții timpul, cu respirația fixată pe răsăritul soarelui”. Simți nevoia să-şi împreuneze palmele în dreptul frunții, se închină soarelui pentru revelația primită, apoi deschise brațele, primi căldura astrului pe care o strânse ca-ntr-o îmbrățişare încrucişându-şi mâinile pe piept. În aceeaşi poziție se închină Mamei Pământ, şi o adiere ca de vânt îi ridică fruntea şi privirea. Deschise brațele şi lăsă totul să

curgă către Tatăl Ceresc. Ca dintr-un punct de deasupra ei, pe care nu mai reuşea acum să-l vadă, se revărsă o lumină ce se scurse lin în pământ, de jur – împrejurul ei. „Cred că acesta este un exercițiu interesant dar încă nu-i complet, parcă undeva îi lipseşte ceva…”, îşi spuse. Apoi îşi văzu de treburi, toată ziua se simți minunat.

Într-o noapte, Silvana avu, din nou, un vis cu o încărcătură puternică. Se făcea că era într-o caleaşcă, fără cai, care mergea într-un fel de alunecare, pe vârful unui deal. În stânga ei se afla o femeie din sat care murise la vârsta de 48 de ani, în partea cealaltă, o alta de 84 de ani, în viață. Caleaşca trecu pe lângă ceva întunecat, situat în partea dreaptă a direcției de mers. Silvana simți un fior rece prin tot corpul. Întoarse capul şi se văzu față-n față cu Moartea. ”După mine ai venit?”, o întrebă, nu prea liniştită, dar nici temătoare. „După tine, da”, îi răspunse cumva cu ciudă. La început, Moartea-i apăru în clasica reprezentare, cu haină neagră şi cap de mort, însă privind-o mai atent, observă că de fapt era o concentrare de energie mai întunecată. În centru pulsa o stea strălucitoare care răspândea raze argintii şi reci, dar prietenoase. Silvana o îndrăgi. Apoi, apărură trei tinere care urcau spre ea şi, deşi vorbeau foarte clar, nu reuşea nicicum să le priceapă. Înțelese că sunt ursitoare şi visul se întrerupse. Silvana se trezi un pic buimăcită şi, neştiind cum să interpreteze visul, îşi urmă primul impuls. Se duse la biserică, plăti o slujbă de pomenire pentru femeia decedată şi cumpără două lumânări. O aprinse pe prima şi se rugă pentru liniştea şi odihna sufletului acesteia, iar pe a doua simți nevoia s-o dedice Morții. Rămase cu lumânarea aprinsă, la mijloc. „ În mod normal, ar trebui s-o pun la vii, moartea nu moare niciodată dar… la fel de adevărat e că nici nu trăieşte ca oamenii, în carne şi oase. Cred că ar trebui s-o aşez acolo unde-i este numele…”. Părăsi biserica cu o stare de mulțumire în suflet.

Pentru Silvana, noaptea dintre ani reprezenta un eveniment special şi intim. Nu agrea deloc petrecerile zgomotoase de Revelion. Şi-ar fi dorit ca Anul Nou să fie primăvara, ca pe timpuri. Atunci când natura mustea de viață. Când era mică ieşea în grădină, privea cerul până o prindea somnul aşteptând să vadă vreo schimbare, vreun semn care să marcheze trecerea spre noul an. Nu se întâmplase nimic, niciodată şi nici în ea nu se trezise vreun sentiment înălțător. Acum însă, nu vroia să rateze fenomenul astrologic deosebit care apărea exact la cumpăna dintre ani, eclipsa parțială de lună şi apariția Lunii Albastre. Împrumutase, cu câteva săptămâni în urmă, o tobă şamanică de la grup. ”Toba asta cântă”, le spuse prietenilor ei. În paralel cu tam – tamul bătăilor, din tobă ieşea un sunet melodios, fin şi foarte feminin. La miezul nopții Silvana îi dedică astrului, în numele vechii prietenii, un ritual în bătaia tobei. Îi ceru Lunii să o ajute să găsească calea dreaptă, calea de Lumină către bunul Dumnezeu. „Ajută-

mă, te rog, să găsesc acea cale de Lumină care să mă îndrume spre Adevăr, ajută-mă să găsesc drumul drept, să nu mai greşesc, să nu rătăcesc iar prin hăţişuri… Am mare nevoie de ajutorul tău. Îţi mulţumesc şi-ţi sunt recunoscătoare pentru toate clipele frumoase pe care mi le-ai oferit”.

CUNOAŞTERE

A treia zi după Anul Nou, Silvana se întâlni cu Eusebiu, un tip care-şi făcuse masteratul în şamanism la Paris. Era un bărbat la vreo 55 de ani, elegant, şarmant, de un bun gust desăvârşit.

– Eusebiu, unde ai fost atâta amar de vreme?

– M-am specializat în pase magice!

– Adică în ghicitul în cărţi?

– Nu, măi,în ghicitul în talpa piciorului…hai că glumesc. Pasele sunt nişte formule energetice, sunt nişte mişcări ale trupului descoperite de şamanii care au trăit în timpurile străvechi, erau practicate de ei în timp ce se aflau în stări de conştientizare sporită. Tehnica aceasta a fost recent introdusă şi pe piaţă.

– Tu le-ai practicat?

– Le-am practicat şi am avut nişte experienţe magnifice. Trebuie însă să ai o anumită stare de conştientizare, să supui trupul la rezistenţa lui maximă, să-ţi înfrângi toate temerile, s-ar putea să treci prin încercări vitale, nu-i o tehnică pentru orice muritor de rând.

– Mă sperii!

– Astea nu-s lucruri de joacă. Pasele magice sunt ritualuri vrăjitoreşti. Cu ele poţi ajunge în cele mai subtile lumi, dar poţi şi să rămâi definitiv prins în cel mai întunecat ungher. Poţi să cureţi un loc de o energie rea , dar poţi şi să aduci o energie rea într-un loc curat.

– Şi cât de sigur eşti tu pe ceea ce faci?

– Eu am învăţat aceste tehnici direct de la un şaman bătrân din Mexic, am stat cu el 8 ani.

– Ai locuit în Mexic în tot timpul acesta?

– M-am mutat în Mexic, definitiv. Acum am venit în ţară pentru că am de îndeplinit o misiune foarte importantă.

– Dacă stai în Mexic de atâta timp înseamnă că eşti un şaman desăvârşit…

– Nu sunt Silvana, de ce să te mint? Am atins doar o parte din tainele acestor ritualuri. Corpul meu fizic şi mentalul meu nu rezistă la mai mult. Deşi am trăit acolo 8 ani, încă nu pot spune că sunt şaman. Cei care spun că sunt inițiați şi că dețin toate secretele străvechi vând gogoşi. Ritualurile şamanice nu pot fi practicate de nici un om care trăieşte în condițiile civilizației de azi.

– Şi toate inițierile astea care se vehiculează pe piață nu sunt bune?

– Tu ai văzut instrumentele de lucru dintr-o tâmplărie, ei bine, nu oricine poate scoate un lucru de artă din ele. Pentru a crea opere de valoare trebuie să te naşti Stradivarius.

– Atunci cum îți explici tu trăirile şi viziunile pe care unii le au?

– Sunt trăirile subconştientului. Din subconştientul lor ies la suprafață unele lucruri pe care ei le-au trăit cândva. Ele au fost înmagazinate în subconştientul colectiv. Pricepi?

– Ah, parcă încep să pricep ceva, ceva. Ce misiune spuneai că ai de înfăptuit ?

– În şamanism sunt lucruri care se învață şi lucruri care nu se povestesc, acum pricepi?

– Nu.

– Bine, da'… ia stai aşa, se pare că nimic pe lumea asta nu-i întâmplător… Eu chiar am nevoie de cineva… Nu vrei tu să mă asişti. Nu trebuie să faci nimic. Eu conduc totul, ai încredere în mine, am o experiență cât n-are toată planeta.. de aşa-zişi inițiați.

– Mă mai gândesc, acum vreau să plec până la țară.

– N-am timp mult să ştii… Trebuie să mă întorc la sfârşitul lunii înapoi, în Mexic.

– Sună-mă luni să vedem pe unde-oi fi.

Silvana ajunse la țară. Luă câinele şi făcu o plimbare până-n vârful dealului ei preferat, acolo unde avea, de regulă, întâlnirile nocturne cu Luna. Era ziua în amiaza mare, stratul subțire de zăpadă se topea încet sub mângâierea caldă a razelor soarelui ce străluceau pe seninul cerului. Niciun ciripit de pasăre, nici o adiere de vânt, nimic nu spărgea tăcerea mută a naturii aflate în hibernare. Deodată se văzu înconjurată de un cerc de lumină translucidă. Pe un perimetru de o jumătate de kilometru în jurul ei peisajul căpătă un aspect ancestral. Fenomenul avu un efect extrem de puternic asupra ei. „Sunt oare în Rai?”, se întrebă uitându-se după câine, vrând să vadă dacă şi simțurile lui percep vreo schimbare. Câinele găsise o gaură de şoareci şi era ocupat să împrăştie o adunătură de crengi uscate. Lumina se revărsa ca dintr-un reflector, direct din soare. Sesiză că putea privi soarele cu ochii deschişi. Părea un clocot de văpaie, dar fără strălucirea care afectează vederea. Simți o adiere plăcută care o împingea către locul acela unde, cu câteva luni în urmă, executase dansul magic al rotirilor

nocturne. Lumina aceea însă, care o înconjura ca un clopot, o punea cumva pe gânduri. În drum spre casă se opri şi închise ochii. În imagine îi apăru, undeva aproape de soare, un urcior străveziu care se umplu cu o apă albastră, apoi apa curse într-un alt ulcior şi deveni verde. În minte i se învârtea o informație pe care refuza să o ia de bună. Parcă cineva încerca să-i transmită că

tocmai primise un cadou de la Ra. Silvana se amuză şi încercă să-şi controleze mintea, să pună stavilă rațională unor astfel de ieşiri. Nu rezistă tentației şi întinse mâinile spre soare, mulțumindu-i frumos. Simți în palme o căldură atât de plăcută încât şi le duse spre obraji ca-ntr-o mângâiere. O cuprinse o bucurie de nedescris şi pentru întâiaşi dată avu pentru astrul zilei un sentiment similar cu cel pe care-l simțea pentru Luna plină. Clopotul de lumină se disipă şi totul reveni la normal.

După două zile Silvana simți nevoia să se întoarcă la Oradea. Presimțea că ceva nu-i în regulă. Ajunse acasă într-o grabă mare. Toate lucrurile erau la locul lor, nu vedea nimic de care să se apuce. Deveni din ce în ce mai agitată. „Trebuie să mă liniştesc un pic", spuse într-un târziu şi se aşeză în poziția gânditorului de la Hamangia. Deodată sună telefonul. Era Eusebiu. El îi ceru adresa să vină s-o ia cu taxiul. Silvana plecă. În casa lui Eusebiu tronau tobe şamanice, pene de bufnițe şi vultur, blănuri de animale sălbatice, mărgele uriaşe, figurine din ceară, vase pictate, pietre şi peste tot persista un miros de salvie şi levănțică.

– Uite Silvana , a apărut o urgență şi trebuie să ne grăbim. Tu doar să te concentrezi şi să-ți foloseşti puterile la maxim. Nu avem voie să greşim, îi spuse, de data asta foarte serios, în timp ce executa câțiva paşi într-un fel de ritm de dans. În timpul ritualului de pregătire, vocea lui rezona tot mai adânc în creierul ei. Nici o secundă nu-i trecu prin cap să-l refuze, toate celule corpului răspundeau acelei chemări. Silvana avu sentimentul unei reîntâlniri atât de familiare încât începu să-i povestească de lumina transcendentă, de ulcioare…

– Cred că Ra te iubeşte foarte mult şi pare-se că face totul să te ajute. Acum însă, trebuie să ne grăbim, nu mai avem timp… trebuie să ajungem într-un loc foarte important şi să rezolvăm o lucrare grea.

Ca un elev care încearcă să se ridice la nivelul pretențiilor profesorului său, Silvana începu să se pregătească, aşa după cum mai făcuse, însă nu mai apucă. „Ieşi" brusc, atrasă de o forță puternică. Şi, pentru prima dată simți ce înseamnă să fii ghidat într-o astfel de „călătorie". Avu un sentiment atât de confortabil şi de protector încât îi dispăru orice urmă de emoție, orice teamă de vreun pericol. Se simțea în siguranță. Trecură ca în zbor peste coama unui deal, coborâră într-un pârâu, o luară pe marginea unei văi, cotiră spre stânga, pe sub arcada unor munți…

– Uuuu!, până aici am mai fost de câteva ori, uite cărarea, pârâul… le ştiu, îmi sunt cunoscute, se minună Silvana.

– Nu te pierde în amânunte, n-avem timp să admirăm peisajul acuma… haide repede, repede…

Se amuzară amândoi, însă el părea deosebit de preocupat cu ceea ce avea de făcut. Silvana se trezi şerpuind prin galeria unor munți cu o viteză năucitoare. Zări nişte stânci sau pereți albi însă înaintarea era atât de rapidă încât nu mai apucă să vadă nimic. Începu să dea atenție indicațiilor, venite de undeva din spatele ei, după ce, spre amuzamentul ghidului, se încâlci de câteva ori la nişte bifurcații subterane. Traseul era destul de întortocheat, iar el o testa, pe alocuri, să vadă cum se descurcă.

– Hei, unde mergi, iar te pierzi… acum, ia-o la stânga… atenție! coteşte-o spre dreapta… hop, hop, nu pe acolo, ține-o drept, aşa….. Bineeee.

Ajunseră undeva ca în fundul unui puț din care apa parcă tocmai fusese scoasă. Silvana îl percepu ca fiind fundul lacului care o înspăimânta.

– Curăță bine, bine peste tot şi repede. N-avem voie să stăm aici prea mult.

Silvana văzu câteva ochiuri de apă rămase în gropile formate pe fundul acelei cavități rotunde şi, pe măsură ce îşi apropia palmele, apa dispărea ca aspirată. N-avu timp să analizeze cum se produce fenomenul.

– Mai verifică o dată, îi ceru el.

Silvana mai trecu o dată, ca-ntr-o mângâiere, peste toată rotunjimea şi-i descoperi o deschidere îngustă şi adâncă în partea dreaptă pe care n-o văzuse până atunci. La capătul ei apăru brusc o scânteie de lumină aurie care creştea, creştea, apropiindu-se de ea ca o stea. Se sperie.

– Ce s-a întâmplat ? o întrebă.

Silvana-i spuse de steaua de lumină.

– Oups!! Era cât pe ce să te scap în Egipt, îi spuse cu o voce ce părea puțin emoționată.

Ajunseră din nou în „peisajul” acela bine cunoscut Silvanei.

– De aici încolo putem povesti, îi spuse pe un ton mult mai relaxat. O să coborâm şi… ține minte ce-ți spun acum. Niciodată să nu te pierzi în detalii, îți stabileşti de la început ținta clară, ți-o urmăreşti şi mergi pe ea până la capăt, imaginile pot fi uneori înşelătoare. Fii foarte atentă la ceea ce simți. Reține simbolurile pe care le primeşti, nu sta să le judeci şi… mare atenție, închei călătoria numai după ce ai găsit o casă locuită de pe pământ. Nu contează locul, dacă îl cunoşti sau nu, este foarte important să vezi oameni sau să-i simți.

– Asta a fost prima ta lecție. Aşa-i că n-a fost greu? Acum te conduc acasă pentru că eu trebuie să ajung de urgență la cineva… să nu te superi. Promit că data viitoare o să ai timp să vezi lucruri minunate. Cu mine eşti în siguranță… bagă de seamă, să nu mai faci nici o călătorie fără mine. O să-ți spun de ce…, o atenționă părinteşte.

A doua zi, Silvana intră într-un program intens de inițiere. Eusebiu îi spuse că urma să aibă o întâlnire importantă pentru care avea nevoie de o echilibrare a corpului fizic cu corpul energetic printr-o fluidizare a tuturor câmpurilor energetice. O pregăti şi pe ea.

– Se pare că sunt lucruri pe care tu le-ai mai făcut, nu trebuie decât să-ți reaminteşti. Remarca lui aducea uşor a provocare.

Silvanei îi apăru în imagine tunelul acela albastru şi gluga. În spatele mantiei întunecate se afla bătrânul, cel pe care-l văzuse într-o „călătorie" anterioară din munți .

– Hai că ştii…, o îndemnă Eusebiu..

– Acuma ori se autoexperimentează Dumnezeu, ori mă auto – ex – pe – ri – men- tez… de n-am să mă mai uit niciodată…

Silvana se lăsă cu toată greutatea trupului pe piciorului drept, plasă piciorul stâng la o jumătate de pas în față, alunecă talpa pe sol, trasând un semicerc spre stânga şi se opri cu baza degetelor aproape lipite de vârfurile tălpii drepte. Cu acelaşi picior, trasă încă un semicerc spre spate. Repetă aceleaşi mişcări cu talpa piciorului drept.

– Parcă cunosc aceste mişcări, dar nu ştiu ce reprezintă, adică nu-mi mai reamintesc…

– Sunt pasele magice care ajută la obținerea tăcerii interioare. Tăcerea interioară este o punte ce face legătura între conştientizarea universală şi conştiință individuală, este o configurare de energie. N-avem timp pentru explicații, o să ți le reaminteşti tu la timpul potrivit.

Cu vârful piciorului drept fixat în podea Silvana execută, la început, câteva rotații spre dreapta pentru atingerea acelei „frecvențe" energetice care să-i permită ridicarea vibrațiilor. O ghidă în efectuarea unor paşi magici ce urmau să-i redirecționeze energia şi să o facă să priceapă universurile aflate dincolo de planul material. Paşii deveneau din ce în ce mai greu de executat. La unul ce părea vital în saltul pe care urma să-l facă, se împotmoli.

– Mai încearcă o dată, gândeşte-te ca şi cum ai avea o misiune extrem de importantă…

Silvana nu reuşea nicidecum să aducă talpa piciorului stâng în poziție perpendiculară cu vârful degetelor celuilalt picior pentru a închide un cerc complet spre spate, poziție din care urma apoi, saltul final în planul astral. Eusebiu era prins într-o altă mişcare, vitală pentru amândoi. Renunțarea sau desprinderea de acel punct însemna prăbuşirea întregului sistem energetic creat. Nu reuşi mişcare şi rămase spăşită într-o poziție destul de inconfortabilă.

– Ai, ai, ai, acum mă văd obligat să apelez la cineva, de care nu prea aş avea nevoie, îi spuse.

Silvana simți apropiindu-se de ea o energie feminină, care i se păru extrem, extrem de cunoscută şi de plăcută. Era o prezență maternă. Îi dădură lacrimile de

bucurie. Importanța „misiunii” lui Eusebiu o ținea însă prinsă-n punctul acela fix. Piciorul Silvanei îi fu condus fin în poziția prevăzută şi, ca o recompensă, energia aceea plăcută o ajută să mai facă de două ori aceeaşi mişcare cu o incredibilă uşurință.

– Hei, hei, ce faci acolo? Vrei cumva să treci de mine…, prinse Eusebiu să glumească.

Silvana se văzu în fața unui tunel de lumină albă stelară. Eusebiu răsuflă uşurat. La celălalt capăt al tunelului simți o prezență atât de dragă încât inima era gata să-i sară de la loc. Vru să înainteze însă întâmpină un blocaj de energie . Pricepu ca n-avea voie, parcă mai avea ceva de ispăşit. Sufletul Silvanei suspina în trepte după entitatea aceea atât de îndrăgită apoi începu un lung proces de recapitulare a vieților anterioare.

***

Deodată se trezi într-o lume stră, stră, străveche. Reuşi să vadă fața femeii a cărei energie maternă o ajutase să facă pasul magic spre lumea de lumină. Avea o frumusețe nepământeană, era venerată ca o sfântă. Deținea secretul unei puteri magice în jurul căreia dezvoltase un adevărat cult. Simți o durere cumplită când aceasta îi aşeză trupul de bebeluş într-un fel de albie şi, ca şi cum ar fi fost forțată de cineva, o slobozi pe un râu. Apoi totul rămase învăluită într-o lumină albă strălucitoare.

În următoarea viață, era o fetiță de vreo trei-patru anişori, avea o rochie lungă, albă şi plutea cu fața în jos pe suprafața lacului de care-i era atâta teamă. Un pui de rățuşcă sălbatică se învârtea în jurul ei, tot măcănind. Sus pe munte, deasupra unei stânci, un bărbat cu o forță energetică extrem de puternică, stătea în poziție de meditație, cu mâinile întinse în față. Din lac ieşi un curcubeu, fetița fu ridicată pe razele lui de lumină şi ajunse lin, ca-ntr-o alunecare, până-n brațele bărbatului. Se văzu apoi în fața galeriei aceleia săpate-n munte, din viziunile anterioare, bărbatul încercând cu blândețe părintească să o învețe să-şi echilibreze corpul energetic, punând-o să execute câteva mişcări dreapta – stânga, coborând umărul o dată cu lăsarea greutății corpului pe un singur picior. Ea, ca o răsfățată ce era, refuza cu încăpățânare mişcările acelea. Fu dusă într-o peşteră unde avu loc o întâlnire plină de bucurie cu animalul ei de putere. Un urs alb se ridică pe verticală şi o cuprinse cu labele din față. Fetița se agăță cu mânuțele de blana lui, ursul începu un dans, dreapta – stânga , dreapta – stânga… până se prinse şi ea în joc.

Cu multă răbdare bărbatul acela puternic îi explică micuței, pe înțelesul ei, că a imita dansul ursului reprezenta pentru poporul lui un ritual sacru care trebuia obligatoriu învățat.

Într-o altă viață, de data aceasta femeie matură, făcea, sub îndrumarea ancestrală a unui puternic părinte spiritual, o verificare energetică într-o vale situată la confluența a trei pârâuri. Îşi trimise întâi omul de încredere, care se întoarse asigurând-o că valea-i curată. „Nu există nici o interferență energetică din afară”, îi spuse acesta. Nu avu încredere. Invocă spiritul ursului alb şi testă zona. Printr-o rotație în salturi, spiritul ursulețului ei depistă o porțiune spre est pe unde se infiltrase un filon de energie albastră extrem de periculos pentru teritoriul ei aflat sub protecția luminii albe. În timpul ritualului de curățire, observă că oamenii săi dădeau mari semne de slăbiciune. Trădaseră. Vânduseră secretul puterii străbunilor lor, unor vrăjitori străini.

În imagine îi apăru o peşteră, întâi observă trupul ursulețului alb sidefat în cristale şi urlă de durere, apoi avu o trăire la fel de zguduitoare când văzu, mai sus, aproape de botul animalului, un chip imprimat în peretele cavernei, care-i amintea de cineva foarte îndrăgit, pe care însă nu putea nicidecum să-l identifice. Nu-şi reamintea nimic, dar era convinsă că acolo, în peştera aceea, s-a consumat un episod important dintr-una din viețile sale anterioare.

Următoarele vieți începuseră să se deruleze cu repeziciune. I-au apărut doar acele secvențe în care greşise cel mai mult. Practic văzu evenimentele şi retrăi consecințele faptelor sale printr-o suferință amplificată la maxim. Trecu prin cele mai cumplite momente pe care le-a avut cu un singur bărbat. Se căsătorise cu el în trei vieți consecutiv. Prima dată, soțul o alungă din casă fără vreun motiv justificat. Suferi enorm după confortul căminului conjugal. A doua oară, reuşise să-l scoată din minți şi turbat de gelozie, o omorî strângând-o de gât. În următoarea viață se regăsiră în perioada celui de-al doilea Război Mondial. Nici unul nu-şi amintea de viețile anterioare. Totul se întâmpla normal, ca o pură întâmplare. El, ofițer în armată, o iubea ca un nebun, ea, o autoritate puternică a vremii, îl trata cu indiferență. La un bal, în fața invitaților ei, el îşi puse capăt zilelor, împuşcându-se în inimă. Ea părăsi petrecerea ca şi când nimic nu s–ar fi întâmplat.

Silvana ajunse la viața actuală. Se întoarse în timp de la momentul prezent, până la prima persoană şi până la prima ei experiență de viață. Nu avu fapte reprobabile, nici gânduri întunecate de ură, însă retrăi şi gustă din plin toată amărăciunea şi durerea unor iubiți pe care-i părăsise. Purtă crucea ultimei legături sufleteşti şi, ca într-o aducere aminte, rememoră evenimentele şi persoanele întâlnite şi simți nevoia să îşi ceară scuze tuturor, pentru deranjul pricinuit în inimile lor.

Când se trezi, Eusebiu fuma liniştit dintr-o pipă uriaşă. Fumul făcea rotocoale în jurul unor cărbuni încinşi pe o tigaie de fontă.

– Hei, cred că ai dormit bine, îi spuse el zâmbind.

Silvana era prea bulversată ca să poată scoate vreun sunet. Îi făcu semn să cheme un taxi şi plecă.

„Oare ce am eu de învățat de aici?”, se întrebă Silvana după epuizanta experiență. Analiză profund fiecare detaliu din cele văzute, apoi îşi notă în jurnal.

„ Toate ființele umane trec, la un moment dat, printr-un proces de recapitulare. Aceasta pare să fie o lege divină.

Bogați, săraci, înțelepți ori proşti, n-au cum s-o evite.
Mulți apucă s-o cunoască… prea târziu,
După ce şi-au epuizat şi ultima şansă.
Alții persistă s-o ignore,
Şi trec din reîncarnare în reîncarnare.
Unii îşi asumă faptele comise,
Îşi plătesc karmele greşite.
Recapitularea vieților, primul examen după moartea fizică.
Este filmul faptelor în care intră singur
Și-şi joacă cu durere rolurile negative.
I se mai acordă uneori o şansă
Dar uită o dată reîncarnat
Şi iar repetă ce-a greşit.
Şi iarăşi neîntrupat,
Află că locu-i blocat.
„Doamne, da' eu cu ce am greşit?” se întreabă.
Și-apoi… se derulează filmul şi,
Promisiuni, fapte, uri şi aroganțe,
Din toate karmele pe care singur le-a creat.
Purgatoriul îi chiar pe pământ,
Cu întrupații şi ne-întrupații..,
Toți cei care au ceva de curățat.
Purgatoriul îi ca moneda,
Fața – i Pământul,
Reversul, umbra lui.
„Precum în cer aşa şi pe pământ”,
„ Ce-i sus e şi jos”.
„Până la cer te mănâncă sfinții”,
Spune-o vorbă tare veche.
Până la cer te mănâncă falşii
Sfinți, cu ei să n-ai de-a face,
Că-i găseşti ori supărați,
Ori nervoşi, de nu te scoate
Nici Dumnezeu, din ale lor brațe.

Sunt spirite întunecate,
Ce țin suflete blocate
Si nu vor pe cât se poate
Să meargă omul mai departe.
Îndrumă-l pe căi greşite,
În întunecimi de gânduri,
Şi-o țin aşa, vieți rânduri.
În sufletul obosit de trudă
Viața lasă o amprentă,
Grea cât toată karma
Cu care plăteşte vama.
Nu există pământean
Să nu fi trecut vreodată
Pe la vamă pentru plată".

***

După trei săptămâni, Silvana primi din nou un telefon de la Eusebiu. Plecă de ziceai că-i teleghidată. De la ultima lor întâlnire, trupul Silvanei cunoscuse o purificare organică ca după o perioadă de post negru. Se hrănise doar cu apă. El îi spuse că asta înseamnă adevărata inițiere.

– Lasă Silvana că poate aşa prinzi şi tu câte ceva din „meseria asta". Uite acum am eu de făcut ceva extrem, extrem de important. De data asta tu nu trebuie să te concentrezi la nimic, laşi totul să decurgă de la sine. O să te ajut să asişti la nişte lucruri care pentru tine vor fi de-a dreptul incredibile. Ai încredere şi lasă totul pe mine.

În mintea ei se fixă imaginea unui munte. Părea că se declanşase acolo ceva, înainte de vreme. Cineva pătrunsese într-un spațiu sacru, fără voia divină.

Silvana ajunse într-o sală de proiecție situată în interiorul muntelui. Un specialist în fenomene paranormale din cadrul serviciilor secrete româneşti, împreună cu două persoane medium,se aflau acolo, în mare secret, cu o elită de specialişti din domeniul Forțelor Speciale ale Armatei SUA..

Specialistul român aflase că în acel munte exista un sistem dotat cu o tehnologie nepământeană. Depistase locul secret unde era amplasat dar observă că perimetrul era înconjurat de o perdea energetică de protecție. Erau ca nişte pereți de energie care blocau accesul. Presupuse că în spațiul respectiv nu putea pătrunde decât acea persoană care deținea un cod special în ADN-ul corpului său. Specialistul făcuse câteva testări zonei, în mare taină cu câțiva subalterni de-ai săi şi constată că unul singur putea penetra perdeaua energetică. Acesta pătrunse înăuntru şi, plimbându-şi palma stângă peste unul din simbolurile

aflate pe o suprafață de energie ce semăna cu o masă lungă în formă triunghiulară cu diferite simboluri cosmice, declanşă din întâmplare un sistem de lumini cu vibrații foarte puternice. Pereții de protecție energetică slăbiră. Specialistul intră înăuntru şi în timp ce analiza mecanismul acela sofisticat se produse un fenomen ciudat. I se păru că stăpâneşte întreaga cunoaştere, că are în mână o forță cu care putea să distrugă întreaga omenire. Deveni un alt om. Parcă înnebunise. Brusc începu să vorbească cu atâta autoritate încât subalternul se îngrozi. Îi ceru să păstreze tăcerea asupra descoperirii făcute, amenințându-l cu moartea. A doua zi îl trimise la o întrunire internațională de specialitate ce urma să aibă loc la Praga şi-i plăti un concediu de o lună în Caraibe. Luă apoi legătura cu un omolog de-al său american, povestindu-i în mare despre sistemul găsit în munte. Americanii se dovediră deosebit de interesați de descoperirea făcută şi-i oferiră românului o sumă fabuloasă, în schimbul pregătirii unei operațiuni ultrasecrete ce urma să camufleze prezența unei elite de specialişti americani pe teritoriul României.

Specialistul român se comporta ca un stăpân al sistemului şi încerca să demonstreze asistenței modul lui de funcționare. Însă întreg mecanismul era controlat şi dirijat de cineva din afară, din exteriorul spațiului. Acea forță exterioară parcă provoca elita la o confruntare, însă toată ştiința, toată cunoaşterea celor prezenți, erau făcute praf. Tehnologia era atât de performantă încât nici unul nu reuşea să priceapă ceva. Nervii le erau întinşi la maxim. Specialistul român parcă-şi ieşise din minți. În acel moment, un medium, un bărbat român, le spuse că tocmai este contactat de un spirit, de o entitate înaltă. Întreaga asistență păstră tăcerea.

– Mi se comunică că ați intrat într-un spațiu sacru. Nu aveți voie. Dacă vreți să rămâneți în viață, părăsiți teritoriul imediat.

Mediumul atrase atenția specialiştilor că acesta era un avertisment extrem de serios şi că era transmis de o entitate superioară. Americanii simțiră un uşor fior la aceste vorbe, însă specialistul român îi asigură că situația se află sub controlul său.

– Cine e acea entitate?- întrebă unul dintre americani.

– Mi se spune doar că trebuie să părăsiți zona imediat… imediat… şi că este foarte important să înțelegeți că este un spațiu sacru.

Specialistul român trecu parcă printr-o transfigurare.

– Nu există. Aici eu sunt Dumnezeu, nu pleacă nimeni… nimeni, ați înțeles, urla în sală ca un nebun.

Americanii se uitau la el puțin speriați, însă erau atât preocupați cu descoperirea modului de funcționare a sistemului încât nu dădeau importanța cuvenită avertismentelor exterioare. Descoperiseră o comoară atât de prețioasă încât viața lor aproape nu mai conta.

Traseră concluzia că în sistem erau încorporate moleculele de ADN ale unor entități din afara spațiului terestru. Nu ştiau însă ce-i cu forma o umană apărută pe un perete al săli. Specialistul român se afla în fața unui pupitru de lumini pe care încerca să le manevreze. Era singurul loc unde părea că se declanşează nişte circuite. Apăsa pe nişte senzori de lumină ca un copil pe butoanele unei jucării electronice şi țipa cât îl ținea gura. „Eu sunt Dumnezeu aici". Deodată toată sala vibra, întâi se auziră bătăile inimii, apoi o respirație regulată. Asistența amuți.

– Ce se întâmplă? O energie caldă, feminină străbătu încăperea ca un ecou. Toți avură impresia că vine o voce din perete.

– Păi, tu să ne spui ce se întâmplă! – spuse un american.

– Tu cine eşti? veni întrebarea ca o adiere spre el.

– Spune-ne tu cine eşti, de unde vii şi cum de te afli acolo? insistă el.

– Eu nu vin de nicăieri… Sunt pe plaja din Miami, tocmai iau micul dejun …Voi cine sunteți ?

– Eu sunt şeful şi cu mine vorbeşti, ai înțeles…interveni românul.

– Mă bucur de cunoştință, spuse vocea, începând a râde.

– Nu râde că te distrug. Cum ai intrat aici? urlă specialistul .

– Ha, ha, ha….Hohotele de râs se spărgeau în ecouri pereții săli.

– Eu nu glumesc. Sistemul este al meu. Tu nu ai ce căuta. Aici eu sunt Dumnezeu şi te distrug, înțelegi?

– Ceva nu-i în regulă, interveni o specialistă, stați puțin, nu vă luați după el, cred că acum are ceva probleme… mă rog, cred că toți avem. Ne scuzați suntem un pic cam nervoşi. Vorbiți vă rog frumos cu mine, spuneți-mi unde vă aflați dumneavoastră acum?

– Ai auzit de Miami? Da. Dar de plajă? Nu încă. Nu-i nimic. Aici îmi iau micul dejun…Şi acum dacă tot m-ați deranjat. Ce vreți?

– Măi, eu te omor, nu înțelegi… striga românul zguduind nervos pupitrul de lumini. Ceilalți săriră să-l potolească însă creară un adevărat vacarm.

O vibrație puternică clătină sala.

– Tu nu ai ce căuta aici! E sistemul meu! Ieşi de aici…continua să strige românul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Acel sistem nu-i pentru mințile voastre. Nu-i pentru puterile voastre. Sistemul are întrebuințare divină. E pentru întreaga umanitate. Sunteți nişte inconştienți… vibra vocea .

– Eu v-am ascultat cu atenție, începu şeful echipei americane un dialog cu vocea. Aici sunt cei mai buni specialişti din lume. Noi deținem ştiința întregii planete, ştim tot ce se întâmplă în întregul univers… Eu încerc să mă comport cu dumneavoastră ca un domn, dar… nu ne tratați cu…

– Eu v-am spus adevărul. Vă previn. Nu-i pentru mințile voastre. Vă asumați o povară grea. Grea, foarte grea.

– Vă rog! Nu vă băgați în problemele noastre …

– Atunci de ce mă deranjați?

– Bine, stați, stați aşa… stați să ne înțelegem…

– Nu aveți cum. Sufletele voastre sunt întunecate. Puterile voastre sunt limitate. Sunteți nişte musculițe.

Privirile americanilor se îndreptară întrebătoare către specialistul român. Şeful lor se retrase tăcut într-un colț.

– Dacă nu ieşi din acest sistem, eu o să te găsesc şi… te omor, mă, te omor, înțelegi… striga românul, văzându-se învins.

O vibrație puternică zgudui stâncile muntelui. Încăperea fu cuprinsă de întuneric. O energie extrem de grea coborî din cer şi cuprinse întreaga zonă, ca-ntr-un cleşte.

Toată suflarea de specialişti rămase încremenită.

Un trăsnet plesni peste munte, urmat de un tunet puternic. „Eu… Sunt… Zamolxis", se articulau cuvintele în tunet, într-un bubuit ce zguduia munții. „Gata… Joaca s-a terminat" se auzi spre finalul tunetului. Un trăsnet lovi din nou stânca. „Ea …este… fiica mea", tună din ce în ce mai aproape de pământ. „Acela… dintre voi", se mai auzi în văzduh, apoi sunetul se scurse înăuntrul muntelui, „care crede că poate stăpâni sistemul… să rămână ultimul".., răsună din pântecul muntelui." Ceilalți… pot să plece. Acum ". Energia din sala de proiecție se prinse într-un flux şi reflux ca valurile mării.

Se uitară toți în toate direcțiile, dar nu vedeau nimic. Specialistul român făcu stop cardiac. Se prăbuşi la pământ. Ceilalți rămaseră ca paralizați.

– Cine-i Zamolxis?- întrebă după o mică ezitare, unul din specialiştii americani.

– Lasă că-ți explic pe drum, hai să ieşim de aici, îi spuse un coleg.

Abia atunci Silvana observă că la întreaga desfăşurare a evenimentelor din munte participaseră şi spiritele din lumea din umbră a pământului. De o parte se aflau sufletele dacilor. Răsuflară uşurate după intervenția lui Zamolxis. De cealaltă parte asistase o grupare de spirite egiptene, la fel de interesate. Dacii se simțeau jenați de trădarea în care se complăcuse românul.

– Dacă ajunge acest sistem pe mâna vreunui pământean… va fi dezastru, spuse o autoritate dacică.

– Cred că v-ați convins pe deplin de ce poate noua voastră generație, epată un spirit egiptean. Ce s-a întâmplat aici, ne pune serios pe gânduri. Norocul vostru e că… la noi e cheia, la voi numai lacătul…la voi se află lacătul însă, cheia… e la noi.

De la Eusebiu, Silvana înțelese că sistemul energetic a fost creat în urmă cu trei mii de ani. În el sunt incorporate celule cu material ADN. Întreaga aparatură a fost amplasată într-o zonă curată, puternic energizată. Ea poate răspunde la unele comenzi numai dacă ADN-ul persoanei respective corespunde

cu cel inclus în baza de date a energosistemului. Dacă vreun intrus reuşeşte să spargă perdeaua de protecție energetică, în acel moment se declanşează un mecanism care face o conexiune automată între cei implicați. Indiferent dacă se află în formă întrupată sau spirite în alte planuri astrale, ei comunică extrasenzorial, intrând automat în legătură cu entitățile superioare, protectoare.

Pentru o mai bună securitate, aparatura din munte mai are încă două chei de apărare. Poate fi accesată concomitent cu activarea celorlalte. Silvana înțelese că prima cheie ar fi în Egipt, iar a doua, într-o zonă în care Eusebiu se feri să-i spună.

Află că, dintre înțelepții care creaseră sistemul, doi se aflau reîncarnați pe pământ şi trei în lumea de dincolo. Că mama fiicei lui Zamolxis provenea din Egiptul antic, că în planurile astrale ar mai exista câteva entități extrem de puternice, dar întunecate, care se prezintă pământenilor ca fiind Zamolxis şi chiar se comportă ca atare… Aceste entități emit o influență negativă. Sunt însetate de sânge, excesiv de orgolioase, răzbunătoare şi nu au nimic de-a face cu crezul adevăratului conducător spiritual al dacilor.

Silvana nu află mai multe. Ca de obicei, când încerca să ceară lămuriri, Eusebiu tocmai avea o treabă urgentă de rezolvat.

După cele două zile de transă, Silvana îşi reveni la starea ei normală. În mintea îi răsuna obsesiv. „ la voi este lacătul, la noi e cheia”.

„Dacă s-ar descoperi cine a fost Zamolxis cu adevărat. Care i-au fost faptele şi credința. Dacă am şti cu mai multă precizie ce s-a întâmplat atunci când a scris Herodot… Zamolxis a revenit după patru ani…sau o altă creatură i-a luat locul. Dacă asta vom şti…dacă asta vom reuşi…poate nu vor mai fi atâția falşi „zamolxişi-dumnezei”. Poate… vom avea şi noi credința noastră națională” îşi spuse Silvana.

Frântă de oboseală, căzu într-un somn cataleptic de două zile şi două nopți.

ADEVĂR

Sufletul Silvanei ajunse în fața unei mari adunări aşezate pe cinci rânduri ca într-un amfiteatru de lumină. Primul rând era ocupat de cele mai multe entități, numărul acestora scăzând cu fiecare treaptă. Pe mijloc era un culoar

care urca spre un punct strălucitor. Deasupra tuturor, o sferă de lumină albă, curată, de care Silvana se simțea puternic atrasă.

Pricepu că se află în fața unei „comisii de examinare” din planul astral. Trebuia să se supună unui test care consta într-o verificare severă a credinței sale, să răspundă unor întrebări legate de crezul său. Jos lumina era mai estompată. Nu reuşi să identifice formele celor prezenți. Înțelese că erau entități care o cunoşteau foarte bine, o susțineau şi o iubeau enorm. Erau sufletele care o urmaseră odată în credința sa, erau cei care au ales o anumită cale spirituală. Ele se aşteptau să regăsească în Silvana aceeaşi forță extraordinară de susținere a vechii căi spirituale... Văzură un suflet total schimbat.

Părintele ei din munte, cel care o învățase atunci tainele puterii energiei cosmice, secretele naturii, să facă primii paşi spre sufletul blând şi iubitor al animalelor, coborî de pe o treaptă de lumină albă, o încurajă şi-o îmbrățişă cu blândețe. Reîntâlnirea îi produse o bucurie imensă.

Rămase singură. Asupra ei se năpusti un tir de întrebări, ca o avalanşă de bulgări de zăpadă care veneau din toate direcțiile. Răspunsurile îi veneau direct din subconştient, zburau pur şi simplu, mintea nu mai avea nici un rol, nu avea nici o putere să le oprească, să le judece, să le reformuleze şi apoi să le dea drumul. Se trezea uneori că-i ieşeau nişte răspunsuri uluitoare, atât de înțelepte încât se minuna cum de stătuseră atâta vreme „ascunse” chiar în interiorul ființei ei; alteori şi-ar fi dorit să le poată opri măcar, pentru a le mai înveli, pe ici pe acolo, cu câte strop de bun-simț, înainte de a ajunge la expeditorul întrebării.

Pe măsură ce urca treptele, întrebările deveneau tot mai serioase. Entitățile se conturau într-o lumină din ce în ce mai deschisă. Pe ultima treaptă Silvana se simți încolțită de o serie de capi ai bisericii creştine, preoți, episcopi, patriarhi. Toți continuau şi-n viața de dincolo să practice credința după aceleaşi mentalități dogmatice. Exact ca pe pământ. Silvana se trezi că le oferă câteva replici de se zgudui întreaga asistență de râs. Vru să-şi ceară scuze, să-şi reformuleze oarecum mai diplomat argumentele sale primare, dar nu avu timp. „Nu te mai chinui degeaba, dă-i drumul.. aici nu ai ce să ascunzi”, îi spuse ființa de lumină albă, el însuşi văzându-se câteodată pus în situația de a o compătimi, alteori amuzându-se de justificările oferite. Fețele bisericeşti jignite nu se distrau deloc, ba dimpotrivă. Cu o severitate şi o tărie greu de zdruncinat, susțineau în continuare respectarea unor dogme pe care Silvana nu le cunoscuse. Să te temi, să porți frica, să te umileşti în fața autorităților bisericeşti, să dai ascultare cu supuşenie.... Silvana pleda pentru iubirea de Dumnezeu, nu pentru frica de El.

– Dumnezeu ne iubeşte. În mod egal. Doreşte să ajungem la El. Dacă s-ar putea... De El nu ne putem ascunde după învelişul hainelor, după pereții sfintelor biserici ori după acele rânduieli şi dogme de voi inventate!

– Tu crezi că bunele noastre rânduieli sunt pe mâna unor oameni fără căpătâi, sau pe mâna unor Sfinți?

– Ei, sfinții-s Sfinți, ei sunt acolo, la locul lor… acum, ori şi voi sunteți sfinți, ori bunele rânduieli au ajuns pe mâna unor oameni fără căpătâi… sau…de ce vă aflați … numai aici?

– Of, cum vei da tu socoteală în fața lui Dumnezeu…, spuse apăsat altă autoritate bisericească.

– Dumnezeul meu nu cere socoteală nimănui. Dumnezeul meu nu contabilizează greşelile oamenilor. Dumnezeul meu ştie Tot. Ştie ce gândim, ce facem şi… aşa de bine se amuză când vrem să-l păcălim…

– Bag seamă că nu vorbim despre acelaşi Dumnezeu…

Eu vorbesc despre Cel Care Este, a Fost şi Va Fi. … El nu vrea nimic. El nu dă porunci. El vrea doar să-L iubim. Şi ATÂT. „Doamne, eu Te iubesc, asta sunt, atâta pot…în rest, ştii TU…”

Silvana înțelese că nu mai putea da înapoi. Urmă o întâlnire zguduitoare de suflet cu ființa de lumină albă. Amprentele din matricele lor sufleteşti se întâlniră şi, ca două sfere care se completează reciproc, formară un cerc de lumină albă. Erau ca inima şi bătăile ei. Ca lumina şi umbra, ca forma şi urma ei… ca amprenta pasului pe nisipul mării.

La un moment dat, Silvana se simți atrasă ca de un magnet către o zonă mai înaltă. Pe măsură ce urca, sufletul zburda de fericire, era atât de jucăuş încât se trezi izbindu-se de un cer la care nu mai avea acces ca de un tavan de energie densă, din care reuşi cu greu să se desprindă. Fu condusă până ajunse într-un loc în care se simți, în sfârşit, acasă. Acolo prinse a se odihni ca după o lungă, lungă, lungă călătorie. Se afla ca sub o apă mare, cristalină, unde plantele aveau culori atât de vii încât nu se pot compara cu nici o formă de pe pământ. Plantele şi vietățile erau unde de lumină vie… Silvana nu văzu pământ, nici oameni, simțea doar câteva prezențe familiare, de o gingăşie şi o iubire atât de înalte, încât sufletul ei, zdrențuit de chinul veacurilor şi de oboseală, suspină adânc şi-n trepte lungi.. După acel popas sublim, plecă de acolo atât de hotărâtă să se achite de ce avea de făcut pe pământ încât, abia într-un târziu observă că vorbea singură alunecând fulgerător, în jos, printre nişte cețuri alburii.”Alo, nu e nimeni pe aici”, striga prin pustietatea astrală. La un moment dat s-a apropiat de ea o lumină. „Hei, tu eşti Toth?”, întrebă, părându-i-se a fi o ființă bine cunoscută. Abia mai târziu îşi dădu seama de gafă şi se ruşină. „Eu sunt Anubis… mai speriat şi pe mine”, îi zise râzând. Zeul egiptean îi făcu o favoare însoțind-o într-o zonă de interferențe spirituale. Acolo se aflau cele mai importante vârfuri ale credințelor necreştine, lideri religioşi ai lumilor pământene de dinainte de venirea lui Hristos. „Fii atentă, tu nu ai voie să greşeşti, eşti o prințesă egipteană, aşa te recunosc toți de aici, aşa trebuie să te şi comporți. Nu ai voie să ne faci familia de ruşine”. Anubis o prezentă întâi Sybilei, prin a cărei familie spirituală Silvana trecuse într-o viață anterioară. Aici avu loc un schimb plăcut de îmbrățişări. O

trecu apoi la zona femeilor vraci, unde făcu cunoştinţă cu o faimoasă entitate negativă, foarte posibil cea care înfiinţase cultul figurilor de ceară. Aceasta rămase surprinsă de curajul prinţesei de a i se înfăţişa, îi recunoscu blazonul familiei şi se comportă în limita amabilităţilor vremii. „Ai mare grijă de aici în acolo. Intri într-o lume pe care nu ai cunoscut-o niciodată. Să nu faci alte gesturi decât cele de curtoazie. Este important să ştie că ai venit să le cucereşti simpatia, cu ei nu ai nimic de discutat. Îi simţi tu dacă îţi sunt prieteni sau duşmani", îi spuse Anubis. Intră în salonul unui renumit şaman, cel mai înţelept dintre înţelepţii branşei sale. El o primi cu căldură. Apoi urcară la prima căpetenie a şamanilor indieni, ea simţi un tremur de emoţie, el o privi rece şi-i făcu semn că-i în regulă. Nu rămase mult acolo, plecă spre zona în care se simţea acasă. De aici fu condusă, cumva forţat, spre o lumină gălbuie de unde apăru o entitate întunecată. O percepu că fiind Moise. Era tare mâniat pe ea. În faţa lui şi îşi reaminti că avusese nişte gânduri nu prea ortodoxe despre faptele lui. El îi trase o palmă. Ea se amuză. El se enervă şi-i mai trase una şi pe partea cealaltă. Pentru îndreptare. Ea rămase spăşită. Plecă de acolo mulţumită că scăpă doar cu atât. Ajunse la capătul unui tunel de lumină albă şi se văzu înconjurată de entităţi cunoscute, dar prea puţin prietenoase. „Vreţi să ne batem? le întrebă ea, ele văzură că nu au cu cine şi se retraseră dezamăgite. Sufletul Silvanei înaintă şovăielnic printre lumini roşii ce se unduiau precum trestiile prin spatele ei. După ce trecu şi de ele, rămase singură cu Anubis. „De aici va trebui să cobori singură", îi spuse zeul egiptean, „Dacă eşti deşteaptă, vei găsi drumul spre casă, dacă nu, te vei rătăci şi nu ştiu dacă va mai sări cineva să te ajute… vreodată". Silvana îşi aminti de sfaturile lui Eusebiu şi se avântă în căutarea unui tunel de lumină cunoscută, curată. „Să nu te laşi atrasă niciodată de prima lumină care-ţi iese în cale, uită-te bine, aşteaptă până găseşti acea energie care-ţi este cunoscută. Ai mare grijă că nu toate îţi sunt prietenoase, o bună parte sunt capcane, altele sunt pentru fiinţele lor de lumină". Povaţa-i prinse bine. Găsi, nu fără oarecare greutate, vreo două vortex-ul de energie care-i permiseră coborârea. Ajunse, într-un final, la lumina albastră în zona bine cunoscută a munţilor. Însă, nu reuşea nicidecum să găsească o casă locuită de oameni. Atunci înţelese că se afla în spaţiul din umbra pământului, copia fidelă a acestuia, unde lucrurile sunt la fel ca în planul fizic, au exact aceleaşi forme, aceleaşi dimensiuni, doar că nuanţa coloristă este mai estompată, mai în gri, iar oamenii nu au învelişuri trupeşti, ci sunt entităţi de energie joasă, poartă amprenta hainelor de pe pământ şi dau impresia că sunt îmbrăcaţi.

După câteva „aterizări" ratate, speriată că rămâne acolo, Silvana făcu un ultim efort, găsi „copia" peşterii din munte şi drumul spre pământ i se lumină brusc.

Atât de brusc, încât rămase în camera ei în poziţia gânditorului de la Hamangia, cu capul greu de gânduri, susţinut de nişte mâini tremurânde. Slăbită

şi fără vlagă, singură într-o încăpere atât de mică şi de plăpândă pe lângă vastitatea spațiilor galactice pe care tocmai le vizitate. Eusebiu, şamanul ei ghid, plecase în Mexic. Atunci îşi dădu seama că intrase într-o vârtelniță din care nu mai avea scăpare. Era prinsă între două lumi, la fel de reale sau de ireale. Nu mai era în stare să facă diferența. Trăise aceleaşi sentimente şi emoții alături de persoane la fel de dragi şi din lumea de dincolo ca şi pe pământ. „Trebuie să aflu adevărul. Nu ştiu cum. Undeva ... cred că am intrat pe o portiță şi acum nu mai găsesc cheița cu care să descui uşa, să fac declicul desprinderii de una din aceste lumi...”, spuse epuizată.

O bună parte dintre cei cu care se întâlni în săptămânile care urmară erau atât de preocupați de propriile lor viziuni încât unii şi-au abandonat familiile, alții locurile de muncă. Se dedicaseră spiritualității. Cei mai mulți însă, n-aveau nici o taină cu Dumnezeu. Bine ancorați în viața pământeană, nu păreau nici ei să aibă habar de lumea în care trăiesc. Îşi duceau zilele la fel de sentimentalişti şi îndatorați moral ca şi cei „treziți”. Aceştia înrămau chipurile strămoşilor antici, ceilalți lipeau afişe cu lideri politici, unii construiau altare spirituale, alții urne de vot. Trăiau la fel, în două lumi, una mai reală decât alta.

***

Alese din nou calea „călătoriilor”. „Doamne, ajută-mă să mă lămuresc”. De data asta se întâlni direct cu Anubis. Aceeaşi formă de lumină, caldă, prietenească. Zeul egiptean o conduse într-un spațiu de învățare, un loc unde credea ea că se află sufletele avansate. Acestea urmau să transforme o ființă umană într-un lider spiritual. Pe pământ, omul a trecut întâi prin câteva experiențe şocante pentru cultura în care crescuse şi învățase să o respecte, apoi a primit câteva explicații sumare de la alții care avuseseră şi ei câteva trăiri similare. După câteva astfel de similitudini – coincidențe, omul a început să se orienteze către aşa zisa lume paranormală. Atras de cei care păreau a cunoaşte câte ceva din acest domeniu, aceştia la rândul lor, crezând că dețin adevărul, i-au explicat taina lucrurilor necunoscute doar pe jumătate. Pentru cealaltă, spuneau ei, trebuia să urmeze cursuri, să le plătească. Prin eforturile sale proprii, omul a atins o lume care-l fascina. A căutat prin cărți, a căutat toate sursele de informații, sperând să găsească explicații pentru stărilor sale. Nimic. Nimic nu-l mulțumea, nici un autor al lecturilor citite nu reuşea să-i dea încredere. Nici unul nu deținea Adevărul. Nu cunoştea cheițele către adevăratele lumi.

S-a apucat singur să le caute, acolo unde credea el că se află, în planurile astrale.

Acum se afla tocmai în fața unor entități din lumea de dincolo, deținătoare de adevăruri.

– Vreai să afli Adevărul, ființă pământeană? – întreabă o entitate.

– Am venit să aflu taina trăirilor mele, sursa zbuciumului meu, taina acestei lumi frumoase…

– Omule, tu le cunoşti deja, doar că nu ți le reaminteşti, încercă să-l lămurească o ființă de lumină.

– Nu-mi amintesc decât că…parcă am mai fost pe aici şi…

– Eşti ca un copil care nu ştie ce e cu lumea care-l înconjoară. Te înțelegem şi vrem să te ajutăm, dar avem şi părinți spirituali care ne ajută şi ne îndrumă paşii.

– Vreți să spuneți că …?

– Sigur, şi noi am cerut ajutorul părinților noştri …

– Şi cum ați făcut asta?

Simplu, i-am chemat.

Omul ceru să vină părintele lui spiritual. Dintr-o lumină superioară răsună o voce.

– Fiule, am fost cu tine în toate viețile tale, îți cunosc frământările şi toate problemele sufletului… Acum vreau să te răsplătesc, să te ajut… să devii lider religios, dacă vrei. Să-ți îndrumi semenii pe calea spre adevărata libertate sufletească, spre ceea ce caută fiecare în adâncul ființei sale, spre liniştea şi iubirea eternă…

– Eu, lider religios?, întrebă omul nedumerit.

– Acesta nu-i părintele pe care-l cauți, îl avertiză o entitate miloasă. Tu, ca toți oamenii de pe pământ, ai în tine scânteia divină prin care eşti atras către locul tău din univers, către iubirea eternă…Doar că nu reuşeşti să te eliberezi de gândurile tale, de Karmele rezultate din faptele tale. Te sfătuiesc să te întorci în lumea în care trăieşti… Această lume nu-i pentru tine. Nu încă. Aici vii după ce ți-ai îndeplinit misiunea pentru care te afli acolo, îi atrase atenția o entitate.

– Şi cum să mi-o îndeplinesc?, întrebă omul

– Ai să ți-o reaminteşti la momentul potrivit. Nu fii curios înainte de vreme. Să nu faci lucruri necugetate… Lasă să vină totul de la sine. Nimic pe lumea asta nu-i întâmplător, totul are un rost bine stabilit. Nu te lăsa păcălit de vise, nu forța lucrurile…

– Dar n-aş putea afla acum?

– Cu respect pentru sufletul tău, nu ai voie. E prea devreme. Ai răbdare şi credință în Legile Divine, ca să nu fii pus în situația de a regreta mai târziu. Eşti la fel de înțelept ca toți cei care spun că dețin nişte adevăruri…

– Dar ei spun că-şi cunosc misiunea şi unii chiar acționează în consecință…

– Eşti la fel de înțelept... Lasă lucrurile să curgă de la sine. Nu forța Legea Divină. Acesta este sfatul meu...

Celelalte entități se puseră pe dat sfaturi.

– Nu renunța. Eşti o ființă înțeleaptă. Caută singur, te ajutăm şi noi dacă vrei...

– Cred că asta-i misiunea ta... acum.

– Să devin lider spiritual?

– Da, prinse curaj vocea superioară, văzând că omul rămase fixat pe obiectivul indus. De ce nu, ai toate calitățile, altfel nu ajungeai aici. Este o prevestire a ceea ce urmează să faci... Probabil, mai târziu.

– Eu vreau să aflu acum.

– O să fii pus în legătură cu o entitate de lumină foarte, foarte înaltă. Este lumina cu cea mai mare putere de convingere din spațiul cosmic. Ea deține secretul unei serii de combinări de forțe şi energii. Vei ajunge un lider spiritual de neîntrecut, vei putea conduce pământeni pe calea ei de lumină... Vei putea dărâma guverne dacă va fi cazul, sisteme bancare, vei fi o forță puternică în casa pământeană. Şi apoi, dacă sufletul tău doreşte, vei putea avea chiar şi vile de lux, iahturi, maşini... Asta numai dacă-ți doreşti cu adevărat să lucrezi pentru acea entitate.

– Şi ce trebuie să fac?

– Nimic... să accepți să te ajutăm noi.

Omul avu imaginea unei viziuni cu o lume a abundenței, o lume a debilităților mentale, a desfrâului, o lume de genul celei în care mai trăise. Se făcu declicul, trăia senzația că ştia acea lume, o cunoaşte şi... şi-o mai dori.

– Accept, spuse omul.

Silvana, care urmărise scena, rămase uimită.

– Aşa merg lucrurile pe aici? – îl întrebă pe Anubis.

– La fel ca pe pământ.

– Vrei să spui că va deveni lider religios... putred de bogat?

– Ca şi tine.

– Ca şi mine ce?

– Şi tu poți.

– Pot să devin... foarte de bogată sau smerit de religioasă?

– Poți orice, dacă accepți să fii ajutată...

– Ah, m-am prins, spuse Silvana râzând.

– Nu râde că şi tu vei fi... poate nu chiar atât de bogată.

– Te rog, insist, nu-ți bate joc de sufletul meu...

– Nu. Te iubesc prea mult. Numai că văd că nu pricepi nici acum...

Eşti la fel de naivă ca la început...

– Te rog, nu începe cu viețile anterioare... Există vreo Lege Divină care poate să oprească lucrurile astea?

– Există Legea liberului arbitru.

– Dar acest om pare să fie păcălit?

– El s-a lăsat păcălit, ca să aibă lumea la picioare.

– Şi ce se întâmplă acum, va merge acasă şi, ca prin magie, se vede în iahturi, predicând o credinţă despre care nu ştie nimic...

– Acum are o obligaţie.

– Şi dacă se răzgândeşte?

– Când se va răzgândi, va fi prea târziu.

– Cine sunt entităţile care-şi permit să facă un suflet de pământean slujbaşul lor?

– Sunt cei care nu au casa lor, îşi caută o casă într-un suflet labil emoţional.

– Poate cădea victimă orice om?

– Ca şi tine, cei care nu au un sprijin divin.

– Adică nu-L au pe Dumnezeu?

– Care nu au o dorinţă divină.

– Poţi să fii mai explicit?

– Să nu cauţi comori acolo unde trebuie să cauţi lucruri pentru care eşti pe pământ.

Să nu cauţi lucruri care să te facă să-ţi pierzi demnitatea de om liber.

Să nu faci lucruri care să te oblige la fapte lumeşti care să nu-ţi fie pe plac.

Să nu faci lucruri care să-ţi bage sufletul la alte karme.

Să nu faci ceea ce ţie nu-ţi place.

Să nu faci lumea să te urmeze într-o credinţă în care nici tu nu crezi.

Să nu te îmbogăţeşti din credinţă.

Să nu laşi lumea să creadă că tu ai mai multă protecţie divină.

Să nu îţi ridici casă din casa Creatorului nostru al tuturor

Să nu laşi o lume să creadă că tu eşti singurul deţinător al Adevărului.

Să nu crezi în toate entităţile care le vezi sau simţi în jurul tău.

Să nu dai ascultare decât acelor vorbe care sunt şi în sufletul tău.

Să nu te laşi înşelată de denumirile pe care le dau aceste entităţi.

Ele pot să spună că sunt Dumnezeu, Sfântul Petru, Mântuitorul Cristos.

Sunt din lumea întunericului.

Nu cunosc niciun Dumnezeu, nicio divinitate care să le pedepsească.

Ele au luat o altă cale, calea spre întuneric.

Să nu-ţi fie teamă.

Nu pot pune stăpânire decât pe sufletele fără protecţie divină.

Sunt fără putere în faţa luminii curate şi fără forţă în faţa sfintei cruci

– Ce se întâmplă când un suflet ajunge sub stăpânirea acestor forţe?

– Sunt fără căpătâi când sunt lăsate să intre în casa sufletului omului.

Sunt necruţătoare cu cei fără apărare.

Sunt la fel de diabolice ca şi cei care sunt în temniţele sufletului când nu cunosc faţa curată a divinităţilor de lumină.

Sunt fără cruţare dacă nu te ştii apăra.

Sunt cu mult mai primejdioase decât orice primejdie de pe pământ.

Eşti la mâna lor tot restul vieţilor, vieţilor tale.

Eşti sclavul lor şi te vor găsi oriunde te vei ascunde.

Te vor obliga să faci lucruri care nu-ţi plac ori te vor pune în situaţii jenante.

Te vor corupe cu tot felul de lucruri, de la obţinerea de bani uşor, până la obţinerea de demnităţi sociale înalte.

– Dar dacă un om este atras sentimental într-o astfel de capcană?

– Este la fel ca şi când ar fi acceptat. Greu e până-l locuieşte, apoi nu mai scapă. Fiinţa umană aleargă de la o entitate la alta pentru a-şi găsi refugiul, liniştea şi dă peste alte necazuri şi mai mari.

– Şi…?

– Ajunge în situaţia de a accepta pe careva până la urmă.

De regulă acceptă entitate care i se pare mai blândă.

– Şi poate apoi scăpa?

– Doar atunci când cad la o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere?

– S-o lase să locuiască în suflet.

– Până când?

– Până la capătul zilelor pământeanului.

– Asta seamănă cu vânzarea sufletului.

– Este o vânzare de suflet.

– Şi după moartea fizică?

– Rămâi cu entitatea.

– Adică în întuneric?

– În lumea ei, în lumea întunecată.

– Asta-i împotriva voinţei sufletului.

– Este până nu acceptă.

– Dacă refuză?

– Atunci suportă consecinţele.

– Există vreo lege divină la care se poate face apel?

– Există Calea Adevărului şi a Dreptăţii Divine.

– Şi ce prevede ea?

– Prevede că orice fiinţă din Universul acesta are drepturi egale.

– Şi drepturile celui oprimat cine le reprezintă?

– Sunt reprezentate de Legea celui care are Sufletul Curat.

Nu există ca o fiinţă să fie posedată de o altă fiinţă, fie ea şi din întuneric.

Dacă… nu au ceva de săvârşit împreună.

– Aici intervin karmele din viețile anterioare?

– Aici vin karmele din toate viețile.

Sunt puse în balanță, de-o parte şi de altă, cele bune şi cele rele.

– Şi cine le judecă?

– Sunt judecate de cei cărora le este acceptat accesul.

Aceştia sunt cei care au ceva de spus, cei care au participat la crearea lor.

Acolo te întâlneşti cu toți.

Cu toți cei cu care ai avut o neînțelegere, ai făcut o nedreptate, i-ai înşelat, i-ai umilit. Le-ai înşelat încrederea, i-ai schingiuit, i-ai omorât, i-ai folosit în scopuri josnice.

Le-ai cauzat suferințe sufleteşti, i-ai lăsat să moară de foame, frig sau le-ai lovit interesele.

În funcție de gradul de vinovăție, ei te vor judeca.

Nimeni altcineva.

Ei înclină balanța.

– Şi dacă o parte dintre cei implicați sunt în viața pământeană, ce se întâmplă cu sufletele care au ajuns la judecată?

– Sunt duse într-o zonă de carantină unde rămân să-şi revadă faptele şi să se căiască pentru ele.

Nu au libertatea să facă decât ceea ce le este lăsat să cunoască.

Ceea ce au de lucrat.

– Există acolo un şef sau e tot o Lege divină?

– Există o Lege Divină de care unele suflete iau cunoştință abia după ce s-au destrupat.

Toți oamenii o cunosc.

Este Legea Sufletului Liber.

– Şi dacă refuză să intre în carantină?

– Dacă nu intri în carantină, rămâi în bătaia vântului, fără loc şi fără casă divină.

– Înțeleg că cei care pun stăpânire pe sufletele pământenilor provin dintre cei care au refuzat sau le-a fost frică să intre în carantină. Însă cum poate un suflet să se apere de entitățile negative?

– Să nu crezi în nimeni niciodată.

Să nu faci jocul nimănui.

Să nu laşi să te linguşească.

Să nu laşi să te cucerească.

Să nu-i laşi să te pună să faci ce nu-ți convine.

Să nu cazi în patima iubirii din inimă.

Ființele de lumină nu te obligă la nimic.

Nu-ți cer nimic.

Nu vor supunerea nimănui.

Ele te ajută şi atât.

– Ce-i Purgatoriul? – întrebă Silvana, după o lungă meditație.

– Este casa pământului şi a umbrei acestuia.

– Când ajung sufletele acolo, înainte sau după carantină?

– Ajung după carantină.

– Se face o selecție?

– Singure aleg. Cele care au de plătit karme pe pământ, aleg să se reîncarneze.

Cele care au suflete în alte planuri astrale aleg să rămână în umbră până când îşi termină toate karmele.

– E mai plăcut să fii pe pământ? Sau în zona din umbră?

– E la fel, doar că în zona din umbră nu ai cu ce să te îmbraci...Aşa cum îți plăcea ție când erai în Egipt.

– Mulțumesc de compliment, eşti un gentilom, ca de obicei... Iartă-mă te rog, era o glumă...

– Eşti atât de curioasă că ai uitat unde te afli şi mai ales cu cine vorbeşti...

– Da, chiar aşa... Acum din două una, ori sunt sub stăpânirea unei entități întunecate, ori tu nu eşti zeul egiptean...

– Eşti condusă de o ființă de lumină.

– Cred că ființele de lumină nu se ocupă cu condusul...cu şcoala de şoferi din cosmos. Scuze, dar aşa mi-a venit să spun...

– Sunt o ființă de lumină care vrea să cunoşti adevărul.

Adevărul pe care pot să ți-l ofer eu.

Tu ai libertatea de a alege dacă vrei să afli mai multe sau să te opreşti aici.

Este alegerea ta.

– Înțeleg că dacă vreau să merg mai departe există riscuri mari. Şi dacă mă opresc aici, pățesc ceva? Adică trebuie să plătesc pentru informațiile pe care mi le-ai oferit?

– Totul se plăteşte, dar absolut totul.

– Nu prea îmi place cum sună asta...

– Sunt aici să te ajut, fără plată.

– Aşa parcă mi-e mai bine. Crede-mă sunt extrem de multe lucruri pe care nu le cunosc.. Pot să continui, să-ți mai pun întrebări?

– Riscă.

– Uite de exemplu aş vrea să ştiu dacă bunul Dumnezeu este aşa cum îl simt eu în suflet, blând, bun, iubitor, e prietenul nostru şi nu o autoritate superioară de care să ne temem...

– În acest moment eu pot considera că ai acceptat convenția.

– Vrei să spui că dacă te întreb mai departe sunt sub stăpânirea ta?

– Da.

– Dar eu spun că nu vreau să fiu sub stăpânirea nimănui.

– Atunci nu merge mai departe.

– Parcă ziceai că eşti o fiinţă de lumină…

– Aşa sunt toate entităţile până pun stăpânire pe un suflet.

Fac orice.

Uite eu îţi spun că sunt chiar bunul tău Dumnezeu.

De ce nu m-ai crede?

– Nu glumi cu astea. Pentru că…El ştie tot. Şi nu ar fi atât de subiectiv în afirmaţii.. şi nu ar conduce sufletele neştiutoare, ca şi mine, să vadă alte suflete neştiutoare cum cad în capcana entităţilor întunecate.

– Atunci de ce crezi că lasă lucrurile să se întâmple aşa? o întrebă zeul, intrând din nou în jocul ei.

– Eu presupun că există undeva o lege… Un ceva de genul pentru faptă şi răsplată.. Aşa simt eu în interiorul sufletului meu.

– Dacă aşa simţi atunci aşa e. Sufletul nu minte niciodată.

Dar la fel de adevărat este că poate uneori să-ţi joace feste.

Să crezi că l-ai întâlnit pe Dumnezeu sau o fiinţă de lumină…

Şi când acolo să dai peste o entitate negativă care să-ţi pară la fel de dragă.

Entitatea aceea dragă poate fi iubirea din sufletul tău pentru o persoană dintr-o viaţă anterioară.

Poate fi o fiinţă tare dragă pe care ai pierdut-o recent.

Poate fi orice fiinţă pe care ai iubit-o odată.

Poţi să crezi chiar că l-ai întâlnit pe Dumnezeu.

Dar nu-i acelaşi lucru.

Poţi întâlni o entitate dintr-o altă viaţă, aflată într-un circuit al planului astral.

Poate fi într-un plan mai înalt, dar care n-a cunoscut nici ea iubirea eternă.

O caută încă la fel ca tine.

Puteţi să vă bucuraţi de întâlnire ca de o dragoste sublimă.

Poate şi „călătoriţi” împreună ca în viaţa în care v-aţi iubit.

Iubirea lui Dumnezeu nu seamănă cu iubirea pământeană.

Iubirea faţă de Dumnezeu este o chemare mult mai mare care nu are asemănare cu nimic trupesc, cu nimic pământean.

Este acea chemare pe care o simte orice fiinţă, orice vietate către ceea ce nu se poate spune.

Către ceea ce nu se poate exprima.

Nici nu se poate compara cu nimic decât cu bunul tău Dumnezeu.

Eşti mulţumită?

– Tocmai mi-ai luat o greutate de pe suflet şi mi-ai pus alta… Cum pot oamenii să facă deosebirea între acea iubire pe care o simt toţi într-un moment sau altul al vieţii lor, între veneraţia pe care o poartă divinităţilor şi iubirea de Dumnezeu?

– Aici este marea, marea obişnuință a oamenilor, să-l iubească pe Dumnezeu cu inima şi nu cu sufletul.

Inima este pentru oameni, sufletul pentru Dumnezeu.

În sufletele oamenilor există o matrice care corespunde cu matricea lui Dumnezeu. Fiecare ființă o are, este formată dintr-o serie de simboluri divine care au corespondent în matricea Creatorului nostru al tuturor.

Nu se pot confunda, nu au cum…

Sunt la fel de singulare ca amprentele unei mâini, dacă e să vorbesc pe înțelesul tău. La fel ca Luna cu Soarele, Luna aleargă după Soare, iar el îi dă lumină.

Ce simți tu pentru bunul Dumnezeu confunzi uneori cu iubirea pentru ființele dragi.

Nu trebuie să te laşi amăgită de aceste sentimente pentru că ele te pot duce către entități false.

Ele te pot orienta spre calea pierzării.

Fă diferență între iubirea din inimă şi iubirea din suflet.

Sufletul îți va vorbi singur.

Nu ai nevoie de translatori pentru a-L iubi pe Dumnezeu.

Nu ai nevoie de ghizi pentru a-L găsi pe Dumnezeu.

Nu ai nevoie să-ți vinzi sufletul pentru a-L găsi pe Dumnezeu.

Nu ai nevoie să te umileşti în fața celor care pretind că-L slujesc.

Ai nevoie să-ți găseşti pacea şi liniştea interioară.

Restul… vine din matricea Sufletului tău.

– Dar entitățile astea false care se interpun în drumul sufletului către Dumnezeu n-au şi ele inimă, nu țin şi ele la cineva?

– Ele au o inimă înfrânată. Nu-şi dau seamă că greşesc decât atunci când sunt înfruntate cu cei la care au ținut.

Cu cei care, într-o anumită viață au fost în stare să-şi scoată sufletul şi să îl pună în palmă.

Sufletul lor a fost cândva foarte rănit şi de atunci au pornit pe căi greşite.

Când întâlnesc persoana care le-a rănit sufletul sunt în stare să o omoare.

Însă, pe pământ, sufletele oamenilor nu sunt chiar lăsate de izbelişte.

Fiecare suflet de om are câte o familie spirituală.

Sunt îngerii voştri păzitori.

– Cum putem şti că sunt ei ?

– Cu toate simțurile, aici intră în acțiune unitatea suflet, inimă, corp şi minte.

Intuiția are un rol esențial dacă-i lăsată liberă…

– Asta seamănă cu aflarea unui puț de apă într-un deşert…

– La fel cum ai găsi o oază de linişte în răcoarea pădurii…

La fel cum ai găsi o adiere de vânt în ramurile copacului tău preferat…

– Vrei să spui că sunt cu mine tot timpul?

– Sunt în tot ce are omul mai frumos şi vor să-l ajute dacă sunt chemați.

Altfel sunt neputincioşi. Nu pot încălca liberul arbitru.

Depinde foarte mult şi de curățenia sufletului aflat la necaz.

Dacă nu-i curat nu-i lasă să intervină cei din latura întunecată.

Îngerii sunt la fel de îndurerați ca şi cel în suferință.

Să nu uiți asta niciodată.

Indiferent cât de „păcătos" este acel suflet ei vor să-l apere…

– Ce-i împiedică cel mai tare?

– Sunt ritualurile la care fac apel ființele umane.

Acele vrăji prin care cred că scapă, acele lucruri pe care nici ei nu le înțeleg, pe care unii le fac crezând că aşa e bine, că sunt în concordanță cu voința divină, fie că sunt preoți sau simplu muritori, că sunt inițiați sau oameni cu pregătire înaltă, toți lucrează cu entități negative.

– Şi atunci ce faci?

– Este alegerea ta.

– Cunoşti o altă portiță mai uşoară?

– Da. Îți vinzi sufletul.

– Cam scump e drumul acesta. Dacă pe calea către bunul Dumnezeu, trebuie să plăteşti cu sufletul…? Sincer nu mi se pare un preț prea corect. Din partea celor care-l cer…

– …

– Cred că trebuie să mai existe o cale de cunoaştere. Calea corectă, cinstită… Numai că nu ştiu de ce-i atât de ascunsă, de ce nu-i la îndemâna fiecărui om.

– Acesta-i adevărul pe care îl ştiu eu. Poate o fi şi altul, dar eu încă nu-l cunosc…

Mai ai întrebări?

– Da. Eşti fiul lui Isis şi Osiris, eşti fratele lui Horus?

– Şi tu eşti fiica lui Osiris…

– Glumeşti?

– Sunt anumite lucruri cu care nu se fac glume.

Ți-am spus tot Adevărul pe care l-am cunoscut eu.

Osiris s-a născut în Carpați.

El a fost om, ca şi Isus Cristos.

Osiris a fost om, ca şi Isis, ca şi Horus, ca şi Ra, ca toți zeii egipteni.

Au fost oameni care au cultivat credința lui Ra.

Credința în forța protectoare a Soarelui.

Credință preluată de toate popoarele libere de zei falşi.

Osiris este lumina lui Dumnezeu, ca şi Cristos.

Osiris s-a născut în Carpați.

Are o legătură sufletească cu tine.

Repet.

Osiris s-a născut în Carpați.

Te-am prezentat celor care au ceva de spus în această lume a ființelor de lumină.

Mai departe,

Vei face ceea ce ai de făcut.

Nu vei şti decât atunci când va veni timpul potrivit.

Nu vei mai avea acces la lumea aceasta.

Misiunea ta s-a încheiat.

– Dumnezeule mare, ce mi-ai spus acum sună a avertizare... sau... mai degrabă pare o amenințare...

Ascunsă-i calea spre tine, Doamne, oftă Silvana.

***

Anubis plecă. Silvana rămase pe gânduri. Auzi o voce caldă, familiară, însă destul de autoritară. I se păru tare cunoscută.

– Eşti Aici şi Acum, totul este în tine.

Nimic nu-ți este necunoscut.

Ai în tine atâtea date câte are şi Anubis.

Eşti la fel ca toți oamenii de pe pământ.

Eşti ca oricare muritor de rând.

Eşti la fel de curioasă şi la fel de singură în aflarea Adevărului precum este şi Anubis.

Eşti la fel de binecunoscută precum este şi Osiris.

Este o înălțare la fel cum este a oricărui om.

Toți sunt bine cunoscuți cum eşti şi tu, toți sunt o singură ființă de lumină cu o foarte mare putere energetică.

Toți se bucură de iubire din partea Creatorului nostru al tuturor.

Toți sunt ființe iubite.

Toți au locul lor în spațiul astral.

Toți cunosc Adevărul, dar nu-l descoperă la fel...la fel de repede.

Unii au rămas să cunoască o cale pe care o credeau adevărată, la fel ca tine, alții au mers înapoi să-şi găsească începutul, alții au lăsat totul în urmă şi caută o altă cale.

– Şi de ce nici unul nu descoperă adevărata cale...?

– Pentru că au o foarte mare teamă de a vedea Adevărul. Adevărul doare.

A vedea cât de naivi au fost căutând Adevărul prin alte lumi subiective, prin lumile inventate de mintea lor.

Sau prin temple vechi, prin foste mănăstiri, lăcaşuri de cult antice, prin alte urme lăsate de strămoşii lor.

Sunt locuri cu o mare încărcătură emoțională, dar nu-s Adevăruri.

Nu-s locuri care să le ofere Adevărul, sunt amprente emoționale.

Sunt locuri la care s-au închinat oamenii când au trăit pe acest pământ şi au o amprentă emoțională puternică, dar nu-s Adevăruri.

Sunt rugămințile oamenilor care au lăsat o mare emoție, sunt locuri de sacrificiu, sunt suferințe puternice, sunt o adunare a celor care au suferit, sunt foarte periculoase.

Tu caută Adevărul în locurile curate, în locurile care nu au fost afectate de sânge, de gânduri sau credințe vechi sau de altele noi.

Caută Adevărul în cadrul naturii curate.

Caută Adevărul în iubirea celui care nu a suferit, în iubirea celui care nu a avut karme de plătit, în iubirea Tatălui Ceresc.

Caută Adevărul în animalele sălbatice care n-au cunoscut lumea, care n-au cunoscut frica, care n-au cunoscut forța distrugătoare a lumii pământene. Caută să le vezi comportamentul, să le vezi libertatea sufletului.

Caută să afli Adevărul în lumea celor care nu cuvântă, în lumea celor care ştiu să facă sufletul liber şi nu în a celor care sunt dependente de alte ființe.

Caută Adevărul în arbori, în vegetația care n-a cunoscut amprenta pasului omului, în vârful munților, în adâncul văilor.

Adevărul se află în sufletul omului care le-a cunoscut pe toate, dar a uitat.

A uitat, prins în hățişurile sociale şi ale suferințelor karmice.

A uitat, prins în hățişurile cunoaşterii legilor sociale din lumea în care trăieşte.

A uitat, prins în învățătura unor reguli de comportament după care să se ghideze să nu iasă din rândul lumii sale.

Este prea ocupat cu învățarea regulilor pământene şi nu mai are timp pentru aflarea Adevărului.

Adevărul nu-i la îndemâna oricui, dar nici nu-i ascuns.

* * *

Trei zile Silvana țesu pe toate fețele învățăturile primite. „Caută Adevărul în sufletul celui care n-a avut karme de plătit”. Asta-i mai greu de găsit, îşi spuse ea. Un suflet fără karme nu se află pe pământ, ce să caute aici? El nu mai are de

împărțit cu nimeni nimic, e liber să plece acolo unde-i este locul. „Adevărul se află în sufletul omului care le-a cunoscut pe toate, dar a uitat. Nu-i la îndemâna oricui, dar nu-i nici ascuns”, învățătura asta pare mai pământeană, gândi ea

Silvana se întâlni din întâmplare cu Veronica, o pasionată de istoria antică. Citise tot ce apăruse în domeniu, căutase în arhivele vechi, în scrierile şi studiile arheologice, era preocupată de rădăcinile credinței precreştine. Silvana îi povesti, în mare, despre preocupările sale şi o bună parte din lucrurile care i se relevaseră.

– Vera, am o nedumerire, poate reuşeşti să mă luminezi. Uite despre ce e vorba. Herodot spune că după ce Zamolxis a „propovăduit” nemurirea în Carpați şi că „în al patrulea an, el s-a ivit din nou tracilor”. Ce crezi tu că a vrut să spună istoricul grec prin asta?

– Că tracii se credeau un popor nemuritor, scrie şi Eliade despre asta. Că sufletele sunt nepieritoare, că sunt veşnice, că...ei trăiesc din reîncarnare în reîncarnare...

– Eu zic altceva. Cred că, mai degrabă, Zamolxis a vrut să dea strămoşilor noştri speranța în învierea de după moarte, decât dreptul la reîncarnare.

Vrei să demonstrăm asta?

Hai să vedem:

De unde aveau carpatinii credința în înviere?

Cineva trebuia să le-o transmită, nu?

– Da.

– Cine?

– Zamolxis ai zis.

– Bun. Şi Zamolxis de unde ştia ?

– De la Pytagora.

– Exclus... În vreme aceea, teoreticienii lui Pytagora îşi băteau capul să dovedească existența lui UNU. Capatinii lui Zamolxis îl aveau deja. Pytagora era Maestrul unei Grecii laice, cu o pleiadă de zei falşi. Zamolxis era conducătorul unui teritoriu sacerdotal... Deci cade.

Şi totuşi...cine l-a învățat a Zamolxis?

– Preoții egipteni, după cum susțin unii.

– Buun. Ce avem în Egipt la vremea când Herodot spune că a trăit Zamolxis?

Cu 500 de ani înainte de Cristos, „fiul învingătorului Babilonului, Cambyse, năvăli asupra Egiptului cu nenumărate oşti înfometate ca nişte lăcuste, pentru a pune capăt religiei egiptene, a cărei origini se pierdea în negura timpului”. Asta spun zapis-urile Egiptului antic. Zamolxis l-a văzut, deci, pe Cambyse, despotul persan, vrednic moştenitor al ticăloşiilor din Niniye şi Babilon, pustiind templele egiptenilor.

Aşadar, Zamolxis ar fi putut avea doar mângâierea de a aduna suspinele lui Isis şi Osiris, înainte de a se fi întors acasă.

Să presupunem, totuşi, că, în acele vremuri tulburi, a apucat să intre în templele Egiptului.

Întrebare: În ce a constat inițierea lui Zamolxis?

– Simplu. În tainele lui Isis şi Osiris, răspunse Veronica.

– Bun. Presupunem că Zamolxis a fost primul muritor care a ridicat „vălul lui Isis”. Şi? Ce a văzut?

– A văzut două coloane, spune hierofanul. „Cea roşie reprezintă urcuşul spiritual spre lumina lui Osiris, cea neagră robia sa. Oricine se apropie de ştiința şi doctrina noastră îşi pune viața în joc. Nebunia sau moartea, iată ce va găsi cel slab şi rău”.

– Aşa. Acum. Cine este Osiris?

– Este soțul lui Isis.

– Acesta-i mit. Bine ticluit. Adică puțin inversat. Mă rog, cu timpul i s-a dat o cu totul şi cu totul altă semnificație. Dar să mergem pe fir.

Ce spun zapis-urile Egiptului antic?

Că în al 28 – lea an de domnie Osiris a fost sacrificat.

Ce a făcut până atunci?

– Stai să luăm scriptele.

– Luăm…

– Scrie că: Osiris a fost rege.

A civilizat o lume întreagă.

A traversat-o fără arme.

A cucerit-o cu vorbe convingătoare,

Cu cântece şi poezii.

A avut 28 de ani de domnie

Şi i-a eliberat pe egipteni de modul de viață primitiv.

Atât.

– Bun. Scrie că s-a născut în Egipt? Nu scrie. Specialiştii egipteni îl plasează ba la est de Nil, ba la vest, ba în Libia… oriunde, numai la ei nu i-au găsit un loc de naştere. Deci: Osiris este un „domnitor” adoptat de egipteni.

Are Osiris o reprezentare printre zeitățile egiptene? Are. Au găsit un chip uman având pe cap două coarne de berbec. Deasupra scria O-sir-is. „Neconvingătoare”, spun toți egiptologii.

Toți zeii Egiptului au fost regi sau faraoni. Toți sunt reprezentați antropomorf. Regele suprem, Ra. Zeul Soare, cap de şoim, cu aripile larg deschise. Deasupra, discul solar. Amon-Re, coroana lui consta într-un modius având deasupra două pene înalte. Horus, Zeul Cerului, simbol al regalității divine, formă antropomorfă până la umeri, cu cap de şoim. Şi exemplele pot continua.

Acum. Cum ne este înfăţişat Osiris?

În portretele murale şi statuete, el apare ca un păstor, cu barbă şi plete, ca un iubit conducător spiritual. O siluetă înaltă purtând un toiag…

– Opreşte-te un pic… Această reprezentare a fost descoperită recent şi de către cercetătorii români într-una din peşterile din Carpaţi. Nu ştiu să-ţi spun în care. Nu cumva…?

– Vedem.

În Egipt, Osiris are nume dar nu şi loc,

În Carpaţi, are loc dar n-are nume.

Egiptenii au zei-faraonii lor şi câteva piramide,

Carpatinii, un „păstor" autentic şi munţi-piramide

Şi dăm doar o singură dovadă;

Vârful Toaca versus Piramida Kheops.

În Egipt, Osiris a rămas doar într-un Mit,

În Carpaţi trăieşte printr-o Baladă.

Şi acum.

Comparăm Mitul egiptean cu Balada carpatină…

În Egipt, Osiris a fost omorât de fratele său Typthon şi cei 72 de complici.

În Carpaţi a fost omorât de „baciul ungurean şi complicele vâlcean".

În Egipt a fost căutat şi plâns de zeiţa Isis.

În Carpaţi de „măicuţa bătrână, cu brâul de lână".

În Egipt a înviat şi s-a însurat cu frumoasa zeiţă,

În Carpaţi a făcut nuntă c-o mândră crăiasă.

Buuun. Ce avem aici? Avem trei elemente comune:

SACRIFICIUL – SUFERINŢA- ÎNVIEREA

Aşadar… Cu „Cheia" Mitului am deschis „Lacătul" Baladei.

Aşaaa. Iată că am refăcut arcul din Carpaţi în Egipt. Ne mai lipseşte o Cheie.

Mergem mai departe. Să vedem ce a propovăduit Osiris?

„Punctul central al credinţei lui Osiris este speranţa în înviere. Transformarea omului în nemuritor", scrie egiptologul Sir Wallis Burge.

Şi acum te întreb pe tine Veronica; Nu ţi se pare cumva că seamănă ce propovăduia Osiris cu ceea ce nu înţelegea Herodot că făcea Zamolxis?

– Ba, parcă Osiris ar fi înviat… Zamolxis s-ar fi reîncarnat.

– Bine. Iată ce spune mai departe egiptologul. „Cu mii de ani înaintea apariţiei creştinismului, adepţii lui Osiris credeau în înviere".

„Osiris avea control absolut asupra vieţii".

„Osiris avea puterea de a judeca imparţial faptele şi cuvintele oamenilor, cei drepţi erau răsplătiţi, cei răi şi vicioşi erau pedepsiţi".

„Osiris avea această putere deoarece a trăit pe pământ".

„Osiris a fost purificat prin suferinţă şi moarte şi apoi a înviat".

„După înviere, Osiris avea puterea de a acorda continuarea vieții în Paradis”.

„Osiris a fost prima divinitate din istoria omenirii care a înviat din morți”.

– Stai puțin Silvana… Şi Mântuitorul nostru Isus Cristos a fost sacrificat de frații Lui evrei. A fost plâns de Maica Preacurată şi-apoi… a înviat din morți.

Şi El este „Păstorul credincioşilor”. Şi El împarte dreptatea. Şi El are puterea de a acorda dreptcredincioşilor continuarea vieții în Rai. Şi El poartă toiag de păstor. Nu?

– Da. „Şi dacă n-a înviat Cristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică şi, zadarnică este şi credința voastră”. Aşa zis-a Pavel către Corinteni.

Dar… Să vedem ce propovăduia Isus Cristos.

Iată ce spune apostolul Luca: Isus a zis ucenicilor săi: De aceea vă spun vouă: „Nu vă îngrijorați, cu privire la viața voastră, gândindu-vă la ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca.

Viața este mai mult de decât hrană şi trupul mai mult decât îmbrăcăminte.

Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grânar: şi totuşi Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările?

Şi apoi, câți dintre voi, chiar îngrijorându-se poate să adauge un cot la lungimea zilelor?

Deci dacă nu puteți face nici cel mai mic lucru, pentru ce vă mai îngrijorați de celelalte?

Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes, totuşi vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat ca unul dintre ei.

Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea, şi nu vă frământați mintea.

Căci toate aceste lucruri Neamurile lumii le caută. Tatăl vostru ştie că aveți trebuință de ele.

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția”.

Acum. Ce vrea să ne transmită Isus Cristos prin aceste frumoase cuvinte?

– Ne transmite Puterea Cuvântului Său, răspunse Veronica.

– Şi… un lucru de Mare, Mare, Mare Preț. Isus Cristos ne dă A Treia Cheie pentru Lacătul Carpatin.

”Că la nunta mea
A căzut o stea,
C'am avut nuntaşi
Brazi si păltinaşi,
Preoți, munții mari,

Paseri, lăutari,
Păsărele mii,
Şi stele făclii!...”

Şi-am refăcut triunghiul învierii: PĂSTORUL MIORITIC – OSIRIS CARPATIN – CRISTOS PĂSTORUL DREPTĂŢII.

– Asta înseamnă că religia creştină a plecat din Carpaţi...afirmă Veronica.

– Că a plecat nu-i sigur, da, că a fost aici e o certitudine.

Deocamdată ştim că până la 28 –lea an de domnie, Osiris a traversat o lume întreagă propovăduind învierea şi civilizând-o. Când vom ştii şi ce a făcut Mântuitorul nostru până la vârsta de 28 de ani, atunci vom putea spune că religia creştină a plecat sau... poate a revenit în Carpaţi.

***

Încercând să descopere ceva pe care mintea lor nu-l putea gândi, Silvana şi Veronica iscau noi paradoxuri. În iscodirile lor apucaseră să dea drept de cetate misterului. Ori, raţiunea le rămase cuprinsă şi învăluită în două dimensiuni: în lumea astrală şi în cea din spaţiu-timp.

– Unde crezi tu, Veronica, că s-au stricat lucrurile? În ce moment al istoriei a intervenit acea ruptură între om, natură şi divinitate?

– Silvana eu pot să-ţi spun un singur lucru şi o să ţi-l spun printr-o pildă. Fii atentă. Se zice să un grup de oameni de ştiinţă au pus într-o cuşcă cinci maimuţe şi în mijlocul cuştii o scară, iar deasupra scării o legătura de banane. Când o maimuţă se urca pe scară să ia banane, oamenii de ştiinţă aruncau o găleată cu apă rece pe celelalte care rămâneau jos. După ceva timp, când o maimuţă încerca să urce scările, celelalte nu o lăsau să urce. După mai mult timp nici o maimuţă nu se mai suia pe scară, în ciuda tentaţiei bananelor. Atunci oamenii de ştiinţă au înlocuit o maimuţă... Primul lucru pe care l-a facut aceasta a fost să se urce pe scară, dar a fost trasă înapoi de celelalte şi bătută. După câteva bătăi nici un membru al noului grup nu se mai urca pe scară. A fost înlocuită o a doua maimuţă şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Prima maimuţă înlocuită a participat cu entuziasm la baterea novicelui. Un al treilea a fost schimbat şi lucrurile s-au repetat. Al patrulea şi în fine al cincilea au fost schimbaţi. În final, oamenii de ştiinţă au rămas cu cinci maimute care, deşi nu primiseră niciodată o baie cu apă rece, continuau să lovească maimuţele care încercau să ajungă la banane. Dacă ar fi fost posibil ca maimuţele să fie întrebate de ce îi băteau pe cei care încercau să se caţere pe scară, răspunsul ar fi fost "Nu ştim. Lucrurile întotdeauna au fost aşa aici..."

– Of, of, of…Aceasta-i cea mai raţională explicaţie pe care am primit-o vreodată.

Şi totuşi, mă gândesc că s-ar putea ajunge până la scara aceea făcând abstracţie de mistic, mergând pe calea terestră, practică.

Hai să deşirăm ţesătura legilor, a normelor de conduită umană. Mergem pe fir până la începuturi. Plecăm de la premisa că izvoarele dreptului se află în conduita morală a celor care au emis primele acte juridice.

Buun. Cine sunt cei care au decis să arunce prima găleată cu apă?

Sunt nişte oameni. Ocupau funţii sociale de vârf. Îşi atribuiseră calităţi de zei.

Să le vedem faptele.

Pornim din Orient. Codul lui Urucagina, datat în 2350, î.H. Prevede ca hoţii, ca şi persoanele acuzate de adulter, să fie omorâţi cu pietre, cu numele „crimelor" lor înscris pe ele. Tăbliţă de argilă, din 1850, î.H. Prima hotărâre judecătorească. În cazul uciderii unui funcţionar al templului, trei bărbaţi găsiţi vinovaţi au fost executaţi în faţa casei victimei.

Mai departe. Codul lui Hammurabi de pe la 1700 î. H. Regele babilonian instituie răzbunarea privată, „ochi pentru ochi". Pe la 1300. Profetul Moise coboară cu „Cele zece porunci" de pe Muntele Sinai.

Ei bine, aici cred că omenirea s-a încâlcit.

Anul 666 a fost un an crucial pentru umanitate. De aici încolo „maimuţele s-au bătut singure". Conducătorii Romei au plasat răzbunarea privată în spaţiul statal. Distincţia public-privat a fost cuprinsă, prima dată, în Dreptul Roman. În Grecia, pleiadă de zei, bine orânduiţi în cosmos, au fost legiferaţi şi pe pământ. În 621 î.H. apar cele mai dure acte normative din toate timpurile. Legile lui Dracon prevedeau pedeapsa cu moartea pentru mai multe ofense aduse autorităţilor zeificate ale statului atenian. Omul nu avea drept să-şi aleagă religiile, nici a se îndoi de zeităţile Cetăţii. Aşa a fost condamnat Socrate la moarte. „Nu considera zei pe cei pe care Cetatea îi considera"… Asta i-a fost vinovăţia.

– Observ că tu te strădui să demonstrezi ceva, o întrerupse Veronica.

– Vreau să înţeleg în ce împrejurări au fost emise primele scrieri despre credinţa dacilor, mă rog, a tracilor şi existenţa conducătorilor acestora. Deocamdată singurele noastre mărturii sunt cele spuse de „scriitori" greci. Or, observăm că istoricul Herodot, spre exemplu, a trăit într-o vreme în care justiţia din Atena funcţiona strict după Legile draconice. Are logică ce spun? Bun.

Atunci mă întreb, cum putea Herodot să scrie adevărul despre înaintaşii noştri, chiar dacă-i cunoştea, fără să-şi pericliteze viaţă în ţara lui? Putea el spune că dacii credeau în învierea de după moarte, ori că se credeau nemuritori? Îşi putea asuma riscul să scrie că zeii atenienilor erau de fapt doar nişte închipuiri ale conducătorilor lor? Hai să ne punem în locul acestui om. Gândeşte-te, a ajuns o autoritate în Atena, îşi câştigase o anumită simpatie publică,

autoritățile erau cu ochii pe el, ce putea spune? Şi-a rezumat şi el „jurnalul de călătorie” la ce i-au povestit elenii lui, cum că în Carpați trăiesc nişte barbari care-şi trimiteau, din patru în patru ani, câte un sol la Zamolxis. Şi ca să dea bine, probabil că a mai pus ceva şi de la el, subliniind că nu-i sigur nici pe zeul acela.

– Eu cred că ar trebui să-i mulțumim lui Herodot, spuse Veronica.

– Să-i mulțumim, pentru ce ?

– Că ne-a spus măcar cam în ce perioadă a trăit Zamolxis. Că dacă era după noi n-aflam în veci.

Zamolxis al nostru rămânea mai ascuns decât divinitatea lui Pytagora.

„Numărul sacru este cifra Zece, Zece şi nu Nouă, Zece şi nu Unsprezece. Cuprinde-le cu a ta înțelepciune. Caută, observă gândeşte, Infinitul începutului,infinitul sfârşitului, Infinitul binelui, infinitul răului, Infinit în înalt, infinit în adânc, în Răsărit şi în Apus, În Nord în Sud, Şi ce se află mai presus, Deasupra tuturor? Ce număr poți rosti înaintea numărului Unu? Pecetluieşte-ți buzele şi gândeşte. Unitatea dintre viu şi cel veşnic viu Din ce-i făcută, nu din cifra Zece? Ia zi Silvana, unde-i Zamolxis?

– Cred că s-a ascuns în Tabelul lui Mendeleiev… glumi Silvana.

– Herodot ne-a mai spus ceva. De care, fără opera lui, habar n-avem. „Căci ei (tracii) cred că cel care tună şi fulgeră, nu e alt zeu decât al lor”. Grecul spune că ai noştri trăgeau cu arcurile pentru a-l îmbuna pe Gebeleisis… Poate că trăgeau cu săgețile să se solidarizeze el. Din mitologia românească ştim că „Zeii Carpatini” vorbeau prin tunete. Se spune că aşa comunicau strămoşii noştri cu Zamolxis.

– Tunete ies şi din anumite piramide egiptene. Asta-i fapt dovedit. Şi piramidele-s create de minți nepământene, nu? Dar ce spui tu e o altă temă de analiză…

– Sper Silvana, că odată şi odată ne-om aşeza şi noi în … ”peştera” noastră. Şi vom avea comorile noastre spirituale…

– Numai să nu ne fie ruşine de ele…

– Simt eu aici în adâncul sufletului meu că strămoşii noştri, carpatinii lui Ossiris, Gebeleisis sau Zamolxis şi lupii daci ai lui Burebista, au avut sufletele tot atât de curate ca şi locurile în care au trăit.

Toate numele astea au trăit odată pe acest pământ… Au fost numiți sălbatici de către alții. Dar… sălbăticia lor este asemenea celor care nu cuvântă, a animalelor cu sufletul liber, a vulturilor din înaltul cerului. Înțelepții din Carpați au căutat, fiecare în felul lui, o cale de înălțare sufletească şi nu una de cotropire a altor neamuri. N-au râvnit la bunurile şi teritoriile altora. Nu şi-au târât poporul prin bătăliile de prădare. Şi, un lucru extrem de important, nici unul din conducătorii strămoşilor noştri n-a încercat vreodată să impună cuiva propria lui credință. Până la venirea romanilor, eu n-am auzit de vreun cod dacic de legi care

să facă referire la vreo religie. Poate… tocmai de aceea s-au născut acum atâtea curiozităţi, asupra modului lor de a trăi, de a se ruga, sau poate… chiar ei ne transmit din când în când câte ceva… încercând să ne ostoiască ori să ne provoace setea de cunoaştere ori… să ne orienteze către izvoarele credinţei lor.

Discuţia fu întreruptă de Dumitru, profesor de religie, pasionat şi el de cultura şi civilizaţia veche. Dumitru îşi petrecuse toate concediile prin locurile străvechi începând cu Grecia, Egipt, Tibet şi terminând cu mănăstirile româneşti.

– Acum de unde vii, Dumi? – îl abordă Veronica.

– Fetelor, vreau să vă spun că am avut o experienţă uimitoare…Uitaţi! şi acum mi se face pielea de găină când mă gândesc.

– …

– Am fost zilele trecut pe vârful Craiva, aici în partea asta a Hunedoarei. Auzisem că există acolo sus un loc de închinare al dacilor. M-am dus împreună cu nişte prieteni să-l vizităm. Când am ajuns spre vârf, brusc s-a iscat aşa o furtună cu trăsnete şi fulgere c-am zis că-i sfârşitul lumii. Toţi am rămas ca paralizaţi, un pas n-am mai putut face în faţă…şi nici în spate.

– Şi ce aţi simţit?- întrebă Silvana.

– Am fost înconjuraţi de trăsnete, uite aşa roată, roată, roată, se formase un cerc de fulgere… ne-am aşezat în genunchi şi ne-am rugat lui Dumnezeu, apoi totul s-a limpezit ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Dumi, tu ce crezi că a fost acolo?

– Eu cred că nu poate oricine să se apropie de Dumnezeu.

– Crezi că Dumnezeu v-a înconjurat cu trăsnete? întrebă Veronica.

– Nici vorbă. Îţi spun eu Dumitru. A fost zeul dacilor, răspunse Silvana.

– Probabil că L-oi fi mâniat…

– Pe cine, pe zeul dac?

– Doamne fereşte…de Dumnezeu vorbeam.

– Scuză-mă, Dumitru, dar treaba asta cu mâniatul nu-mi place. De ce să se supere Dumnezeu că urci pe un munte la un locaş sfânt? Acesta chiar nu-i un motiv serios de mânie divină, indiferent câte păcate ar avea un om.. Mai degrabă poate că voi aţi asistat la un fenomen produs de o forţă nepământeană sau, e posibil ca acel templu dacic să fie apărat de o putere energetică ce se descarcă prin trăsnete şi fulgere.

– Nu cred, Silvana, şi îţi voi da câteva pilde din Biblie. Iată spre exemplu ce-i spune Dumnezeu lui Moise atunci când l-a ales să conducă poporul evreu: „Nu te apropia de locul acela; scoateţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt”. Şi apoi, după ce l-a ajutat pe Moise să-i scoată pe evrei de sub stăpânirea egipteană, Dumnezeu s-a mâniat până şi pe ei şi Domnul a zis lui Moise: „Văd că poporul acesta este un popor încăpăţânat. Acum, lasă-Mă. Mânia Mea are să se aprindă împotriva lor. Şi-i voi mistui, dar pe tine te voi

face strămoşul unui neam mare”. Astea nu-s închipuiri, astea-s vorbe scrise în Sfânta Scriptură.

– Hai să dăm crezare celor care au scris Biblia, dar acum te întreb pe tine ca absolvent de teologie, tu crezi că Moise a vorbit chiar cu Dumnezeu?

– Moise l-a văzut... scrie în Exodul, „Vederea lui Dumnezeu”. „Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab şi Abihu, şi cu şaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăţirea lui”. Ei au stat faţă-n faţă cu Dumnezeu...

– Dumnezeu este Totul, Dumitru, fără chip şi fără formă... El este Creatorul nostru al tuturor, interveni Veronica

– Noi suntem făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

– Se prea poate, numai că nu are cum să fie, după obiceiurile, năravurile şi mâniile noastre... Eu însă stau să mă întreb, de unde ştia poporul evreu că cel cu care a stat de vorbă Moise era Dumnezeu şi nu o altă entitate de lumină?

– Pentru că aşa s-a recomandat. „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”.

– Bine, dar şi scriitorul american Neale Donald Walsch a relatat nişte dialoguri neobişnuite cu Dumnezeu. Cărţile lui Walsch s-au vândut în milioane de exemplare, poate tot atâtea câte Biblii s-au scos în ultimii două mii de ani, preciză Veronica.

– Diferenţa dintre autorul „Conversaţiilor cu Dumnezeu” şi autorii „Vederea lui Dumnezeu” constă tocmai în titlurile celor două lucrări, spuse Silvana. Unul s-a bazat pe claraudiţie, celălalt pe clarvedere. Percepţiile au fost diferite. Amândoi l-au personalizat pe Dumnezeu, adică i-au atribuit calităţi umane. Numai că unul l-a simţit bun, blând, prietenos, deschis la toate nebuniile lumeşti, celălalt l-a văzut încruntat, mâniat, autoritar, răzbunător şi... cu care nu-i prea bine să te pui. Şi atunci te mai întrebi, de ce n-a prins Dumnezeul lui Moise timp de două mii de ani. Iacătă de aia...

– Iartă-le, Doamne, că nu ştiu ce spun. Iartă, Doamne, păcatele noastre şi nu ne duce pe noi în ispită, mai spuse Dumitru şi, se răsuci pe călcâie, ieşi pe uşă, plecând făcându-şi semnul crucii, ca şi cum ar fi scăpat din ghearele celui nevăzut.

– Oups! Veronica, cred că tocmai ne-am pierdut un prieten.

– Ooof, da încâlcite-s, Doamne, căile tale...

* * *

Silvana şi Veronica rămaseră singure în încăpere. Nu mai rostiseră nici un cuvânt de mai bine de jumătate de oră.

În mijlocul tăcerii, apăru Daniel, val, vârtej. Daniel era un tânăr în urma căruia privirile femeilor făceau valuri pe stradă. El, prea ocupat cu cele de sus, nu le vedea. Se plângea tot timpul că-i singur şi lipsit de noroc... în dragoste.

– Ce faceți fetelor?

– Meditām.

– Aşa fac femeile singure, fără griji... şi fără bani. Altă treabă n-au.

– Bine că eşti tu deştept. Şi pe deasupra ne mai şi strici confortul minții, îi replică Silvana.

– La ce spuneați că meditați? trecu Daniel fără să-i ia în seamă ironia.

– Of, numai Dumnezeu mai ştie, răspunse Veronica.

– Întotdeauna când nu ştii ceva e bine să dai vina pe Dumnezeu. Scapi mai uşor.

– Numai atunci când ai mai multe necunoscute. Atunci crezi că toate rezolvările sunt la El.

– Înțeleg că aveți de rezolvat o ecuație cu mai multe necunoscute?

– O ecuație cu toate formulele necunoscutele, adăugă Veronica.

– Ei, aici sunt toate dilemele noastre... La fel ca şi-n „cuget, deci exist". Cred că atât ne-a mai rămas: gândesc, deci exist, interveni Silvana.

– Exişti, deci gândeşti, o răstălmăci Daniel. De ce nu vreți voi să începeți să gândiți gândirea. Adică să vă priviți în timp ce gândiți?

– Adică să mă uit la mine cum gândesc în timp ce gândesc?- întrebă Silvana

– Exact.

– Interesantă provocare, n-am auzit să fi reuşit cineva vreodată... zise Veronica.

– Dacă n-aveți altă treabă...

– Ne punem cu el? întrebă Veronica. Silvana confirmă printr-o aplecare a capului.

– Bun. Pornim de la gând ca materie. Da? El se află în capul vostru... Îl vedeți plecând spre o destinație. Buun. Ajunge acolo... Acum vizualizați destinația, vedeți cum intră gândul, o penetrează, o cuprinde, o formează, o modelează şi o aduce înapoi în capul vostru.

Până aici a fost greu?

– Parcă nu-i.

– Acum. Aveți modelul destinației în cap. Bun. Începeți să-l prelucrați. Relaxați-vă... Aşa. Acum permiteți simțurilor să o îmbrățişeze... Lăsați-le libere, libere...Toate simțurile libere. Gândiți gândirea...Vedeți cum ea este îmbrățișată, este cuprinsă... Ea este acolo, nu voi. Observați cum se ridică fiecare simțământ ca şi piciorușele unei mămărațe pe o floare de măr...

Na, acum v-am băgat un model în cap. Nu-i nimic, acum mergem pe acel model. Forma pătrunde în trup... corpul reacționează.... Simțiți floarea de măr prin toate celulele corpului vostru?

– Îi simt mirosul, mângâierea...până şi adierea vântului.

– Acum aveți floarea de măr în tot corpul vostru. Reacționați ca şi când ați fi în fața florii de măr... ca şi cum ați fi în fața pomului... Mergeți mai departe, cuprindeți cu gândul pomul şi vedeți ce mai găsiți în jurul lui...Aşa. Aduceți-le în voi.

Ce simțiți?

– Că sunt în locul în care se află pomul, la sensul giratoriu, aproape de blocurile turn.

– Şi tu Veronica?

– Eu sunt în curtea casei, văd grădina şi pădurile din jur şi...

– Atât. Opriți-vă aici. Ştie careva ce s-a întâmplat?

– M-am văzut gândind gândire, răspunse Veronica.

– Şi?

– Şi că am împletit mai multe forme gând, completă Silvana.

– ...pe care le-ați adus în brațele simțurilor voastre, adăugă Daniel. Şi acum ce faceți cu ele?

– Le percepem ca şi când am fi fost acolo.

– Sunt reale?

– Sunt, răspunse Silvana.

– Oare? Păi, nu stabilirăm că sunt forme gând?

– Da, dar mărul din sensul giratoriu la care m-am gândit eu este real.

– Şi pomul din curtea casei mele, este la fel de real, adăugă Veronica.

– Trăirile noastre se bazează pe nişte realități, completă Silvana.

– Fiți atente, spuse Daniel cu aerul unui filozof, aici sunt întrunite două aspecte. Unu. Fiecare aveți propriile voastre forme gând. Ați trăit aici două realități diferite. Da, asta-i o altă discuție.

Doi. Trăirile voastre se bazează pe nişte imagini care au în spatele lor o realitate.

– Sunt aici.

– Nu, sunt acolo

– Totul este Aici şi Acum.

– Totu-i în capul tău, Veronica. Ai preluat o formulă pe care nu o înțelegi. Voi Aici ce trăiți Acum? Realitatea de acolo, nu?

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Vreau să spun că Silvana trăieşte realitatea din jurul pomului din centru oraşului. Tu realitatea din curtea casei de la țară. Da?

– Aşa, şi?

– Şi... că amândouă trăiți o iluzie.

– Nu înțeleg.

– Pentru că amândouă sunteți cu mine Aici şi Acum, în gălăgia oraşului, în locuința asta cu geamuri deschise şi… nespălate.

– Asta aşa-i, confirmă Silvana.

– V-ați trezit simțurile cu ajutorul unor forme gând. Simțurile voastre au răspuns la nişte stimuli, la nişte iluzii.

– Tot nu înțeleg.

– Imediat. Este real geamul din fața voastră? Este. Este real pomul? Este. Buun.

Ați trăit adineauri o realitate când v-ați văzut gândind gândire. Da?

Pe aceasta o trăiți acum când vă uitați la geamul din fața voastră. Da?. Bun. Vă întreb, unde sunteți Aici şi Acum? Ori sunteți Aici şi trăiți Acum, ori sunteți Aici şi trăiți imaginea din forma gând?

– Până acum un lucru-i sigur. Suntem Aici, remarcă Silvana.

– Bineee!

– Suntem Aici şi trăim imaginea de adineauri, plusă Veronica.

– Aproximativ. Nu puteți trăi Acum în două părți. Ori eşti Aici şi trăieşti senzațiile aduse de forma gând, ori eşti Aici şi trăieşti cu ce vezi în jurul tău.

– Şi atunci care-i realitate: ce vezi sau ce simți? – întrebă Veronica.

– Amândouă. Doar că una-i o realitate trecută sau poate fi virtuală.

– Trecutul, prezentul şi viitorul poate fi Aici şi Acum?

– Poate. Doar că nu le poți trăi pe toate deodată.

– Şi teoria că omul trăieşte Aici şi Acum cu toate viețile lui anterioare…?

– Omul este Aici cu tot bagajul lui de trăiri anterioare şi este Acum numai dacă trăieşte în acest moment.

– Dar unde-i totul? insistă Veronica.

– În subconştientul fiecărui om. Acolo se află totul. Restul este ori forme gând, ori realitatea prezentă văzută şi percepută cu toate simțurile fizice, răspunse Daniel.

– Unii spun că totul e iluzie, viața asta-i un vis frumos, şi atunci mă întreb, unde-i realitatea de care vorbim?

– La Dumnezeu, ar răspunde Silvana.

– Eu aş întreba unde-i Dumnezeu în ecuația asta? spuse Silvana.

– Bună întrebare. S-o luăm de la capăt, începu Daniel.

– Cine-i Dumnezeu? O realitate văzută de Moise sau o realitate percepută de americanul Donald Walsch? Nici unul nu ne-a adus o informație cu imaginea Celui Care Este fără formă şi fără chip.

Bun. Deja avem o necunoscută.

Acum. Nu ne mai putem vedea gândind gândirea, e clar, nu?

– Atunci plecăm de la simțuri… spuse Silvana ca o elevă destoinică.

– Nu. Simțurile fără forma gând sau realitatea văzută nu reacționează. Plecăm de la senzații. Senzațiile sunt date de ceva ce ai cunoscut sau ai fost învățat să cunoşti.

– E un capăt de pornire, interveni Veronica.

– Aşa. Mai departe.

De cunoscut fizic, nu L-a cunoscut nimeni pe Dumnezeu, cu excepția lui Moise, probabil.

Buun...

– Dar L-a perceput multă lume... sări Veronica.

– L-a perceput cum? Ca formă gând nu aveau cum pentru că este fără formă, fără chip.

– Noi suntem făcuți după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, cel puțin aşa ne spune Biblia, iar afirmația este credibilă.

– Bun. Atunci înseamnă că Dumnezeu are forma şi chipul omului.

Reluăm exercițiul cu forma gând.

Acum încercați să vă trimiteți gândul către destinația Dumnezeu.

L-ați trimis?

Ei, spuneți-mi ce ați găsit?

Era acasă?

– Eu pot să găsesc o formă de om...

– Bine Veronica, acum pune chip formei tale de om.

– E imposibil, spuse Silvana.

– Eu pot să mă focalizez pe forma omului şi să cuprind cu gândul chipul tuturor oamenilor.. zise Veronica.

– Cuprinzi cu gândul chipul celor care-i cunoşti, vrei să spui, Veronica, pentru că 95% din oamenii de pe planetă nu-i cunoşti. Da?

Dar mergem pe raționamentul tău.

Acum, adu această formă gând în capul tău.

Atenție. Ai în acest moment o formă umană cu să zicem zece mii de chipuri pe care le cunoşti tu.

Buun.

Lasă-ți simțurile libere, lasă-le să cuprindă...

Ce simți?

– E ca un copac cu zece mii de crengi...

– Adu toate crengile în capul tău şi lasă-ți simțurile să le cuprindă.

Acum ce simți?

– Încerc să găsesc pe Dumnezeu în fiecare chip...

– Şi?

– Şi unele mă înfioară, unele îmi sunt atât de dragi...

– Şi asta-i doar la cei pe care-i cunoşti tu Veronica. Gândeşte-te că sunt peste şase miliarde de chipuri, fiecare cu faptele lui imprimate pe chip.

Chipul este oglinda sufletului fiecărui om.

– Şi atunci cum îl găsim pe Dumnezeu, dacă în om nu-i?

– Revenim la necunoscută.

Rămăsesem la percepție. Unii L-au perceput după cum au fost educați, cu mai multă teamă, alții cu mai multă prietenie, iar alții asociindu-L cu o floare de măr, cu adierea vântului…

– Dumnezeu este în toate şi în toți, de aceea nu-L putem cuprinde cu gândul, spuse cu hotărâre Silvana.

– Bun. Şi atunci, în care realitate se găseşte Dumnezeu, în cea trecută, din imaginația voastră sau în realitatea prezentă din fața voastră?

În cea trecută pe care ați trăit-o şi nu v-ați adus aminte de El sau în aceasta când te întrebi oare pe unde-o fi?

Atunci când făceai şi tu parte din ramurile copacului sau acum când nu le poți aduce în sufletul tău, te sperie chipurile lor?

– Cred că aşa ne caută şi Dumnezeu. El vrea să ne cuprindă la sânul Lui, dar nu poate din cauza „chipurilor", a faptelor noastre. Gândiți logic, preluă Silvana şirul dialogului.

Suntem după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Da?

El este în tot şi în toate. Gândiți la scară planetară.

Dumnezeu vrea să ne cuprindă în forma sufletului lui. Bun.

Trimite iubire către toți şi… nişte chipuri stau blocate în faptele lor.

– Aici intervine Legea karmei, continuă Daniel.

Legea karmei care i-a trimis pe aceşti oameni aici pe pământ. Că altfel erau deja lângă Dumnezeu şi nu stăteau aici şi acum cu mine, încâlciți în propria minte, logic.

Noi oamenii am ajuns în acest Purgatoriu de pe pământ pentru că am avut ceva de înfăptuit, ceva de îndreptat din faptele noastre anterioare. Am venit aici promițând că ne vom curăța sufletele uscate de ură, că vom căi pentru suferințele pe care le-am produs altor semeni. N-am venit aici de buni ce-am fost.

Vorbele lui Daniel căzură ca nişte tunete. Amândouă rămaseră cu capetele plecate. Pe umerii lor se aşezase o povară grea.

– De ce ne merge nouă mintea atât de greu ? sparse Veronica tăcerea.

– Pentru că aşteptăm să ne cadă totul de sus.

Să primim totul de-a gata.

Să preluăm de la alții formule care sună bine.

Să credem că alții-s mai dotați decât noi.

Să credem că 96% din creierul nostru e plin cu minte la care încă n-am umblat.

Să nu vedem că de fapt acolo avem doar nişte cutii goale.

Că nu ştim cu ce să le umplem.

– Şi totuşi, cu mintea asta a noastră, aşa cum e ea acum, cum îl putem găsi pe Dumnezeu? insistă Veronica.

– Aşa. Să revenim atunci.

Am stabilit că simțim prezența lui Dumnezeu la nivel de senzații. La nivelul simțurilor fizice, exclus, la nivelul percepțiilor, o lămurirăm, aşa că mergem mai departe.

Cum stabilim frecvența vibrațională care face legătura cu Dumnezeu?

– Există în fiecare om o scânteie divină care ne este dată de Dumnezeu, eu o văd ca pe un GPS, care ne ajută să găsim calea către El, răspunse Silvana.

– Exemplu-i bun. Mergem pe el.

Aveți GPS-ul în sufletul vostru. Bun.

Acum, țineți minte, voi sunteți şoferi cu permisul aproape suspendat. Legătura voastră cu Dumnezeu prin acest sistem este bruiată de faptele voastre.

Aşaaa. Vă apare o intersecție cu mai multe bifurcații. Pe GPS-ul vostru apar concomitent două direcții la fel de bine indicate, dar în sensuri diferite.

Întrebare. Cum o alegeți pe cea bună?

– Mergem pe ce ne îndrumă intuiția, răspunse Silvana.

– Bun. Intuiția. Haideți înapoi în intersecție.

Aşa. Puneți GPS-ul jos.

Alegeți drumul bun cu intuiția.

– În spatele intuiției se află instinctele primare, în mod normal ar trebui să mă împingă către creatorul GPS-ului, sublinie Veronica.

– O luați instinctual către acea direcția. Bun până aici.

Acum pornim de la un caz concret.

Pe direcția opusă apare un semnal luminos.

Ce faceți?

– Stăm şi ne întrebăm dacă nu-i un semn divin care ne avertizează că am greşit drumul, zise Veronica

– Şi începeți să vă îndoiți de instinctele voastre primare. Da? – întrebă Daniel.

– Şi dacă semnalul emite şi uşoare unde vibraționale către noi … ne-a întors definitiv din drum.

– Buun Ajungem de unde am plecat..

Acum. Aveți intuiția, instinctele primare libere.

Mergeți pe senzații.

Amintiți-vă că sunteți pe Pământ. Nu sunteți în Rai, nici în cercuri astrale înalte. Încă o dată. Trăiți printre oameni ca voi.

Găsiți calea dreaptă către Dumnezeu?

Vreți o pauză?

– …

– …

– Haideți că n-am timp să stau toată ziua cu voi. Vă ajut.

Sunteți la un templu vechi. E primăvară. Verdeață, pomi înfloriți… le sugeră Daniel.

Găsiți-l pe Dumnezeu.

Silvana?

– Eu cred că l-aş găsi în florile pomilor.

– Veronica?

– Eu cred că în mărturia pietrelor templului.

– Buun. Avem florile de măr şi pietrele templului.

Aceleaşi senzații, aceleaşi trăiri.

Să argumentăm:

– cu dovezi;

– cu fapte concrete;

– mărturii, documente, cu descrierea altora, cu tot ce ştiți voi.

Acum. Fiecare să-şi argumenteze susținerea.

Silvana?

Eu am simțit în interiorul meu ceva care m-a atras spre florile pomilor. Mărturisesc că n-am dovezi, nici exemple… Am doar o trăire personală.

– Veronica?.. Mai repede Veronica.

– Stai un pic că ce gândesc eu e mai complicat. Acum ori găsesc calea dreaptă spre Dumnezeu, ori n-o mai gândesc deloc.

– Dă-i drumul.

– Argumente:

– templele sunt locuri de rugăciune.

– au o vibrație înaltă

– au fost, deci verificate.

– au o încărcătură energetică conservată

– ritualuri apropiate de sfânta natură

– strămoşii noştri nu au avut zei.

– s-au închinat la o singură divinitate, care ar putea fi Dumnezeul pe care-l caut eu acum.

– Silvana poți să vii cu contraargumente?

– Nu. Mintea mea a ajuns la un sertăraş gol.

Cu mâinile la spate, Daniel începu să bată odaia cu pasul.

– Să le luăm pe rând, începu el.

Primul argument:

„Templul este un loc de rugăciune”. De unde ştim?

Poate a fost loc de sacrificiu. Deci… Cade.

Doi. „Au o vibrație înaltă”.

– Are, pozitivă sau …negativă, susținu Silvana după un moment de gândire.

– Bun, deci nu ştim.

Trei. „Au folosit-o strămoşii”. Întrebare. Cine: dacii sau tracii?
Patru: „A fost verificată”. Nu ştim.
Poate a fost abandonată.
Poate a fost un loc blestemat.
Poate a fost un loc de magie neagră.
Cinci:” N-au fost utilizate de mii de ani”...
– Acum au început oamenii să le viziteze…
– Discutabil.
Şase. „Au încărcătură energetică conservată”.
– Dacă n-au fost călcate.
– Bun. Cu energie conservată pozitivă sau negativă?
– ?
– Şapte: „Au folosit ritualuri apropiate de natură”
Când?
– Atunci ..
– Atunci când? Atunci când erau dacii sau mai înainte?
– Probabil au fost transmise de traci, urmaşilor daci.
– Probabil nu-i un argument. Dar să mergem pe el.
Cine erau tracii?
Un popor care a trăit în zona Carpato-Danubiano-Pontică.
– Ce credință aveau?
– Credință în Cultul Soarelui.
– De unde ştim?
– Cetatea Sarmisegetuza, cultura de la Cucuteni, o serie de descoperiri arheologice din toate zonele țării, şi alte descoperi, din ce spun străinii, plus alte lucruri pe care eu nu le ştiu.
– Cunoaşte careva vreun ritual pur al strămoşilor noştri?
– Nu.
– Ştie careva în ce constau acele ritualuri?
– Sunt secrete.
– De ce credeți?
– Pentru că nu erau transmise în scris. Probabil că nu erau la îndemâna oricui.
– De ce credeți că le-au păstrat atât de tainice?
– Ca să le țină numai pentru ei, na, ce să zic şi eu acum.
– S-a întrebat careva dacă acele ritualuri aveau o putere mai mare decât…capacitatea muritorilor de rând?.
Daniel întrerupse şirul întrebărilor, privea undeva într-un punct de pe cerul senin.

Că erau numai pentru cei supradotați, reluă el,

Cei care aveau puteri paranormale.

Că strămoşii erau mai presus zeii.

Că ritualurile lor sunt peste micimea cunoaşterii umane.

Peste limita maximă a pământenilor.

Dincolo de ce pot mințile noastre.

Mai presus de imaginațiile noastre.

De ce credeți voi că din toate civilizațiile lumii, numai civilizația traco-dacică nu şi-a „expus” credința?

Nu vorbim aici de migratori, nici de cei fără vatră strămoşească.

Daniel le privi direct în față.

Ce s-ar întâmpla dacă ritualurile ar ajunge pe mâna unor neputincioşi?

A aşa-zişilor inițiați?

A unor străini?

A unor oameni trăitori în zilele noastre?

Cu capacitățile fizice, psihice, sensibilitățile extrasenzoriale afectate de cultura ultimilor două mii de ani?

Înaintaşii noştri nu l-au cunoscut pe Isus Hristos, Maica Domnului şi toți sfinții din jurul lor.

Nu l-au cunoscut pe Buddha,

N-au cunoscut iluminarea lui.

L-au cunoscut pe acela care le aducea cea mai mare forță spirituală .

– Ştii tu care a fost acela? întrebă Silvana.

Acela de care s-au folosit pentru a se ridica deasupra zeilor.

ACELA la care s-au închinat toți după aceea.

ACELA care a rămas necunoscut până în ziua de azi.

ACELA după care aleargă toate religiile şi toți oamenii.

ACELA pe care-L căutați şi voi.

Acum.

S-a întrebat careva de ce, dintre toate religiile lumi, nici una nu l-a descoperit?

– Şi crezi că dacă află ritualurile strămoşilor noştri îl vor descoperi?

– Cred.

– Argumentează, îi ceru Silvana.

– Dumnezeu nu stă ascuns.

Cineva de pe pământul acesta o fi spart barierele.

Dacă nu există o cale dreaptă, atunci cu siguranță există una ocultă prin care să poți ajunge la El. Recunosc, nu-i ortodox ce spun, nici nu-i logică pură.

Cred că strămoşii noştri au încercat amândouă căile. Au fost… şi Draci şi Dumnezei.

– Nu-mi vine să cred ce spui, se cutremură Silvana.

– De aceea ai spus că strămoşii noştri i-au depăşit pe zei?- întrebă Veronica.

– Atunci s-au crezut dumnezei, continuă Daniel.

Şi cum puteau altfel ? Doar folosind formule magice din „top-ul lor secret”. Magia neagră în combinație cu subtile energii cosmice şi probabil…puterea luminii curate.

Aşa trebuie să fi fost. Le-au mânuit pe toate pentru a-L detrona pe Creatorul suprem.

Nu fără sacrificii, bineînțeles. Lucrurile aste nu se fac cu iubire.

Cu siguranță s-au folosit de oameni, de animale, de forțele naturii, de tot ce au găsit mai pur şi mai sfânt.

– Vom cunoaşte oare vreodată aceste secrete?

– Secretele probabil că da, pe autorii lor… în veci.

– Crezi că-s periculoase?

– Depinde.

– Depinde de ce?

– De cel care le practică.

– De unde ştii tu toate astea?

– Le poate şti oricine. E un doar un exercițiu al minții.

Vreți s-o luăm de la capăt?

– Nu stai, stai … mai bine să mergem mai departe, sări Veronica.

– Buun. Să revenim, spuse Daniel continuă să măsoare camera cu pasul.

Am rămas la argumentul cu numărul opt: „Strămoşii noştri n-au avut zei”.

Clar. Nici nu le trebuia.

Nouă: „Aveau o singură divinitate”.

Au avut până au încercat s-o detroneze… Apoi şi-au blestemat zilele.

Acum, cred că avem nevoie de o mică pauză, zise Daniel.

– De ce zici că şi-au blestemat zilele? – întrebă nerăbdătoareVeronica.

– Pentru că şi-au blocat calea către divinitate.

– Cum?

– Precum evreii. Au folosit un suflet curat pentru a-şi întemeia biserici pe el.

Tracii, în ritualurile lor secrete, s-au folosit de suflete curate pentru a-şi întemeia cunoaşterea pe ele.

– De ce cunoaşterea?

– Pentru că dacă era credință, era deja religie.

Diferență e că evreii l-au sacrificat pe Cristos pentru a propovădui un Dumnezeu necunoscut, ai noştri, sufletele celor dragi pentru a-L cunoaşte.

Şi acum: Cine-i mai păcătos?

Pe cine iubeşte Dumnezeu mai mult?

Pe cine urăşte Dumnezeu mai mult ?

Pe cine cade blestemul?

– Pe cei care țin sub capac adevărul, făcu Silvana o remarcă.

– Perfect. Adică pe toți. Nici unii, nici alții n-au spus Adevărul. Unii nu-l cunosc şi nu spun, ceilalți, l-au cunoscut şi-l țin secret.

– Şi? Ce vrei să zici? Că-l găsim noi aici? – întrebă cu ironie Veronica.

– Noi nu facem decât să ne jucăm puțin cu mintea, îi răspunse Daniel.

– Eu sunt tare curioasă ce s-a întâmplat cu cei care au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu?

– Exersez eu, sări Silvana.

Buun, începu ea copiindu-l pe Daniel.

Premisă: Tracii față-n față cu Dumnezeu.

Întrebare… Cu care Dumnezeu?

Premise: Tracii față-n față cu Dumnezeul lui Moise.

Tracii față-n față cu Dumnezeul americanului.

Tracii față-n față cu Dumnezeul… floarea de măr.

Aşa. Acum. Bagajul:

– s-au folosit de suflete curate.

– de tot ce a avut Universul mai bun.

– de tot ce a creat Dumnezeu mai sfânt.

Aşaaa. Călătoria:

– calea dreptății;

– calea iluminării;

– calea oficială;

– legea karmei.

Buun. Le luăm pe rând.

Calea dreptății.

Nu-şi puteau asuma toate karmele din toate viețile şi în acelaşi timp să se pregătească de Marea Călătorie.

– Ba puteau dacă erau Attlanți, interveni Veronica.

– Să admitem. Erau attlanți.

Atunci înseamnă că L-au cunoscut pe Dumnezeu şi sunt deja în alte planuri astrale. Prin urmare, cei de aici nu puteau fi decât attlanți decăzuți… dacă se aflau în Purgatoriul de pe pământ. Aşa că, odată ajunşi aici, nu-şi amintesc de unde veniseră, dar simt o mare chemare interioară către lumea lor, era ceva instinctual…

Prin urmare, reținem: „attlanți decăzuți cu chemare instinctuală”.

Doi. Calea iluminării. Ca să ajungi la iluminare n-ai nevoie de temple de rugăciune, de cetăți.

Pe calea aceasta mergi singur.

O pui la dispoziția tuturor.

N-o ascunzi urmaşilor, urmaşilor, urmaşilor.

Trei. Calea oficială.

Nu le era cunoscută.

Patru. Legea karmei.

Exclus. Nu aşteptau să moară, ca să reînvie şi apoi să-şi pună în aplicare invențiile. Legea karmei este o lege divină. Cu asta nu s-au pus ei.

Buun. Am făcut bagajul. Am stabilit calea… Calea ocultă. E clar, nu?

Acum.

Unu. S-au întâlnit cu Dumnezeul lui Moise.

Enigmă.

Ce au discutat?

– Au discutat de la egal la egal. Dacă ar fi profesorul de teologie prezent cred că ar chema acum un sobor de preoți cu episcopul în frunte, se amuză Veronica.

– Tu vrei să te distrezi s-au să desluşim necunoscuta, o mustră Silvana.

Mergem mai departe, continuă ea cu seriozitate.

Acum. Punem față-n față „bagajul” tracilor cu ce spun autorii Bibliei.

Nu interpretez versetele biblice. O să exagerez puțin.

Ce avem ? Pe de-o parte: Un Dumnezeu, răzbunător, mânios, cam supărat… Şi, pe deasupra, l-au găsit cam ocupat cu poporul ales.

De cealaltă parte:

– nişte oameni ambițioşi;

– stăpâni pe unele tehnici oculte

– deținători de cunoştințe foarte înalte.

– dincolo de limitele umane.

Corect până aici?

Ce s-a întâmplat?

– Stai că fac eu scenariul, sări Veronica. L-au găsit pe bunul Dumnezeu într-o pasă proastă, tocmai se mâniase pe ajutoarele lui Moise. „Voi? Ce căutați în Împărăția Mea?” – îi întrebă Dumnezeu. „Noi. Avem chemare” , răspunseră tracii. „Moise. Dă-te la o parte !” – zise Dumnezeu. „Mânia Mea are să se aprindă împotriva lor. Şi-i voi mistui. Pe tine te voi face strămoşul unui neam mare !”- răsună vocea lui Dumnezeu. „Cum îndrăzneşti?” – se enervară tracii. „Moise. Tu cine Dracu te crezi?” – mai apucară ei să spună. Dumnezeu îşi abandonă, pentru o clipă, poporul ales. Se întoarse către neamul carpatin şi, în iuțimea mâniei Sale, slobozi un râu de foc. „Doamne, iartă-I că nu ştiu ce vorbesc!”, se rugă Moise de Domnul, Dumnezeul său. Prea târziu însă. Muntele Sfânt al tracilor începuse să se aprindă.

– Ajunge Veronica , o întrerupse Silvana, continuându-şi raționamentul.

N-a fost aşa. Între Dumnezeul lui Moise şi traci a intervenit… legea karmei.

Cei cu fapte neplătite s-au întors cu o karmă grea cât pământul.

Cel curat nu s-a răzbunat.

Cel curat nu se răzbună niciodată.

Cei curați nu cunosc ura, mânia sau răzbunarea.

Buuun. Trecem mai departe.

Tracii noştri față-n față cu Dumnezeul americanului.

Recunosc că la întâlnirea asta aş fi vrut şi eu să particip.

Acum**...** Scenariu. Ştim că tracii erau politicoşi cu străinii. Nu?

Bun.

Tracii – Mă. Dă-te la o parte?

Dumnezeu – Poftiți!

Tracii – Ce-i cu poarta asta... închisă?

Dumnezeu – (zâmbind îngăduitor)

Tracii – Va să zică te pui cu noi?

(Din ce în ce mai nervoşi, tracii îşi împletesc magia lor neagră după lumina curată,divină şi...se văd prinşi într-un vârtej de energie, mai ceva ca-n Ciuleandra).

Tracii – Tu? Cine naiba eşti? Şi ce cauți aici?

Dumnezeu. – Eu Sunt Cel Care Este.

(Termenul era prea modern pentru traci. Nu prinse)

Tracii. – Dispari din calea noastră. Acum.

Dumnezeu : – Stați să-mi termin micul dejun.

Tracii. – Adică, îți bați joc de noi ? Ieşi din sistemul nostru. De nu... Te omorâm.

Dumnezeu: EU SUNT CEL CARE ESTE, A FOST ŞI VA FI

EU SUNT CEL CARE ESTE, A FOST ŞI VA FI

EU SUNT CEL CARE ESTE, A FOST ŞI VA FI

Tracii: Bagă de seamă. Noi te omorâm.

Dumnezeu: NU AVEȚI SUFLETELE CURATE!

GÂNDURILE VOASTRE SUNT ÎNTUNECATE!

Tracii:(avertisment) – Suntem fără milă.

Dumnezeu: SUNTEȚI CURAȚI ÎN FAȚA MEA,

FIȚI ŞI ÎN FAȚA VOASTRĂ.

Tracii: – Noi nu dăm socoteală nimănui.

Şi Dumnezeu prinse a zâmbi.

Tracii: – Cred că nu ştii cu cine te pui. De noi nu scapi.

Dumnezeu: – COPIII MEI,

SUFLETELE VOASTRE SUNT ÎNTUNECATE.

FAPTELE VOASTRE SUNT ÎNTUNECATE.

Şi, tracii se treziră prăbuşiți pe pământ. În urma lor un trăsnet le lovi templul. Un bubuit puternic zgudui munții. SUNTEȚI...COPIII...MEI, se articulau cuvintele în tunet.

Bun. Mergem mai departe.

Tracii față-n față cu Dumnezeul florii de măr.

Aici, cred că… a mea credință a învins.

Când tracii s-au întâlnit cu IUBIREA VEŞNICĂ, ETERNĂ… au coborât singuri… să-şi facă temele.

– Sau să-şi pregătească un nou bagaj, lansă Daniel o nouă provocare.

Ce credeți că se întâmplă în ziua de azi?

– se caută templele vechi;

– se „descoperă” ritualuri secrete;

– se mânuiesc energii;

– se scotocesc munții.

Sunt toate aste „bagajele” noastre spre Dumnezeu?

NU.

– Şi atunci ? întrebă Silvana.

– Atunci, pornim o nouă premisă.

Plecăm de la latura divină a DACILOR.

Ce avem?

– temple vechi.

Bun. Ştim de când datează?

Şi da şi nu.

S-au construit unele peste altele.

Bun. Ce mai avem?

Avem cetăți;

Avem cultură veche;

Avem credință curată;

Avem bun simț;

Avem personalitate;

Avem vatră strămoşească;

Avem existență din zorii pământului;

Şi avem un Păstor Spiritual;

Avem locul unde s-a născut.

Avem mituri şi balade:

Avem peşteri şi picturi rupestre;

Avem piscuri şi izvoare;

Locuri unde s-a format credința.

Avem cultura civilizației Cucuteni;

Avem cultura Hamangia;

Cetatea Sarmisegetuza;

Cetatea Blidaru;

Cetatea Albă;

Cultura Maramureş;

Cultura Celor Trei Crişuri;

Cetatea Porțile de Fier;
Cultura Orăştie;
Cultura Oaşului;
Cultura olăritului;
Cultura oieritului.
Sunt toate astea dovezi, sau nu?
Sunt zapis-urile noastre?
Sunt urmele noastre?
Sunt paşii noştri de azi?
Suntem noi şi bunul Dumnezeu?
Aceasta este calea noastră.
Acesta este „bagajul” nostru.
DOAMNE, ACEŞTIA SUNTEM NOI… RESTUL… ŞTII DOAR TU!

***

În decadența socială îmbătrânită moral, soarele se retrăgea solemn, în liniştea reculeasă ca pentru mari decizii. Veronica, în calitate de gazdă, pregăti trei căni de cafea.

– Buuun, spuse Silvana, după ce sorbi şi ultima picătură de cafea.

Avem bagajul străbunilor. Acum… Cine suntem noi?

De unde venim? Unde ne ducem?

– Of, se pare că va trebui să vă fac şi de mâncare.

– Cine suntem, de unde venim şi unde ne ducem? Asta-i întrebarea.

Gânditor ca un filozof, Daniel începu din nou să bată odaia cu pasul.

– Suntem nişte semințe de mac. Asta suntem, aprecie Silvana.

– Bun. Plecăm de la această axiomă:Oamenii sunt precum semințele de mac, reluă Daniel.

Axioma asigură realizarea Adevărului în cadrul silogismului, dacă premizele sunt corecte. Tot ce se afirmă sau se neagă referitor la o clasă întreagă se afirmă sau se neagă şi referitor la fiecare dintre obiectele singulare ale clasei respective.

Deci regula fundamentală a silogismului; trebuie să avem trei judecăți categorice şi numai trei: premiza majoră, premiza minoră şi concluzia.

Ce avem?

Oamenii sunt precum semințele de mac.

Macul are semințe curate.

Concluzie: Toți oamenii sunt curați.

Logic, nu?

– O fi logic, dar nu-i adevărat, remarcă Veronica.

– Acestea sunt concluziile demonstrabile cu instrumentele rațiunii pure, îi explică „filozoful”.

– Cum poți să spui că toți oamenii sunt curați? poți, cel mult, să zici că unii oameni sunt curați, unii nu sunt. Curați sunt numai sfinții... iar sfinții trăiesc în cer.

– Buuun. Să lucrăm atunci cu instrumentele logicii empirice.

„Unii oameni nu sunt curați”, ştim din experiență.

„Sfinții trăiesc în cer”, aşa am fost învățați.

„Oamenii nu trăiesc în cer”, aşa ştim, că ştim.

Deci: Lege logică. Din două premize negative nu se poate obține nici o concluzie.

– Dar... Ştim că: „Oamenii nu sunt curați”, insistă Veronica.

Buun. Întrebare. Când s-au murdărit?

– Când n-au mai crescut maci, răspunse Silvana.

– Şi, macii?

– Macii au urcat la cer
Şi stau de-a Dreapta Tatălui...
Şi se uită la noi,
Şi ne plâng de milă,
Cum am uitat,
De unde-am plecat.
Cum ne-am îmburuienat,
Şi ne-am înstăpânit,
Pe pământ cu puieți,
Şi din sământă-n scaieți,
Şi din scaieți în scaieți,
Vedem cu amărăciune,
Numai deşertăciune....
„O, deşertăciune a deşertăciunilor!
Totu-i deşertăciune”.

Spune tu Veronica mai departe, ia Eclesiastul...

– Nimeni nu-şi mai aduce aminte, de ce a fost mai înainte;

şi ce va mai fi, nu va lăsa nici o urmă de aducere aminte la cei ce vor trăi mai târziu.

Ce este strâmb nu se poate îndrepta şi ce lipseşte nu se poate număra.

Şi am văzut că înțeleptul îşi are ochii în cap, iar nebunul umblă în întuneric. Dar am înțeles că şi unul şi altul au aceeaşi soartă.

Şi am zis în inima mea: „dacă şi eu voi avea aceeaşi soartă ca nebunul. Atunci pentru ce am fost mai înțelept?". Şi am zis în inima mea: „Şi aceasta este o deşertăciune".

Atunci, mi-am urât până şi toată munca mea pe care o făcusem sub soare, pentru că trebuie s-o las omului care va fi după mine.

Aşa că am văzut că nu este nimic mai bun pentru om decât să se înveselească de lucrările lui. Căci cine-l va face să vadă ce va fi după el?

Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința de a face rău.

Este o deşertăciune care se petrece pe pământ: şi anume sunt oameni drepți cărora le merge rău ca şi celor răi care fac fapte rele: şi sunt răi cărora le merge ca şi celor drepți, care fac fapte bune. Eu zic că şi aceasta este deşertăciune.

Căci pentru cel ales dintre cei vii este speranță; căci un câine viu face mai mult decât un leu mort.

Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, înainte de a veni zilele cele rele şi de a se apropia ani când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei".

Înainte de a se întuneca soarele şi lumina, luna şi stelele şi, înainte de a se întoarce norii îndată după ploaie;

Te temi de orice înălțime şi te sperii pe drum; migdalul înfloreşte şi lăcusta abia se târăşte, iar pofta nu se mai simte; căci omul merge spre casa lui cea veşnică şi bocitorii cutreieră străzile:

Înainte de a se rupe funia de argint, de a se sfărâma vasul de aur, de a se sparge găleata la izvor sau de a se strica rota la fântână;

Şi țărâna se întoarce în pământ cum a fost şi duhul se întoarce la Dumnezeu care l-a dat.

O, deşertăciune a deşertăciunilor, zise Ecleziastul: totul este deşertăciune".

Gata. Am citit destul.

– Dacă şi celor cu fapte bune le merge la fel de rău ca şi celor răi, atunci, înseamnă că nu bunul Dumnezeu se ocupă cu împărțirea dreptății, aşa cum pretind autorii Bibliei. Numai dacă...totul, dar absolut totu-i deşertăciune... zise Silvana.

– Ori există o altă rânduială divină, completă Daniel.

– Unii spun că Mântuitorul nostru, prin jertfa sa, a răscumpărat toate păcatele oamenilor...

– Asta da rânduială. Să analizăm, zise Daniel.

Plecăm de la un caz concret.

Ai vândut o maşină defectă.

Cumpărătorul, de bună credință, a ajuns în şanț şi-a murit.

Te afli la judecată divină, în fața Mântuitorului.

Poți să-ți ridici capul de ruşine?

– Poți dacă ai tupeu, răspunse Veronica.

– Şi ce spui?

– Iartă-mă Doamne că mi-am ucis aproapele. Te rog să iei şi vina mea, aşa cum ştiu că ai luat şi păcatele oamenilor…

– E corect?

– E abuz de har? spuse Silvana.

– Bun. Şi-atunci cine împarte dreptatea?

– Calea Adevărului şi a Dreptății Divine, zise Silvana.

Adică: Te întorci de unde ai plecat.
Să îndrepți ce ai stricat.
Să faci ce nu ai făcut.
Să judeci ce n-ai judecat.
Să umbli cu capul plecat.
Să dai Mântuitorului ce-i a Mântuitorului,
Sfinților ce-i al sfinților
Şi ție… ce ți-ai adunat.
Un om cu sufletul curat,
Nu aruncă ale sale vini,
Pe umerii unui sfânt…

– Nu-l faci pe Dumnezeu de Ruşine, spuse Daniel, cu of.

Şi acum. Să revenim: Cine suntem? Am stabilit.
Suntem precum semințele de mac.
De unde venim? Am aflat.
Am venit „semințe curate”.
Deci: Am venit dintr-o „pepinieră” curată.
Buuun.

– Ne-am murdărit înburuienindu-ne, interveni Silvana.

– Cum plecăm? Am văzut.

Ca macii. Cum am venit.

– După ce ne curățăm toate semințele de păcat, adăugă Silvana.

– De faptele noastre, completă Veronica.

– Acum. Unde plecăm? – o întrebă Daniel.

– Simplu. De unde am venit. Creația se întoarce la Creatorul ei. Logic, nu?

– E logic. Da. Dar nu-i musai şi Adevărat.

Nu-i chiar Adevărul Adevărat.
Adevărul Fără Putință de Tăgadă.
Adevărul Adevărat fără Îndoială.
Adevărul Autentic de Adevărat.

Sfârşit

Postfaţă

Într-o lume în care foarte multe persoane se află într-o goană permanentă menită să le satisfacă focul dorinţelor materialiste, Mariana Gavrilă vă oferă o carte care vine să potolească setea căutărilor spirituale. Toate învăţăturile ezoterice caută să redirecţioneze sensul în care omul este obişnuit să caute. Pierzându-ne în iluzia lumii materiale a cărei existenţă o susţinem prin paradigma noastră de a gândi, ajungem să ne cufundăm zi de zi în lacul abisal al dansului formelor. Vrem o slujbă mai bună, un apartament mai mare, o vilă, o maşină cu mai mulţi cai putere, un partener amoros mai performant, o bijuterie mai scumpă sau o blană mai extravagantă... Niciodată nu ne putem satisface în acest mod dorinţa care este fundamentul pe care se aşterne zgomotul mental în care ne trăim viaţa. Focul interior ne va mistui în permanenţă atâta timp cât nu ştim cine suntem, care este menirea noastră şi care este natura lucrului ce ne poate face fericiţi. Gradul de ignoranţă care ne învăluie adevărata fiinţă se aşterne ca praful care împiedică o oglindă să reflecte lumina soarelui. Din cauza ignoranţei şi superficialităţii lor, oamenii nu pot să pătrundă adevărata lor esenţă sau chintesenţa tuturor mesajelor spirituale. O povestioară spune că**,** odată cu „căderea omului în păcat”**,** Dumnezeu s-a ascuns de natura fiinţei umane. Prima dată**,** Dumnezeu a dorit să se ascundă în înaltul cerului, dar, stând şi reflectând, Dumnezeu a spus: „Omul va construi nave spaţiale şi se va ridica în înaltul cerului şi mă va găsi”. După aceea**,** Domnul a vrut să se aşeze pe fundul oceanului, dar meditând a zis: „Într-o zi omul va face submarine cu care se va scufunda în largul mărilor şi mă descoperi”. În final, Dumnezeu a hotărât: „Mă voi ascunde în inima lui, acolo omul mă va căuta cel mai puţin”. Ultimul grad al evoluţiei spirituale descoperă faptul că în esenţa sa ultimă sau în adevărata lui natură omul este una cu Dumnezeu. Acest lucru ni-l dezvăluie atât cultura orientală prin expresia care rezumă filosofia Upanişadelor: *„Aham Brahma asmi*”, cât şi cultura creştină prin cuvintele lui Iisus: *„Eu şi Tatăl Una Suntem*”. Din păcate, în urma nivelului destul de superficial de pătrundere a mesajului evangheliilor, am ajuns să-l punem pe Iisus pe un piedestal şi să-l situăm în afara noastră. Deşi Dumnezeu se află literalmente înăuntrul nostru, noi nu

numai că îl căutăm în afară, dar şi facem eforturi inconştiente de a-l exila dinăuntrul nostru. Ieşirea din dualitatea subiect – obiect sau din paradigma de a vedea două lucruri distincte când de fapt ar trebui să vedem una şi ace**e**aşi ființă care animă viața reprezintă cheia de boltă care ne poate face să ne reconectăm cu realitatea de dincolo de „realitate". Adică să nu ne mai vedem pe noi ca şi „subiecte" care adoră sau contemplă un „obiect". Trecând dincolo de egoismul nostru absurd vom putea să ne vedem în aproapele nostru care de fapt reprezintă doar o reflexie sau o oglindă a noastră. *„Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți"*. Să redevenim goi, lipsiți de ataşamente sau dorințe iluzorii pentru ca în noi să poată să renască starea de grație care defineşte divinitatea. Iisus se naşte într-o „fecioară", iar Pavel spune: *„Trăiesc şi totuşi nu trăiesc, Hristos trăieşte în mine".*

Daniel Meze,
jurnalist.

Interesantă *Inițierea Străbună* a Marianei Gavrilă, nu atât prin scriitură – bună de altfel – cât prin tema propusă. Căutările Silvanei sunt căutările Marianei, iar la alte nivele sunt căutările celor care au depăşit etapa acumulărilor materiale şi a ambițiilor în viață şi încep să se preocupe de spirit. Mariana surprinde căutările spirituale ale unei generații. Față de mulți colegi de căutare, ea are curajul să le articuleze public şi să readucă în prim plan esența noastră spirituală, neglijată deja de mai bine de un secol în favoarea tehnologiei şi a agnosticismului sau ateismului, mult mai gălăgioase. Nu pot decât să-i doresc, după această a doua carte ce abordează credința străbunilor, să găsească Adevărul după care tânjeşte. Citind nuvela, am rămas cu convingerea fermă că mai trebuie să urmeze ceva. Când şi cum vom vedea probabil curând într-o nouă carte semnată de Mariana Gavrilă.

Daniela Stoica,
jurnalist

Pentru mine, faptul că Mariana Gavrilă s-a apucat să scrie o carte nu a fost o surpriză. Are în sânge microbul scrisului şi în minte o imaginație bogată. Surprinzător pentru mine a fost faptul că, iată, a ajuns la a patra carte într-un răstimp destul de scurt. Cunoscându-o, bănuiesc că va continua să scrie pe

temele care o fascinează atât de mult, mituri şi legende antice, păduri şi munți, şamani şi preotese, verdele crud al ierbii şi vise împletite în norii fugari de vară.

Nu ştiu dacă scrierile ei plac publicului şi sunt înțelese aşa cum şi-ar dori autoarea, dar sunt convins că fiecare rând l-a aşternut cu multă pasiune. Aşa că stângăciile şi patetismul naiv din anumite pasaje se diluează în cromatica halucinantă a narațiunii plămădită de o imaginație bogată, un fel de vis, dintr-un vis, într-un alt vis, un labirint de zeități şi entități prin care autoarea bătătoreşte poteci doar de ea ştiute şi înțelese.

Drum bun, Mariana!

Daniel Man
jurnalist